Plattduuts
Taal is ‘n steenold Wunnermiddel um Verhalen to vertellen. Neje Verhalen, olle Verhalen – un olle Verhalen in ‘n neei Kleed. Verkã is ‘n modeern Sprookje up de Grundlaag van olle Mythologie. En Sprookje mit ‘n Moraal, mit Anwiesens för Verdraagsaamheid un frünnelke Förmen, mitnanner umtogahn. En Verhaal mit ‘n sachte Vermahnen: Wahr di vör frömde Kauters. En Verhaal um driest neeisgierig to wesen up de anner: Laat di overraschen. En Verhaal as en Nögen, tüsken de Riegen to lesen. En Sprookje, dat wahr worden kunn. Wahr word?

Riestendrèents
Alles is taal. Taal is alles.

Westerketiers
Toal is n eeuwenold wondermiddel om verhoalen te vertellen. Nije verhoalen, olde verhoalen en olde verhoalen ien n nije jas. Verkã is n modern sprookje, baseerd op olde mythologie. n Sprookje met n moroal, met richtlienen veur verdroagzoamheid en goeie omgaangvörms. n Verhoal woarien veurzichteg woarschaauwd wordt: kiek uut veur vremde vogels. n Verhoal om niet benaauwd, mor om nijschiereg te weden noar n aander: loat dij verrassen. n Verhoal wat uutneudegt om tussen e regels te lezen. n Sprookje wat echt worden mag.

Stellingwarfs
Tael is een ieuwenoold wondermiddel om verhaelen te vertellen. Ni’je verhaelen, oolde verhaelen en oolde verhaelen in een ni’je jasse. Verkã is een medern sprokien daor oolde mythen in verwarkt binnen. Een sprokien mit een bosschop hoe aj’ op een fesoenlike meniere mit mekaander ommegaon kunnen. Waor as in angeven wodt om uut te kieken veur vremde snuiters. Mar ok om niet te benauwd te wezen, mar juust ni’jsgierig naor wat een aander te vertellen het. Een verhael dat je nuugt om tussen de riegels deur te lezen. Een sprokien dat warkelikhied wodden kan.

Zuudoost-Drents
Taol is een old tovermiddel om verhalen te vertellen. Neie verhalen, olde verhalen en olde verhalen in een neie jasse. Verkã is een modern sprookie met olde mythes. Een sprookie met een bosschop hoe ie op een fesoenlijke menier met mekaar kunt ommestaon. Kiek uut veur gekken, wees niet benauwd veur een aander. Lees tussen de regels wat ie neudig hebt.

Ter Verpoozing, Peize
ISBN: 978-90-73064-80-5

Verkã, Wolf en de zeven geitjes

Gerard Stout

Verkã,

Wolf en de zeven geitjes
Wolf en de zeuven geitjes
Wolf and the seven little goats
Wolfie en de zeuven sikkies
der Wolf und die sieben Schäfchen
Wolf en de zeuven geities
le Loup et les sept chèvreaux
Wulf un de söven Geitjes
Wolf en de zeuven geities
ሸርካ፡ ተኹላን ሸውዓተ ኣጣልን
Wolf en de sân geitsjes

Gerard Stout

Verkã,

Wolf en de zeven geitjes
Wolf en de zeuven geitjes
Wolf and the seven little goats
Wolfie en de zeuven sikkies
der Wolf und die sieben Schäfchen
Wolf en de zeuven geities
le Loup et les sept chèvreaux
Wulf un de söven Geitjes
Wolf en de zeuven geities
ቨርካ፡ ተኹላን ሸውዓተ ኣጣልን
Wolf en de sân geitsjes

Uitgeverij Ter Verpoozing, Peize
www.gerardstout.nl

ISBN: 978-90-73064-80-5
NUR: 300

© de auteurs
Vormgeving: Gerard Stout
Illustraties: Maria Ufkes Kayatz (MUK)

Contact: gerardstout@kpnmail.nl

nbd biblion
Druk: Biblion, Zoetermeer
https://www.printen-en-binden.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm, digitale bestanden of op welke wijze dan ook zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Verkã,

Wolf en de zeven geitjes
Wolf en de zeuven geitjes
Wolf and the seven little goats
Wolfie en de zeuven sikkies
der Wolf und die sieben Schäfchen
Wolf en de zeuven geities
le Loup et les sept chèvreaux
Wulf un de söven Geitjes
Wolf en de zeuven geities
ቨርካ፡ ተኹላን ሸውዓተ ኣጣልን
Wolf en de sân geitsjes

Ter Verpoozing

Inhoud / Content / Inhalt

Verkã, Wolf en de zeven geitjes* Gerard Stout	Nederlands	7
Verkã, Wolf en de zeuven geitjes* Tonko Ufkes	Westerkwartiers	15
Verkã, Wolf and the seven little goats* Ivor Osgerby Bishop	English	24
Verkã, Wolfie en de zeuven sikkies Martin Koster	Riestendrèents	32
Verkã, der Wolf und die sieben Schäfchen Maria Ufkes Kayatz	Deutsch	41
Verkã, Wolf en de zeuven geities* Gerard Stout	Drents	51
Verkã, le Loup et les sept chèvreaux* Madeleine Meursault – Proust	Français	59
Verkã, Wulf un de söven Geitjes Carl–Heinz Dirks	Plattduuts	68
Verkã, Wolf en de zeuven geities* Sjoukje Oosterloo (veurlezer* Femmie van Veen)	Stellingwarfs	77
ቨርካ፡ ተኹላን ሸውዓተ ኣጣልን Yonas Kiflom Tekle	Tigrinya	87
Verkã, Wolf en de sân geitsjes Johannes Elzinga	Frysk	93
Verkã, met noten		102
Autor / Vertalers / Übersetzer / Translators / Traducteur		113
Epiloog		114

We welcome more translations.
* Luister, listen, höör Verkã via YouTube in voice-overfilms.
www.gerardstout.nl/wolf

Introductie / Introduction / Einleitung

Taal is een eeuwenoud wondermiddel om verhalen te vertellen. Nieuwe verhalen, oude verhalen en oude verhalen in een nieuwe jas. Verkã is een modern sprookje gebaseerd op oude mythologie. Een sprookje met een moraal, met richtlijnen voor verdraagzaamheid en prettige omgangsvormen. Een verhaal met een milde waarschuwing: pas op voor vreemde snuiters. Een verhaal om onbevreesd nieuwsgierig te zijn naar de ander: laat je verrassen. Een verhaal met een uitnodiging om tussen de regels te lezen. Een sprookje om werkelijkheid te laten worden.

Language is an ancient panacea to tell stories. New stories, old stories and old stories in a new coat. Verkã is a modern fairy tale based on ancient mythology. A tale with a moral, with guidelines for tolerance and pleasant manners. A story with a gentle warning: beware of weird guys. A story to fearlessly be curious about the other: be surprised. A story with an invitation to read between the lines. A fairy tale to come true.

Sprache ist ein altes Heilmittel, um Geschichten zu erzählen. Neue Geschichten, alte Geschichten und alte Geschichten in einem neuen Mantel. Verkã ist ein modernes Märchen auf der Grundlage der antiken Mythologie. Eine Geschichte mit einer Moral, mit Richtlinien für Toleranz und gute Manieren. Eine Geschichte mit einer sanften Warnung: Vorsicht vor seltsamen Jungs. Eine Geschichte um furchtlos gespannt zu sein auf das andere: überrascht. Eine Geschichte mit einer Einladung, um zwischen den Zeilen zu lesen. Ein Märchen wird wahr.

La langue est un ancien panacée pour raconter des histoires. Nouvelles histoires, des histoires anciennes et de vieilles histoires dans un nouveau manteau. Verkã est un conte de fées moderne basé sur la mythologie antique. Un conte avec une morale, des lignes directrices pour la tolérance et manières agréables. Une histoire avec un léger avertissement: méfiez-vous des gars bizarres. Une histoire sans crainte d'être curieux de l'autre: être surpris. Une histoire avec une invitation à lire entre les lignes. Un conte de fées à venir vrai.

Verkã, Wolf en de zeven geitjes

Gerard Stout

Er was eens een jong wolfje dat met zijn vader Wolf en moeder Wolvin rondzwierf in een bosrijk en heuvelachtig landschap. Wolfje volgde vader en moeder op hun zwerftochten door bossen, over heide, langs houtwallen, langs beekjes en plassen. Vader en moeder zorgden voor eten. Vader was goed in de jacht op fazanten en patrijzen. Moeder haalde in de vroege ochtend soms een kip uit een hok, of ze kwam met kakelverse eieren naar hongerig Wolfje. Moeder Wolvin ging vroeg op stap als de kippen nog op stok zaten en de boer en de boerin nog sliepen. Een kip smaakte lekker, vooral een jonge kip, maar het was gevaarlijk om een kip uit het hok of van het erf te halen. De boer had een geweer en een schot hagel was niet prettig. Kip stond niet vaak op het menu. Maar soms kon moeder niet anders. Vooral in de winter was het moeilijk om fazanten, konijnen of patrijzen te vangen. In de winter waren er in de vrije natuur geen eieren om uit te halen. In de winter had Wolfje soms honger. Vader Wolf en moeder Wolvin hadden ook honger, maar dat lieten ze niet merken.

Wolfje had een bruingele vacht met lange glanzende haren. Meer bruin dan geel, met een enkele rode tint. Wolfje was een mooi wolfje om te zien. Een spitse neus met een vochtige donkere knop. Boven zijn heldere ogen had Wolfje borstelharen als wenkbrauwen om zijn speurende blik te benadrukken. Wolfje had geen broertjes en geen zusjes. Dat wil zeggen, hij had daar geen weet van. Kroost is voorbestemd om de roedel te verlaten, had vader Wolf gezegd. Jonge wolven moeten vader en moeder achterlaten, dat hoort zo, had moeder Wolvin gezegd. Wolfje meende een droeve blik in de ogen van zijn moeder te zien toen ze dat zei. Maar misschien was dat verbeelding. Misschien voelde hij zelf verdriet omdat hij wist dat hij vader Wolf en moeder Wolvin moest verlaten. Vroeger of later. Maar zover was het nog niet.

In de lente leek de wereld een feest. De bomen kwamen in het blad. Het was gemakkelijk om een schuilplaats te vinden. Vogels legden eieren, zodat de familie Wolf bijna elke dag wel een ei op het menu had. Kleine eieren van kieviten en grutto's, grotere eieren van eenden en ganzen. Af en toe aten ze scharreleieren

van kippen. Maar dat alleen als moeder zich in de buurt van mensen waagde en stiekem naar het kippenhok sloop, of eieren vond onder struiken aan de rand van het erf.

Wolfje vond tijd om te dollen en voor vermaak achter fazanten en patrijzen aan te rennen. Wolfje oefende de jacht, maar als het niet lukte een vogel te verschalken, was dat niet erg. Vader Wolf en moeder Wolvin zorgden voor eten. Moeder Wolvin likte de vacht van Wolfje schoon, al vond Wolfje dat niet meer zo prettig als in het begin; toen hij nog klein en dartel was. Wolfje werd groter, al noemde zijn moeder hem nog vaak *mon petit loup*. Moeder was ooit met vader in de Vogezen geweest. *Les Vosges*.

Wolfje had veel van zijn vader en moeder geleerd. Eten en drinken, sluipende gang, plotselinge wendingen, grote sprongen, toehappen en doorbijten. Wolfje had geleerd om strotten door te bijten van eenden en van ganzen. Wolfje had geleerd om boerenerven te mijden. Een beetje bang was Wolfje. Hij had geen zin in een schot hagel. Wolfje was bang voor herdershonden die de kippen bewaakten. In het vrije veld, in de openbare natuur, daar voelde Wolfje zich thuis. In het bos, op de heide, in het veen, daar was hij de baas. In het open veld en aan de bosrand had hij van niemand te duchten. Wolfje had geleerd goed uit zijn doppen – zijn verziende ogen – te kijken. Hij was alert en signaleerde gevaar. Hij had er een neus voor, een spitse neus met een natte zwarte beweeglijke punt. Aan de geur kon hij ruiken welke vijand in de buurt was. Door zijn natte zwarte punt te bewegen wist hij uit welke richting belagers konden toeslaan.

Af en toe kwamen ze onderweg andere wolven tegen. Ze snuffelden aan elkaar en in de late nacht huilden ze samen tegen de maan. Vooral huilen bij volle maan vond Wolfje fijn.

Op een van die avonden met heldere lucht en bijna volle maan huilde Wolfje samen met een ander wolfje, een meisje. En na het huilen duwde de meisjeswolf haar natte neus tegen de natte neus van Wolfje. Wolfje wist niet wat dat betekende. Hij snoof een vreemde geur op, maar niet heel vreemd. De lucht van de meisjeswolf was op een vreemde manier ook vertrouwd. Er groeide een stil verlangen in Wolfje. Hij wist niet wat dat verlangen betekende. Hij wist niet wat er met hem aan de hand was.

En zonder dat zijn moeder hem had verteld wat hij moest doen, rook Wolfje aan het andere uiteinde van het meisje. Onder haar staart. Ze rook lekker. Maar niet heel lekker. Als Wolfje was

gevraagd, had hij gezegd dat bloed van een kip lekkerder rook dan de achterkant van de meisjeswolf. Vader Wolf had nooit verteld wat Wolfje moest doen. Wolfje had gezien wat vader Wolf en moeder Wolvin hadden gedaan na een strooptocht, na een schranspartij met eieren en fazanten.

Meisjeswolf had omgekeken naar Wolfje, alsof ze zeggen wou: waar wacht je op? Ze had gehuild en in de uithaal had Wolfje gehoord: Waar wacht je op? Wolfje had gedaan wat hij vader Wolf had zien doen toen moeder Wolf had gehuild. En nadat hij had gedaan wat hij had gedaan, had Wolfje gehuild, al had het meer geleken op het kraaien van een haan. Wolfje kende het kraaien van de haan. Moeder Wolvin had op een mooie dag een haan meegebracht, levend, zodat Wolfje kon leren een strot door te bijten. Dat was de eerste keer geweest dat Wolfje een speciale opwinding had gevoeld in zijn Wolfjeslijf. Een opwinding als na het huilen tegen de maan, samen met meisjeswolf.

Vader Wolf en moeder Wolvin hadden niets gehoord van de huilpartij, ze waren druk met hun buit. Geitjes. Vader Wolf en moeder Wolvin hadden niet gezien hoe Wolfje met de staart tussen zijn benen het hazenpad had gekozen. Ze hadden niet gezien hoe Wolfje in een droge sloot op de nieuwe dag had gewacht. Een nieuwe dag waar de maan nog steeds naar de aarde keek als wilde de maan bedanken voor het gehuil van Wolfje en zijn date.

Het wordt tijd om te gaan, had vader Wolf gezegd. Je hoeft niet meer bij ons te blijven, had moeder Wolvin gezegd. De boodschap was duidelijk. Vader Wolf en moeder Wolvin wilden weer samen zijn zonder pottenkijker. Vader Wolf beet Wolfje zachtjes in de nek, en ook weer hard. Moeder Wolvin likte voor een laatste keer de vacht van Wolfje. Voor een laatste keer drukte moeder Wolvin haar natte rimpelige neus onder de staart van Wolfje, net als meisjeswolf dat bij hem had gedaan. Wolfje wist genoeg. Hij wilde weg. Hij wilde geen beten meer in zijn nek, niet van een oude vaderwolf. Wolfje wist genoeg. Hij wilde geen natte snuit onder zijn staart en tussen zijn achterpoten. Niet van een oude wolvin. Wolfje kreeg een restant van een geitje mee. Hij vertrok. Wolfje keek niet om.

Het was dat Wolfje nog niet had leren lezen, anders had hij gezien dat hij van Hannover, via Lingen en Wesuwe, Roswinkel, Emmer-Compascuüm, Barger-Compascuüm, Zwartemeer,

Klazienaveen, Vastenow, Erica en Oranjedorp op de grens van veen en zand terecht was gekomen. Heide, dopheide, voor zover zijn oog reikte. Paarse heide met berken en laag struweel. Eikenhakhout om kleine akkers. Bentepollen, russen, zonnedauw, gagel. Wolfje kende de namen niet van de planten. Hij kende niet het onderscheid tussen adders en ringslangen, al wist hij intuïtief dat hij ver moest blijven van addergebroed. Konijnen roofde hij. Wolfje joeg hazen uit hun leger. En omdat het een gewoonte was van vader Wolf en moeder Wolvin roofde Wolfje af en toe een kip of een haan. Het kraaien van de haan deed hem denken aan meisjeswolf bij volle maan. Wolfje beet de strot van de haan door en voelde opnieuw de opwinding. Wolfje huilde graag, ook als er geen maan aan de hemel was om naar hem te luisteren.

Op een late zomermiddag trof Wolfje, *Le petit Loup*, onderaan de steile oever van het Oranjekanaal – het was even buiten Zuid-Barge – een mensenmeisje van ongeveer zijn leeftijd. Uiteraard als in aanmerking wordt genomen dat een wolf gemiddeld zeventien jaar oud wordt en een mensenwolf, vooral een mensenwolvin, eind zeventig haalt voor haar leven is voltooid.

Het meisje was zeventien; net zo oud als Wolfje. Het meisje was welgevormd. Ze had donkerblonde krullen. Een paar plukken piepten onder haar rode hoofddoekje vandaan. Onder haar hoofddoekje had ze een paardenstaart. Maar dat wist Wolfje nog niet. Zoals er veel was dat hem was ontgaan.

Wolfje ging naast het meisje zitten. Hij krulde zijn wolvenstaart langs zijn wolvenbillen. De aarde was droog en warm. Het gras was hoog en een beetje geel door de lange droogte. Wolfje snuffelde met zijn natte neus in de rondte, liet zijn lange tong uit zijn bek glijden en lachte zijn tanden bloot. Wolfje voelde zich lekker. Hij voelde zich, ja hoe zou je dat zeggen? Hij voelde zich alsof hij binnenkort een hen bij de strot... Zoiets. Zo ongeveer.
'Je heet Roodkapje? Of heet je geen Roodkapje?' Wolfje kende het verhaal van Wolf en Roodkapje. In dat verhaal liep het niet goed af met Wolf. Hoe het verder was gegaan met Roodkapje, dat was Wolfje niet bekend. Vader Wolf en moeder Wolvin hadden alleen over opa Wolf gesproken. Opa Wolf met stenen in zijn opengesneden en weer dichtgenaaide buik. Opa Wolf die in het Oranjekanaal – Wolfje had toen niet geweten waar dat kanaal zich bevond – was gegooid en jammerlijk – de woorden

van moeder Wolvin – was verdronken. Alle geitjes waren nog in leven na het verblijf in de maag van opa Wolf, maar dit terzijde. Het Oranjekanaal was jarenlang een bron geweest van kinderkoppies, van veldkeien en morenestenen die zich wonderbaarlijk hadden vermenigvuldigd – als het brood en de vissen in het evangelie –sinds opa's martelarendood – woorden van vader Wolf – in het Oranjekanaal.

'Nee,' zei het meisje. 'Ik heet geen Roodkapje. Ik heb een rood hoofddoekje, geen kapje. Dat zie je toch!' Het meisje dat geen Roodkapje heette leek geïrriteerd, maar, alsof ze wilde laten weten dat ze toch aardig was, zei ze: 'Jij heet zeker Wolf? Of niet?'

'Nee,' zei Wolfje die ook dwars wilde zijn omdat hij het meisje dat geen Roodkapje heette aardig begon te vinden. Jammer dat je geen staart hebt en geen zwarte natte neus, dacht Wolfje voor hij zei: 'Ik heet Wolfje. Mijn moeder noemde me *Petit Loup*.'

'Mooie naam,' zei het meisje met het rode hoofddoekje. 'Je hebt een mooie naam en je hebt ook een mooie zwarte knop op je neus. Ik heet Verkã.'

'Mooie naam; Verkã,' zei Wolfje die voelde hoe de zwarte knop op zijn neus vochtiger werd, als wilde hij nog beter ruiken.

'Ik kom uit Duitsland,' zei Wolfje, als wilde hij zich voor zijn afkomst verontschuldigen.

'Ik woon hier,' zei het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã.

Verkã vertelde niet waar ze was geboren, ze vertelde niet waar ze vandaan kwam. Het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã, vertelde waar ze was. Ze was onderaan de oever van het Oranjekanaal. Ze zat op de plek waar de opa van Wolfje, op een van zijn exotische reizen, met stenen in zijn dichtgenaaide buik was geëindigd. De vader van Verkã was een keuterboer met loslopende geiten om de boerderij.

'Jij bent een mensenmeisje,' zei Wolfje. 'Ik ben een wolvenkind.' Het leek alsof Wolfje het verschil tussen haar en hem wilde benadrukken. Alsof hij wilde zeggen dat ze elkaar niet zouden kunnen leren kennen. Alsof hij wilde zeggen dat het meisje met het rode hoofddoekje, dat geen Roodkapje heette, maar Verkã, van een andere planeet kwam. Van de maan bijvoorbeeld, die boven de molen van Omvlee meekeek. Een volle maan in de late namiddag. Onopvallend aan de hemel boven de stilstaande wieken, maar wel in de buurt. De maan was altijd in de buurt, al was het niet altijd volle maan.

Vandaag wel. Volle maan met een lachend gezicht, een grijns misschien.

'Homo homini lupus est,' zei het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã.

'Lupus est homo homini,' zei Wolfje die van zijn vader de juiste volgorde van de woorden had geleerd. Lupus als eerste woord en de mensen als laatste. Het waren de martelaarwoorden geweest van Opa Wolf voor hij onder Zuid-Barge in het Oranjekanaal verdween.

'Dank je wel,' zei Verkã die nog maagd was en oma op bezoek had gehad. Ook haar opa heette Wolf, maar in een andere taal. Niet in het Frans en ook niet in het Engels of in het Nederlands. Ze herhaalde: 'Lupus est homo homini.' Voor Wolfje kon reageren liet ze volgen. 'Eigenlijk zijn we allemaal mensen en eigenlijk zijn we allemaal wolven.'

'Jij hebt geen natte zwarte neus,' zei Wolfje. De woorden waren hem ontsnapt voor hij er op verdacht was geweest. Hij verwachtte op zijn minst een schot hagel, maar Verkã zei: 'Ik heb geen natte zwarte neus. Ik heb donkerblonde krullen onder mijn rode hoofddoek.' Verkã was niet op haar mondje gevallen. Een mondje veel kleiner dan de Midasmond van Wolfje. De oortjes van Verkã waren verborgen onder haar hoofddoek. Ze zat met gestrekte benen naast Wolfje onderaan de hoge wal van het Oranjekanaal. Ook zij kende het sprookje van de kinderkoppies in de buik van Opa Wolf. Verkã wist van de zeven geitjes. De nakomelingen van de geitjes.... Wolfje spitste zijn grote oren om niets te missen van het verhaal van Verkã.

'Je kunt op z'n minst nieuwsgierig zijn naar wat ik wel allemaal te bieden heb,' zei Verkã. En alsof ze te fel had gereageerd streek ze met haar hand over de nekharen van Wolfje. Van Wolfjes hoofd, over zijn gespitste oren naar zijn lichtgebogen rug. Wolfje voelde hoe zijn nekharen onder haar aanraking overeind kwamen. Hij voelde hoe zijn natte neus driftig heen en weer bewoog. Deze situatie was nieuw voor hem. Hij rook een kip, een Barnevelder, een Groninger meeuw. Wolfje rook een krielkip, een kwartel, een sierkipje. Wolfje raakte verward. Hij rook bloed, maar er was geen bloed. Verkã was maagd. Wolfje proefde een geitje. Maar hij zag geen geitje. Wolfje zat alleen met Verkã aan het Oranjekanaal. Wolfje kreeg trek in een geitje. Aan wel zeven geitjes. Wolfje leek op zijn opa. Opa de martelaar die zes geitjes had opgegeten en zijn eetlust met de dood had

moeten betalen. De martelaarsdood. Maar elke martelaar krijgt in het wolvenwalhalla een geitenbeloning van 27 jonge geiten. Dat laatste had vader Wolf en moeder Wolvin *Le petit Loup* wijsgemaakt.

Onderlangs de oever aan de oVerkãnt zwommen twee eenden voorbij. In het eikenhakhout achter hem en Verkã roekoeden houtduiven. Wolfje werd er onrustig van; zoveel prooien in de buurt, allemaal onbereikbaar. Hopeloos gemekker klonk in de oren van Wolfje. De keuterboerderij van Verkã's vader was dichtbij.

'Rustig maar,' zei het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã, 'geen paniek. Ik ben bij je.' Met een glimlach rond haar neusje dat steeds spitser en roder werd, streek ze Wolfje met haar kleine handen zachtjes over zijn rug. Deze keer van onderen naar boven. Tegen zijn haren in. De houtduiven roekoeden, de eenden vlogen met kwakende geluiden richting de brug bij café Meppelink en de geiten aan de oVerkãnt van het Oranjekanaal mekkerden zonder aanwijsbare redenen.

'Mag ik je haren zien?' vroeg Wolfje. 'Je hebt me nieuwsgierig gemaakt.' Wolfje had opgemerkt dat de rode hoofddoek ver naar achteren stak. Misschien had het meisje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã, toch een staart.

'Wil je me leren kennen?' vroeg Verkã. Ze hield haar handen over de ogen van Wolfje. Zijn borstelige wenkbrauwen had ze plat tegen zijn wolvenkop gedrukt. De grote ogen van Wolfje klopten tegen haar handpalmen.

'Ik, ik....' stamelde Wolfje.

'Weet dan wel dat ik geen Roodkapje ben,' zei het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã. 'Ik houd niet van sprookjes. Ik houd niet van wolven die kippen stelen, of er met geitjes vandoor gaan. Ik houd niet van wolven die eieren roven.' Verkã haalde haar handen van de ogen van Wolfje. Het eerste wat hij zag – toen zijn ogen weer aan het namiddaglicht waren gewend – was de grijns van de maan. De wieken van de molen draaiden voor het gezicht van de maan langs. Alsof de maan kiekeboe speelde.

'Huilen' zei Wolfje. 'Verkã. Je maakt me aan het huilen.' Het was de eerste keer dat hij haar naam uitsprak. Alsof hij haar al jaren kende.

'Wil je een appel?' vraagt Verkã. Ze steekt haar hand in de zak van haar wijde rok. Verkã wacht het antwoord van Wolf niet

af, neemt een hap uit de Notarisappel, duwt Wolf met zijn rug tegen de walkant, buigt over hem heen en offreert met haar halfopen mond het lipomrande vruchtvlees.

Wolf heeft geen keuze. Deze vrouw maakt hem monddood terwijl ze haar lichaam over het zijne schuift. De appelbeet tussen zijn tanden, tussen haar tanden. Verkã bijt niet door. Wolf bijt niet door. Een aardhommel zoemt om hun hoofden, aangetrokken door het aroma van de jongen en het meisje, van de man en de vrouw, van de Wolf en zijn Wolvin. Aangetrokken door het aroma van de gebeten appel in het gras. Nee, hier in het paradijs aan het Oranjekanaal zijn geen adders en ook geen ringslangen.

'Zeven geitjes,' zegt Verkã. Ze duwt haar buik tegen zijn onderlichaam. Zwaar ligt ze op Wolfjes lijf, maar niet zo zwaar als een steen op een maag, niet zo zwaar als kinderkoppies in de buik van Opa Wolf.

'Zes,' zegt Wolf. 'In de buik van de wolf zaten zes geitjes. Het zevende geitje had zich in de klok verstopt en vertelde oma waar de andere geitjes waren gebleven. Wolf legt beide handen in haar nek en schuift haar rode hoofddoek naar boven.

'Je hebt een staart,' zegt Wolf. Hij tilt zijn hoofd op en steekt zijn neus in haar nek.

'Ben je verbaasd?' zegt Verkã als Wolf weer plat tegen de walkant ligt. 'Had je dat nog niet gezien?' Ze richt zich kort op en haalt hoofddoek en haarband weg. Verkã knoopt haar bloesje open.

'Gulzige ogen heb je,' zegt Verkã. 'Ben je helemaal zo gulzig?' Haar tong verschijnt kort tussen haar lippen.

Wolf legt zijn handen met de rug plat naast zijn hoofd in het gras. Hij houdt zijn vingers gespreid. Hij doet zijn ogen dicht. Traag opent Wolf zijn mond. De appel is verdwenen. Ruimte, er is ruimte achter zijn tanden, ruimte achter zijn kiezen die hij niet langer op elkaar houdt.

Verkã richt zich op, trekt haar knieën op. Droog gras en schoon zand plakken aan haar onderbenen. Verkã drapeert haar rok in een cirkel om zich heen. Bijna niets beweegt aan het Oranjekanaal. Dat hoeft ook niet. De maan lacht.

'Zes geitjes,' zegt Verkã als ze haar lichaam langzaam laat nederdalen. 'Ons project.'

'Geitjes,' zegt Wolf, 'en bokjes.'

Verkã, Wolf en de zeuven geitjes

Tonko Ufkes

Der waas es n moal n jong wolfke die met zien pappe Wolf en mamme Wolvin omzwierf ien n laand met bossen en heuvels. Wolfke volgde pappe en mamme op heur zwaarftochten deur bossen, over heide, laangs holtwallen, laangs rivierkes en meerkes. Pappe en mamme zörgden veur t eten. Pappe waas goed ien t joagen op fezanten en petriezen. Mamme hoalde op e vroege mörn sums n piek uut n hok of ze kwam aanzetten met verse eier. Mamme Wolvin ging dan wied op e tied op pad; as de pieken nog op stok zatten en e boer en e boerin nog sliepen. n Piek smoakte lekker, veural n jonge piek, mor t waas gevoarlek om n piek toe t piekehok uut te hoalen. De boer har n geweer en n schot hoagel waas niet best. Piek wer doarom niet voak eten, mor sums kon mamme niet aans. Veural ien e winter waas t stoer om fezanten, knienen of petriezen te vangen. Ien e winter warren der ien t veld gien eier te vienden. Ien e winter har Wolfke sums honger. Pappe Wolf en mamme Wolvin harren ok honger; mor dat lieten ze niet blieken.

Wolfke waas broengeel met laang glaanzend hoar. Meer broen as geel, met n lichte rooie gloed. Wolfke waas n mooi wolfke om te zien: n schaarpe neus met n vochtege, duustere knop. Boven zien heldere ogen har Wolfke bozzelhoar wenkbraauwen, zien rondkiek-ogen leken zo nog duudleker. Wolfke har gien bruurs of zussen, teminnent, niet dat er wis. Lutjekes bennen der om e kudde te verloaten, har pappe Wolf zeid. Jonge wolven moeten pappe en mamme achterloaten, dat heurt zo, har mamme Wolvin zeid. Wolfke docht dat er pien ien e ogen van zien mamme zag, toen ze dat zee. Mor wel wiet har hij t hum verbeeld. Misschien vuulde er zulf verdriet omdat er wis dat er pappe Wolf en mamme Wolvin verlaten mos. Vroeg of loat: mor zo wied waas t nog niet.

Ien t veurjoar leek e wereld één feest; de bomen kwammen ien blad, t waas makkelk om n schuulplak te vienden. Vogels legden eier, dat host elke dag kon de femilie Wolf wel eier eten. Lutje eier van kiewieten en grutto's, dikkere eier van eenden en gaanzen. Zo nou en dan aten ze scharreleier van pieken. Mor allent as mamme ien e buurt van mensen duurde te kommen en stiekem noar t piekehok sloop, of aans eier von onder de stroeken an e raand van t heem.

Wolfke har tied veur t maaljoagen en om veur de oardegheid achter fezanten en petriezen aan te droaven. Wolfke oefende t joagen, mor t dee niks as er gien vogel te pakken kreeg; pappe Wolf en mamme Wolvin zörgden veur t eten. Mamme Wolvin slikte t vel van Wolfke schoon, ok al von Wolfke dat niet meer zo lekker as ien t begun, toen er nog lut en speuls waas. Wolfke wer groter, al nuumde zien mamme hum nog voak *mon petit loup*. Mamme har n moal met pappe ien e Vogezen west. *Les Vosges*.

Wolfke har n nust van zien pappe en mamme leerd. Eten, drinken, sloepen, draaien en keren, grote sprongen, toehappen en deurbieten. Wolfke har leerd om e strötten deur te bieten van eenden en van gaanzen. Wolfke har leerd om ver van boerenheemen te blieven. n Beetje benaauwd waas Wolfke. Hij har gien belaang bij n schot hoagel. Wolfke waas benaauwd veur herdershonden die de pieken bewoakten. Ien t open veld, ien e natuur, doar vuulde Wolfke hum thuus. Ien t bos, op e heide, ien t veen, doar waas er de boas. Ien t open veld en aan e bosraand har er met gieneen te moaken. Wolfke har leerd om helder uut e ogen te kieken, hij waas bedocht op gevoar. Hij har der n neus veur; n schaarpe neus met n natte swaarte beweegleke punt. Aan e geur kon er roeken wat veur vijand ien e buurt waas. Deur zien natte swaarte punt te bewegen wis er van wat kaant rötzakken kwammen.

Zo nou en dan kwammen ze onderweegs aander wolven tegen. Ze roken an nkander en ien e loate nacht reerden ze soamen tegen de moan. Veural reren bij licht-moan von Wolfke mooi.

Op zo'n oavend met n heldere lucht en host licht-moan reerde Wolfke soamen met n aander wolfke, n wichtje. En noa t reren drukte die wichterwolf heur natte neus tegen de natte neus van Wolfke. Wolfke wis niet wat dat beduude. Hij snoof n vremde reuk op, mor ok niet hiel vremd. De lucht van de wichterwolf waas op n vremde menier ok vertraauwd. Der gruide n stille wènst ien Wolfke. Hij wis niet wat of die wènst beduude. Hij wis niet wat of der met hum loos waas.

En zunder dat zien mamme hum verteld har wat of er doen mos, rook Wolfke aan t aander uutènde van t wichtje. Onder heur steert. Ze rook lekker. Mor niet hiel lekker. As één t Wolfke vroagd har, dan har er zeid dat t bloed van n piek lekkerder rook as de achterkaant van e wichterwolf. Pappe Wolf har nooit verteld wat Wolfke doen mos. Wolfke har zien wat pappe

Wolf en mamme Wolvin doan harren noa n joagtocht, noa n vreetpartij met eier en fezanten.

Wichterwolf har omkeken noar Wolfke, krekt of ze zeggen wol: woar wachtstoe op? Zij har reerd en ien de uuthoal har Wolfke heurd: Woar wachtstoe op? Wolfke har doan wat er pappe Wolf zag doen toen mamme Wolf reerd har. En noadat er doan har wat er doan har, har Wolfke reerd, al har t meer leken op t kraaien van n hoan. Wolfke wis van t kraaien van n hoan. Mamme Wolvin har op n mooie dag n hoan metbrocht, levent, dat Wolfke leren kon n ströt deur te bieten. Dat waas veur t eerst dat Wolfke n biezundere opwiendeng vuuld har ien zien Wolfkes-lief. n Opwiendeng krekt as noa t reren tegen de moan, soamen met wichterwolf.

Pappe Wolf en mamme Wolvin harren niks heurd van e reerderij, ze warren drok met heur vangst: Geitjes. Pappe Wolf en mamme Wolvin harren niet zien hoe Wolfke met e steert tussen e poten der uutnaaid waas. Ze harren niet zien hoe Wolfke ien n dreuge sloot op e nije dag wacht har. n Nije dag woar de moan nog aal noar de wereld keek as of de moan bedanken wol veur t reren van Wolfke en zien scharreltje.

t Wordt dien tied om vot te goan, har pappe Wolf zeid. Doe huufst niet meer bij ons blieven, har mamme Wolvin zeid. t Bericht waas duudlek. Pappe Wolf en mamme Wolvin wolden weer met nkander weden, zunder hum. Pappe Wolf beet zaacht ien e nek, en ok weer haard. Mamme Wolvin slikte veur t lest t vel van Wolfke. Veur de leste moal drukte mamme Wolvin heur natte rimpel-neus onder de steert van Wolfke, krekt zo as wichterwolf dat bij hum doan har. Wolfke wis genogt. Hij wol vot. Hij wol gien tanden meer ien e nek, niet van n olde pappewolf. Wolfke wis genogt. Hij wol gien natte snuut onder zien steert en tussen e achterpoten. Niet van n olde wolvin. Wolfke kreeg n rest van n geitje met. Hij ging vot. Wolfke keek niet achterom.

t Waas dat Wolfke nog niet lezen kon, aans har er zien dat er van Hannover, over Lingen en Wesuwe, over Röswinkel, Emmer-Compas, Barger-Compas, Swaartemeer, Klazienaveen, Vastenow, Erica en Oranjedörp op e grens van veen en zaand te laande kommen waas. Heide, dopheide, zo ver er kieken kon. Paarse heide met berken en stroekerij. Iekehakholt om lutje akkers. Piepestro, rusken, zunnedaauw en goagel. Wolfke kon e plantenoamen niet.

Hij kon t verschil niet tussen adders en ringslangen, al wis er van hum zulf dat er uut e buurt van addervolk blieven mos. Knienen stal er. Wolfke joeg hoazen uut heur schoelplak. En omdat t n gewoonte van pappe Wolf en mamme Wolvin waas, stal Wolfke zo nou en dan n piek of n hoan. Wolfke beet e ströt van e hoan deur en vuulde vannijs de opwiendeng. Wolfke reerde groag, ok as der gien moan waas die noar hum luusterde.

Op n loate zummermiddag trof Wolfke, *Le petit Loup*, onder aan de steile wal van t Oranjekenoal – t waas krekt boeten Zuud-Barge – n mensenwichtje van ongeveer zien leeftied. Vanzulf metrekend dat n wolf normoal zeuventien joar wordt en n mensenwolf, veural n mensenwolvin, dik zeuventeg hoalt veur t leven doan is.

t Wichtje waas zeuventien; krekt zo old as Wolfke. t Wichtje waas mooi. Ze har donkerblonde krullen. n Poar plukken doarvan kropen onder heur rooie heufddoek uut. Onder heur heufddoek har ze n peerdesteert. Mor dat wis Wolfke nog niet – t ontging hum, net as zo'n nust aander zoaken.

Wolfke ging noast t wichtje zitten. Hij krulde zien wolvesteert laangs zien wolvebillen. De grond waas dreug en waarm. t Gras waas hoog en n beetje geel deur de dreugte. Wolfke snuffelde met zien natte neus ien e rondte, liet zien lange tong uut e bek glieden en lachte zien tanden bloot. Wolfke vuulde hum best: hij vuulde hum, ja, hoe zolst dat nou zeggen? Hij vuulde hum of er domt n piek bij de ströt . . . Zukswat. Zo ongeveer.

'Doe hietst Roodkapke? Of hietstoe gien Roodkapke?' Wolfke kon het verhoal van Wolf en Roodkapke. Ien dat verhoal liep t maal òf met Wolf. Pappe Wolf en mamme Wolvin harren allent over opa Wolf proat. Opa Wolf met stenen ien zien opensneden en toen weer dichtnaaide lief. Opa Wolf die ien t Oranjekenoal – Wolfke wis toen niet woar dat kenoal liep – smeten waas en toen, volgens zeggen van mamme Wolvin, verdronk. Alle geitjes warren nog levent, ok al harren ze ien opa's moag zitten, mor doar gijt t nou niet om. t Oranjekenoal waas noatied vol worden van kienderkopkes, van veldkeien en zwaarfstenen die heur hieltied verdubbeld harren – as de stoet en de vissen ien het evangelie – noa opa's marteloarsdood, volgens zeggen van pappe Wolf, ien t Oranjekenoal.

'Nee,' zee t wichtje. 'Ik hiet gien Roodkapke. Ik heb n rood heufddoekje, gien kapke. Dat zichtst ja wel!' Het wichtje wat

gien Roodkapke hiette, leek argerd, mor, omdat ze doen wol of ze slim oardeg waas, zee: 'Die hietst zeker Wolf? Of niet sums?'

'Nee,' zee Wolfke, die ok tegendroads weden wol omdat er t wichtje die gien Roodkapke hiette toch oardeg von. Spieteg datstoe gien steert hest en gien swaarte natte neus, docht Wolfke, veur er zee: 'Ik hiet Wolfke. Mien mamme nuumde me *Petit Loup*.'

'n Mooie noam,' zee t wichtje met t rooie heufddoekje. 'Doe hest n mooie noam en doe hest ok n mooie swaarte knop op dien neus. Ik hiet Verkã.'

'n Mooie noam; Verkã,' zee Wolfke, die vuulde hoe die swaarte knop op zien neus natter wer, krekt of wol die nog beter roeken.

'Ik kom uut Duutslaand,' zee Wolfke, net of hum dat speet.

'Ik woon hier,' zee t wichtje met t rooie heufddoekje die gien Roodkapke hiette, mor Verkã.

Verkã vertelde niet woar ze geboren waas, ze vertelde niet woar ze votkwam. Het wichtje met t rooie heufddoekje die gien Roodkapke hiette, mor Verkã, vertelde woar ze waas. Zij waas onderaan e kaant van t Oranjekenoal. Ze zat op t plak woar de opa van Wolfke, op één van zien boetenlandse reizen, met stenen ien zien dichtnaaide lief an t ènde kommen waas. De pappe van Verkã was n boerke met löslopende geiten om e boerderij.

'Doe bist n mensenwichtje,' zee Wolfke. 'Ik ben n wolvekiend.' t Leek of Wolfke de noadruk leggen wol op t verschil tussen heur en humzulf. Of er zeggen wol dat ze nkander nooit goed kennen konden. Of er zeggen wol dat t wichtje met t rooie heufddoekje, die gien Roodkapke hiette, mor Verkã, van n aander wereld kwam. Beveurbeeld van e moan, die juust boven de meulen van Omvlee metkeek. n Licht-moan ien e loate noamiddag. Amper zichtboar boven de stilstoande wieken, mor wel ien e buurt. De moan waas altied ien e buurt, al waas t niet altied licht-moan. Vandoag aal. Licht-moan met n lachend gezicht, gniezend leek het.

'Homo homini lupus est,' zee t wichtje met t rooie heufddoekje die gien Roodkapke hiette, mor Verkã.

'Lupus est homo homini,' zee Wolfke die van zien pappe de juuste volgorde van e woorden leerd har. Lupus as eerste woord en e mensen as leste. t Warren de marteloarswoorden west van opa Wolf, veur er bij Zuud-Barge ien t Oranjekenoal verdween.

'Bedankt,' zee Verkã, die nog moagd waas en twee week

mnk

leden oma op bezuuk had har. Ok heur opa hiette Wolf, mor ien n aander toal. Niet ien t Fraans en ok niet ien t Engels of ien t Nederlands. Ze herhoalde: 'Lupus est homo homini.' Nog veur Wolfke antwoorden kon, ging ze deur: 'Eileks bennen we aalmoal mensen en eileks bennen we aalmoal wolven.'

'Doe hest gien natte swaarte neus,' zee Wolfke. De woorden warren der uut veur er der op verdocht waas. Hij verwachte geliek n schot hoagel, mor Verkã zee: 'Ik heb gien natte swarte neus. Ik heb donkerblonde krullen onder mien rooie heufddoek.' Verkã bleek n bekje-gaauw en toch waas heur mond veul kleiner as de Midasmond van Wolfke. De oorkes van Verkã warren verstopt onder heur heufddoek. Ze zat met uutstrekte benen noast Wolfke, onderaan de hoge wal van t Oranjekenoal. Ok zij wis van t sprookje van e kienderkopkes ien t lief van opa Wolf. Verkã wis van de zeuven geitjes. De kiendskiender van de geitjes . . . Wolfke spitste zien grote oren, dat niks hum ontging van t verhoal van Verkã.

'Doe kinst op zien minst nijschiereg weden noar alles wat ik te bieden heb,' zee Verkã. En as of ze eefkes te driest west har, streek ze met heur haand over t nekhoar van Wolfke. Van Wolfke's kop, over zien spitste oren noar zien lichtbogen rug. Wolfke vuulde hoe of zien nekhoar deur t aanroaken overènde kwam. Hij vuulde hoe zien natte neus stief hinneweer bewoog. t Hiele geval waas nij veur hum. Hij rook piek, n Barnevelder, n Grunneger meeuw. Wolfke rook n krikje, n kwartel, n kuken. Wolfke kwam ien e toes. Hij rook bloed, mor der waas gien bloed. Verkã waas moagd. Wolfke pruufde n geitje. Mor hij zag gieneens n geitje. Wolfke zat allent met Verkã aan t Oranjekenoal. Wolfke kreeg zin aan n geitje. Aan wel zeuven geitjes. Wolfke leek op zien opa. Opa de marteloar die zes geitjes opeten har en die eterij met e dood betoalen mos. De marteloarsdood. Mor elke marteloar wordt beloond met wel zeuventwinteg geiten ien t wolven-hiernoamoals. Dat leste harren pappe Wolf en mamme Wolvin *Le petit Loup* wiesmoakt. Onder, laangs de kaant en aan de overkaant, zwommen twee eenden veurbij. Ien t iekehakholt achter hum en Verkã koerden holtdoeven. Wolfke wer der onrusteg van; zo'n nust te eten ien e buurt mor aalmoal onberiekboar. Hopeloos mekkern klonk ien Wolfke's oren. t Boerderijke van Verkã's pappe waas dichtbij.

'Rusteg mor,' zee t wichtje met t rooie heufddoekje die gien Roodkapke hiette, mor Verkã, 'gien paniek. Ik ben bij dij.' Met n glimlach om heur neuske dat aal spitser en rooier wer, streek ze

Wolfke met heur lutje handen zaacht over zien rug. Dizze moal van onder noar boven. Tegen zien hoaren ien. De holtdoeven koerden, de eenden vlogen kwoakend de kaant uut van e brug bij café Meppelink en e geiten aan e overkaant mekkerden zomor wat.

'Mag ik dien hoar zien?' vroeg Wolfke. 'Doe hest mij nijschiereg moakt.' Wolfke har vernommen dat e rooie heufddoek ver noar achtern zat. Misschien har t wichtje die gien Roodkapke hiette, mor Verkã, toch n steert.

'Wilst me kennen leren?' vroeg Verkã. Ze hiel heur handen over de ogen van Wolfke. Zien bozzel-wenkbraauwen har ze plat tegen zien wolvekop drukt. De grote ogen van Wolfke klopten tegen heur haandpalmen.

'Ik, ik . . .' stutterde Wolfke.

'Wiet dat ik gien Roodkapke ben,' zee t wichtje met t rooie heufddoekje die gien Roodkapke hiette, mor Verkã. 'Ik hol niet van sprookjes. Ik hol niet van wolven die pieken stelen, of der met geitjes uutnaaien. Ik hol niet van wolven die eier òfpakken'. Verkã nam heur handen van Wolfke's ogen. t Eerste wat er zag – toen zien ogen weer wend warren aan t noamiddaglicht – waas t gniezen van e moan. De wieken van e meulen draaiden veur t gezich van e moan laangs. Krekt of de moan votverkroepertje speulde.

'Reren' zee Wolfke. 'Verkã. Doe moakst me aan t reren.' t Waas veur t eerst dat er heur noam zee. Krekt of hij heur al joaren kon.

'Wilst n appel?' vragt Verkã. Ze stekt heur haand ien e buus van heur wiede rok. Verkã wacht t antwoord van Wolf niet òf, nemt n hap van e Netoaresappel, drukt Wolf met zien rug tegen de slootswal, boegt over hum hìn en biedt hum met haalfopen mond, met tutende lippen, t stuk fruit aan.

Wolf het gien keus. Dizze vraauw lijt hum t zwiegen op ientied dat heur lichoam over zienent schoeft. t Appelstuk tussen zien tanden, tussen heur tanden. Verkã bit niet deur. Wolf bit niet deur. n Dikke hommel zoemt om heur koppen, aantrokken deur de reuk van e aanbeten appel ien t gras. Nee, hier aan t Oranjekenoal bennen gien adders en ok gien ringslangen.

'Zeuven geitjes,' zeit Verkã. Ze drukt met heur lief tegen zien onderlief. Zwoar lijt ze op Wolfkes lichoam, mor niet zo zwoar as n steen op n moag, niet zo zwoar as kienderkopkes ien t lief van opa Wolf.

'Zes,' zeit Wolf. 'Ien t lief van de wolf zatten zes geitjes. t Zeuvende geitje har hum verkropen ien e klok en vertelde oma woar of de aander geitjes bleven warren. Wolf lijt beide handen ien heur nek en schoeft heur rooie heufddoek noar boven.

'Doe hest n steert,' zeit Wolf. Hij tilt zien kop op en stekt zien neus ien heur nek.

'Bist verboasd?' zeit Verkã as Wolf weer plat tegen de slootswal lijkt. 'Harst dat nog niet zien?' Ze komt ien t ènde en dut e heufddoek en e hoarbaand of. Verkã knoopt heur bloeske lös.

'Hongereg ogen hesstoe,' zeit Verkã. 'Bisstoe overal zo hongereg?' Heur tong glipt kort tussen heur lippen.

Wolf lijt zien handen met e rugkaant plat noast zien kop ien t gras. Hij holdt zien vingers spreid. Hij dut zien ogen dicht. Stoadeg opent Wolf zien mond. De appel is vot. Roemte, der is roemte achter zien tanden, roemte achter zien koezen die er niet meer op nkander holdt.

Verkã komt ien t ènde, trekt heur knijen op. Dreug gras en schoon zaand bakken an heur onderbenen. Verkã vlijt heur rok rond om heur toe. Der beweegt amper wat aan t Oranjekenoal. Dat huuft ok niet. De moan lacht.

'Zes geitjes,' zeit Verkã as ze heur lichoam laangzoam delkommen let.

'Ons oaventuur.'

'Geitjes,' zeit Wolf, 'en bokjes.'

Verkã, Wolf and the seven little goats

Once upon a time there was a young wolf wandering with his father and mother – She-wolf – in a wooded and hilly landscape. Wolfy followed father and mother in their wanderings through forests, across meadows, along hedgerows, along streams and ponds. Father and mother made for food. Father was skilled in hunting pheasants and partridges. Early in the morning mother sometimes grasped a chicken out of a cage, or she came with farm-fresh eggs to hungry Wolfy. She-wolf fetched the chickens when they were still roosting and the farmer and his wife still slept. A chicken tasted good, especially a young chicken, but it was dangerous to take a chicken out of the pen or the yard. The farmer had a rifle and a shotgun was not pleasant. Chicken was not often on the menu. But sometimes mother had no choice. Especially in winter it was difficult to catch pheasants, rabbits or partridges. In winter, there were no eggs in the wild to grasp. In winter Wolfy was sometimes hungry. Father Wolf and She-wolf were hungry as well, but they didn't let Wolfy notice.

Wolfy had a tawny coat with long shiny hair. More brown than yellow, with some red tint. Wolfy was a nice little wolf to see. He had a pointed nose with a damp dark button. Over his bright eyes Wolfy had eyebrows like bristles to emphasize his prying gaze. Wolfy had no brothers and no sisters. That is to say, he was not aware of that. Brood is destined to leave the pack, father Wolf said.

Young wolves must leave father and mother, So should it be, She-wolf said. Wolfy felt a sad look in the eyes of his mother when she said that. But maybe that was his imagination. Perhaps he felt himself sad because he knew he had to leave father wolf and mother She-wolf. Sooner or later. However, it was not yet time for that.

In spring, the world seemed a feast. The trees were in leaf. It was easy to find a shelter. Birds lay eggs, so the Wolf family nearly every day had an egg on the menu. Small eggs of lapwings and godwits, larger eggs of ducks and geese. Occasionally they ate eggs from free-range chickens. But only if mother ventured near people and sneak into the hen house, or she found eggs under bushes at the edge of the yard.

Wolfy had time to fool around and run for fun behind pheasants and partridges. Wolfy practiced hunting, but if he failed to outwit a bird that was not bad. Father Wolf and She-wolf took care for food. She-wolf licked clean the fur of Wolfy, though Wolfy did not like it as much as in the beginning; when he was young and frisky. Wolfy was bigger now, though his mother called him often *Mon Petit Loup*. Mother had ever been in the French Vosges. *Les Vosges*.

Wolfy had learned a lot from his father and mother. To eat and to drink, stealthy gait, sudden turns, big jumps, latching on and persevere. Wolfy had learned to bite throats of ducks and geese. Wolfy had learned to avoid farmsteads. Wolfy was a little scared. He did not want a buckshot. Wolfy was afraid of sheepdogs guarding the chickens. In the open, in public nature, Wolfy felt at home. In the forest, on the moors, on the peat, he was the boss. In the open field and on the edge of forests, he did not have fear from anyone. Wolfy had learned well to look around with his farsighted eyes. He was alert and signaled danger. He had a good nose, a pointed nose with a wet black dot moving. On the smell he could tell if the enemy was nearby. By moving his wet black point he knew from which direction enemies could attack.

Occasionally they met other wolves en route. They sniffed at each other and in the late night, they cried together at the moon. Especially howling at full moon Wolfy liked very much.

On one of those nights with clear skies and almost full moon Wolfy cried together with another wolf, a girl. And after crying, wolf girl pushed her wet dark nose against the wet nose of Wolfy. Wolfy did not know what that meant. He snorted a strange smell, but not very strange. The smell of girl wolf was in a strange way familiar. There grew a silent longing in Wolfy. He did not know what that desire was. He did not know what was happening to him.

And without his mother had told him what to do, Wolfy smelled at the rear end of the girl. Under her tail. She smelled good. But not very tasty. If Wolfy had been asked, he would have said that blood of a chicken smelled better than the rear of the wolf girl. Father Wolf never told Wolfy what to do. Wolfy had seen what father and She-wolf had done after a raid, after a binge with eggs and pheasants.

Girl Wolf had turned her look to Wolfy, as if she wanted to

say, what are you waiting for? She had cried. Wolfy heared her howl: What are you waiting for?

Wolfy had done what he had seen his father and She-Wolf had done after crying and howling. And after he had done what he had done, Wolfy had been crying. His crying resembled the crowing of a rooster. Wolfy knew the crowing of the cock. She-wolf had brought a rooster on a beautiful day, alive, so Wolfy could learn biting the throat. That was the first time Wolfy had felt a special excitement in his Wolfy body. An excitement as after howling at the moon, along with wolf girl.

Father and She-wolf had noticed nothing from the howling party, they were busy with their loot. Little goats. Father Wolf and She-wolf had not seen how Wolfy left the scene his tail between his legs. They had not seen Wolfy waiting in a ditch for the new day. A new day where the moon was still looking at the earth as if to thank for the cries of Wolfy and his date.

It's time to go, father Wolf said.

You cannot stay with us, She-wolf said.

The message was clear. Father Wolf and She-wolf wanted to be together again without busybody. Father Wolf gave Wolfy a gentle bite in the neck and a hard bite to finish his fare well. She-wolf licked one last time the coat of Wolfy. For one last time She-wolf pressed her wet wrinkled nose under the tail of Wolfy, like wolf girl had done to him. Wolfy knew enough. He wanted to leave. He wanted no more bites on his neck, not from an old father wolf. Wolfy knew enough. He did not want a wet snout under his tail, and between his hind legs. Not from an old wolf. Wolfy was given a remnant of a little goat. He left. Wolfy did not look back.

Wolfy had not yet learned to read, otherwise he'd seen that he had come from Hannover, over Lingen and Wesuwe through Roswinkel, Emmer-Compascuum Barger-Compascuum, Zwartemeer, Klazienaveen, Vastenow, and Oranjedorp, and that he had reached Erica and Zuid-Barge at the border of peat and sand. Heather, heather, as far as the eye reached. Purple heather with birch trees and low bushes. Oak shrubs surrounding small fields. Tough grasses, sundew, bog myrtle. Wolfy did not know the names of the plants. He did not know the difference between adders and grass snakes, though he knew intuitively that he should stay away from vipers. Rabbits he looted. Wolfy chased hares out of their

sleeping place. And because it was a habit of father and She-Wolfy occasionally looted a chicken or a rooster. The crowing of the cock reminded him of girl wolf at full moon. Wolfy bit the throat of the cock and again felt the excitement. Wolfy was crying alike, even when there was no moon in the sky to listen to him.

On a late summer afternoon Wolfy, *Le Petit Lou*p, struck down the steep bank of the Oranjekanaal a human girl about his age. – the Orange Canal was just outside the village Zuid-Barge –. Obviously, if taken into account that an average wolf reaches seventeen years of age, and people, especially a woman reaches far in her seventies to complete her life.

The girl was seventeen; as old as Wolfy. The girl was well formed. She had dark blond curls. A couple of curls squeaked from underneath her red headscarf. Under her headscarf she had a ponytail. But Wolfy did not know yet. As there was a lot that had eluded him.

Wolfy sat down beside the girl. He curled his tail along his wolf buttocks. The soil was dry and warm. The grass was high and a little yellow because of the long drought. Wolfy nuzzled his wet nose in the air, dropped his long tongue slip out of his mouth and smiled to free his teeth. Wolfy felt comfortable. He felt, how could you say that? He felt as though he soon would bite a throat... Something like that. Just about.

"Your name is Little Red Riding Hood? Or are you not Little Red Riding Hood? "Wolfy knew the story of Little Red Riding Hood and Wolf. In that story it did not end well for Wolf. How it had ended for Little Red Riding Hood, Wolfy did not know. Father Wolf and She-wolf only talked about Grandpa Wolf. Grandpa Wolf with stones in his cut open and sewn again belly. Grandpa Wolf was thrown stone filled in the Oranjekanaal – At that time Wolfy had not known where that canal was located – and miserably – the words of She-wolf –drowned.

All the little goats were still alive after the stay in the stomach of Grandpa Wolf, but never mind. The Oranjekanaal had for years been a source of small cobble stones, and boulders that had miraculously multiplied since grandfather's martyrs dead – words of Father Wolf – in the Oranjekanaal.

"No," the girl said. "My name is not Little Red Riding Hood. I have a red headscarf, not a hood. You can see that.' The girl not called Little Red Riding Hood looked annoyed, but, as if

she wanted to let Wolfy know that she was still nice, said: "You definitely are called Wolf? Or am I mistaken?"

"No, thats not my name," Wolfy said, while he also wanted to oppose her, because he found the girl not called Little Red Riding Hood quite nice. Too bad you have no tail and no black wet nose, Wolfy thought, but he said: "My name is Wolfy. My mother called me *Petit Loup*."

"Nice name," said the girl with the red headscarf. "You have a nice name and you also have a beautiful black button on your nose. My name Verkã."

'Beautiful name; Verkã," Wolfy said. He felt the black button on his nose become wetter, as if to smell even better.

"I come from Germany," Wolfy said, as if to apologize for his ancestors.

"I live here," said the girl with the red head cloth, who was not called Little Red Riding Hood, but Verkã.

Verkã did not tell where she was born, she did not tell where she came from. (Persia). The girl with the red head cloth, who was not called Little Red Riding Hood, but Verkã, told where she was. She was down to the banks of the Oranjekanaal. She was sitting on the spot where the grandfather of Wolf, during one of his exotic travels, had ended with stones sewn in his belly. The father of Verkã was a crofter with stray goats on the farm.

"You are a human girl," Wolfy said. "I'm a wolf child." It seemed as if Wolfy wanted to emphasize the difference between her and him. As if he wanted to say they could not get to know each other. As if to say that the girl with the red head cloth, who was not called Little Red Riding Hood, but Verkã, came from another planet. From the moon for example, who was watching over the Omvlee mill; a full moon in the late afternoon; inconspicuous in the sky above the stationary blades, but nearby. The moon was always in the neighborhood, though it was not always a full moon. Today it was a full moon with a smiling face, a grin perhaps.

"Homo homini lupus est," said the girl with the red head cloth, who was not called Little Red Riding Hood, but Verkã.

"Homini Lupus est homo," said Wolfy who had learned the correct order of the words from his father. Lupus first word and people last. It had been the last words of martyr Grandpa Wolf before he disappeared into the Oranjekanaal south of Zuid-Barge.

"Thank you," said Verkã, who still was a virgin.

It was years ago since she became a woman, with monthly reminders ever since. The last reminder was just two weeks ago. Her grandfather was called Wolf, but in another language. Not in French nor in English or Dutch (Farsi). She repeated: "Homini Lupus est homo." Before Wolfy could react, she said: "Actually, we are all humans and basically we are all wolves."

"You do not have a wet black nose," Wolfy said. The words had escaped his mouth before he realized what he said. He expected at least a shotgun, but Verkã said, "I do not have a wet black nose. I have dark blond curls under my red headscarf." Verkã was not a shy woman. She had a mouth much smaller than the mouth of Midas Wolfy. The ears of Verkã were concealed under her headscarf. She sat with her legs stretched out beside Wolfy down the high levee of the Oranjekanaal. She also knew the story of the stones in the belly of Grandpa Wolf. Verkã knew of seven little goats and the descendants of these goats.....

Wolfy cocked his large ears to miss nothing of the story of Verkã.

"You can at least be curious about what I have to offer you," Verkã said. And, as if she had reacted too fiercely, she ran her hand over the hackles of Wolfy to his slightly curved back and his ears pricked up. Wolfy felt his hackles raise under her touch. He felt how his wet nose frantically moved back and forth. This situation was new to him. He could smell a chicken, a Barnevelder, a Groninger gull. Wolfy smelled a bantam, a quail, an ornamental chick. Wolfy became confused. He smelled blood, but there was no blood. Verkã was a virgin. Wolfy tasted a little goat. But he saw no little goat. Wolfy was alone with Verkã at the levee of the Oranjekanaal. Wolfy was craving a little goat. Craving to have seven little goats. Wolfy resembled his grandfather. Grandpa martyr who had eaten six little goats and had to pay for his appetite with death by drowning. Martyred. But every martyr gets a 27 goat reward in the afterlife of wolves. Father and She-wolf had convinced *Le Petit Loup* of this.

Along the levee two ducks swam by. In the oak shrubs behind him and Verkã wood pigeons sang their song; roekoe, roekoe. Wolfy was distressed by it; many prey in the area, all unreachable. Hopelessly bleating sound reached the great ears of Wolfy. The farm of Verkã's father was nearby.

"Easy," said the girl with the red head cloth, who was not

called Little Red Riding Hood, but Verkã, "do not panic. I am here with you." With a smile on her nose that was becoming more pointed and redder, she ran her tiny hands gently on his back. This time, against the growth of the hairs. The wood pigeons roekoed, the ducks flew by – while making croaking noises – towards the bridge at café Meppelink and goats at the other side of the Oranjekanaal bleated for no apparent reason.

"May I see your hair?" Wolfy asked. "You've made me curious." Wolfy had noticed that the red scarf pointed far backwards. Maybe the girl, who was not called Little Red Riding Hood, but Verkã, still had a tail.

"Do you want to get to know me?" Verkã said. She held her hands over the eyes of Wolfy. She pressed his bushy eyebrows against his wolf head. The eyes of Wolfy knocked against her palms.

"I, I ...." stammered Wolfy.

"You know well that I am not Little Red Riding Hood," said the girl with the red head cloth, who was not called Little Red Riding Hood, but Verkã. "I do not like fairy tales. I do not like wolves who steal chickens, or run off with little goats in their bellies. I do not like wolves stealing eggs." Verkã pulled her hands away from the eyes of Wolfy. The first thing he saw - when his eyes were accustomed to the afternoon light - was the grin of the moon. The blades of the windmill turned along the face of the moon. As if the moon was playing peekaboo.

"Crying" said Wolfy. "Verkã. You make me cry." It was the first time he spoke her name. As if he had known her for years.

"Do you want an apple?" Verkã asks. She sticks her hand into the pocket of her skirt. Verkã doesn't await the response from Wolf. She takes a bite out of the Notarisappel, and pushes Wolf back against the levee, bending over him and offers with her half open mouth the apple's flesh.

Wolf has no choice. This woman makes him shut his mouth while her body moves over his. A piece of apple between his teeth, between her teeth. Verkã does not bite to kill. Wolf does not bite to kill. A bumblebee buzzing around their heads, attracted by the aroma of the boy and the girl, the man and the woman, Wolf and his She-wolf. Attracted by the aroma of the bitten apple in the grass. No, here at the levee of the Oranjekanaal paradise there are no adders and no grass snakes.

"Seven little goats," Verkã said. She pushes her belly against his abdomen. Heavily she lies on Wolf's body, but not as heavy as a stone on a stomach, not as heavy as the boulders in the belly of Grandpa Wolf.

"Six," Wolf says. "In the belly of the wolf were six little goats. The seventh little goat was hiding in the clock and told grandmother where the other little goats were. Wolf puts both his hands on her neck and shoves her red kerchief upwards.

"You have a tail," says Wolf. He raises his head and sticks his nose into her neck.

"Are you surprised?" Verkã says as Wolf's back is laying flat against the levee. "Did you not see my tail?" She sits straight and takes her headscarf and her band away. Verkã unbuttons her blouse.

"What greedy eyes you have," Verkã says. "Are you so greedy all over?" Her tongue appears briefly between her lips.

Wolf puts his hands backwards next to his head flat against the grass. He keeps his fingers spread. He closes his eyes. Wolf slowly opens his mouth. The apple is gone. Space, there is room behind his teeth, space behind his molars which he no longer holds together.

Verkã raises, pulls her knees up. Dry grass and clean sand sticking to her lower legs. Verkã drapes her skirt in a circle around him. Almost nothing moves on the Oranjekanaal. Movement is not necessary. The moon laughs.

"Six little goats," Verkã says as she slowly lowers her body. "Our project."

"Little girl goats," says Wolf, "and little boy goats."

Verkã, Wolfie en de zeuven sikkies

Martin Koster

Der was een jong wolfie dat mit zien va Wolf en zien moe vrouw Wolf rond zwörf in een laand mit heuvels en merakel veule bos. Wolfie volgde va en moe op heur dweeltochten deur bos, over veld, bij holtwallen en strubben, diepies en vennen langs. Va en moe zörgden veur het eten. Va was goed in de jacht op fezaanten en petriezen. Moe heul in de vrogge mörgen seins een kiepe uut een hokke of ze kwaamp mit frisse warme eier bij hongerig Wolfie. Moe Wolf gung vrug op tjak as de kiepen nog op stok zaten en de boer en de boerinne nog sleupen. Een kiepe smeuk mooi, benaam een jong kiepien, mar het was slim gevaorlijk um een kiepe uut het hokke of van het heem te halen. De boer had een geweer en op een schot hagel zat gien wolf te wachten. Een kiepien of een haantien stunden niet vake op het menu. Mar seins kun moe niet aans. Zeker in de winter was het niet makkelijk um fezaanten, knienen, korhoender of petriezen te vangen. In de winter waren der in de wilde natuur gien eier om uut te halen. In de winter had Wolfie seins honger. Va en moe Wolf hadden ok honger, mar dat leuten ze niet marken.

Wolfie had een broengele vacht mit lang glaanzend haor. Meer broen as geel, Mit een beetie rood der maank. Wolfie was een mooi wolfie um te zien. Een spitse neuze mit een natte donker knoppien. Boven zien heldere ogen had Wolfie wenkbrauwen as een schrobbezzem um zien speurende blik te accentueren. Wolfie had gien breurties en gien zussies. Dat wil zeggen: hij had der niks van verneumen..

Kroost mut de roedel verlaoten, had va Wolf ezegd.

Jonge wolven mut va en moe achterlaoten, Dat heurt zo, had moe Wolf ezegd.

Wolfie miende een droeve blik in de ogen van zien moe te zien toen ze dat zee. Maor misschien was dat verbielding. Lichtkaans vuulde hij zölf eernsachtig verdriet umdat hij wus dat hij va en moe Wolf verlaoten mus. Vrugger of later. Mar zowied was het nog niet.

In het veurjaor leek de wereld een feest. De bomen kwamen in het blad. Het kostte gien muite um een schoelplek te vienden. Veugels legden eier. De familie Wolf had zowat elke dag wel een ei op taofel. Kleine eier van kieften en grutto's, grote eier

van enten en gaanzen. Zo nou en dan aten ze scharreleier van kiepen. Mar allent as moe in de buurte van mèensen komen duurde en stiekem naor het kiepenhok sleup, of eier vund onder stroeken an de raand van het heem.

Wolfie had veule wille as hij achter fezaanten en petriezen an leup. Wolfie oefende de jacht, mar as het niet lukte een veugel te griepen, was dat niet slim. Va en moe Wolf zörgden veur eten. Moe Wolf likte de vacht van Wolfie schone, al vun Wolfie dat niet meer zo lekker as in het begun; toen hij nog klein en speuls was. Wolfie weur groter, al nuumde zien moe hum nog vake *mon petit loup*. Moe was lang eleden mit va in de Fraanse Vogezen ewest. *Les Vosges*.

Wolfie had een bulte van zien va en moe eleerd. Eten en drinken, sloepende gang, onverwachte drei, grote sprongen, happen en deurbieten. Wolfie had eleerd um strötten deur te bieten van enten en van gaanzen. Wolfie had eleerd um van boerenarven vurt te blieven. Een beetie schieterig was Wolfie. Hij zat niet te wachten op een schot hagel in de pens . Wolfie was benauwd veur Drèentse petriezen die de kiepen bewaakten. In het vrije veld, in de openbare natuur, daor vuulde Wolfie hum thuus. In de bos, op het veld, in het veen, daar was hij baos. In het open veld en an de bosraand had hij van gieniene last. Wolfie had eleerd goed uut de doppen – zien verziende ogen – te kieken. Hij was op alles verdacht en hij had een neuze veur gevaor. Hij had der een neuze veur, een spitse neuze mit een natte zwarte beweeglijke punt. An de locht kun hij roeken welke vijaand in de buurte was. Deur de natte zwarte punte te bewegen wus hij uut welke hoek belagers toeslaon kunden.

Af en toe kwamen ze onderweegs aandere wolven tegen. Ze snuffelden an menare en in de late nacht jaankten ze samen tegen de maone. Benaam jaanken bij volle maone vun Wolfie fijn.

Op ien van die aovonds mit heldere locht en zowat volle maone hoelde Wolfie samen mit een aander Wolfie, een maagien. En nao het jaanken drokte het wolvenmaagien heur natte neuze tegen de natte neuze van Wolfie. Wolfie wus niet wat dat betiekende. Hij reuk een vrömde locht, maor niet hiel vrömd. De locht van het wolvenmaagien was op een vrömde meniere ok vertrouwd. Der gruide een stil verlaangst in Wolfie. Hij wus niet wat dat verlaangst betiekende. Hij wus niet wat der met hum aan de haand was.

En zunder dat zien moe hum ezegd had wat hij doen mus, reuk Wolfie an het aandere ende van het main. Onder heur starte. Ze reuk lekker. Mar niet merakel lekker. As ze het Wolfie evraogd hadden, had hij ezegd dat bloed van een kiepe lekkerder reuk as de achterkaante van het wolvenmaagien. Va Wolf had nooit ezegd wat Wolfie doen mus. Wolfie had eziene wat va en moe Wolf edaone hadden nao een streuptocht, nao een vreetpartij mit eier en fezaanten.

Het wolvenmaagien had ummekeken naor Wolfie, asof ze zeggen wol: waor wacht ie op? Ze had ehoeld en in de schrouw had Wolfie eheurd: Waor wacht ie op? Wolfie had edaone wat hij va Wolf doen zien had toen moe Wolf ehoeld had. En naodat hij edaone had wat hij edaone had, had Wolfie ehoeld, al had het meer eleken op het kreien van een hane. Wolfie kende het kreien van de hane. Moe Wolf had op een schiere dag een hane mitebracht, leventig, zodat Wolfie leren kun hoe hij een strötte deurbieten kun. Dat was de eerste maol ewest dat Wolfie een hiel bezundere opwiending evuuld had in de pokkel.. Een opwiending as nao het jaanken tegen de maone, mit het wolvenmaagien.

Va en moe Wolf hadden niks eheurd van het hoelen, ze waren drok met de jachtbuit. Sikkies.

Va en moe Wolf hadden niet eziene hoe Wolfie mit de starte tussen de bienen het hazenpad ekeuzen had. Ze hadden niet eziene hoe Wolfie in een dreuge sloot op de neie dag ewacht had. Een neie dag dat de maone nog gedurig naor de eerde keek asof de maone hum bedaanken wol veur het hoelen van Wolfie en zien date.

Het wordt tied om vurt te gaon, had va Wolf ezegd.

Ie huuft niet langer bij oens blieven, had moe Wolf ezegd.

De bosschop was dudelijk. Va en moe Wolf wollen weer mit zien beidend wezen zunder pottenkieker mit grote oren. Va Wolf beet Wolfie zachies in de nak, en tegeliek hard. Moe Wolf likte veur een leste maol het haor van Wolfie. Veur een leste maol steuk moe Wolf heur natte rimpelige neuze onder de starte van Wolfie, net as hij dat bij het wolvenmaagien edaone had. Wolfie wus genog. Hij wol vurt. Hij wol geen taanden meer in de nak, niet van een olde va Wolf. Wolfie wus genog. Hij wol gien natte snoet onder zien starte en tussen de achterpoten. Niet van een olde wolvin. Wolfie kreeg een ressie van een sikkien mit. Hij gung. Wolfie keek niet umme.

Het was dat Wolfie nog niet lezen eleerd had, aans had hij eziene dat hij van Hannover, over Lingen en Wesuwe, over Roswinkel, Emmer-Compas, Barger-Compas, Zwartemeer, Klazienaveen, Vastenow, Erica en Ane, op de grèens van veen en zaand te laande ekomen was. Heide, dopheide, zo wied as e kieken kun. Sangen heide mit barken en strubben. Iekenhakholt um kleine kaampies. Bentepollen, russen, zunnedauw, gagel. Wolfie kende de namen niet van de plaanten. Hij kende ok niet het verschil tussen edders en ringslangen, al wus hij op het gevuul dat hij wied vurt blieven mus van addergebroed. Knienen steul e. Wolfie jeug hazen uut het leger. En umdat va en moe Wolf het ok zo deuden, roofde Wolfie nou en dan een kiepe of een hane. Het kreien van de hane deud hum dèenken an het wolvenmaagien bij volle maone. Wolfie beet de ströt van de hane deur en vuulde vanneis een stieve. Wolfie hoelde geern, ok as der gien maone in de locht was um naor hum te luustern.

Op een late zomernommedag tröf Wolfie, *Le petit Loup*, onderan de steile wiekswal van de Dedemsvaort – het was net buten De Balk – een mèensenmaagien van ongeveer zien older. Vanzölf aj der reken met holdt dat een wolf rond zeuventien jaar old wordt en een mèensenwolf, benaam een mensenwolvin ende tachtig haalt veur heur leven der op zit.

Het maagien was zeuventien; net zo old as Wolfie. Het maagien zag der patent uut. Ze had donkerblond krulhaor. Een paar toefies kwamen onder heur rooie kopdoekien uut . Onder heur kopdoekien had ze een peerdenstarte. Mar dat wus Wolfie nog niet. Zoas der veule was wat e niet emarkt had.

Wolfie gung naost het maagien zitten. Hij krulde zien wolvenstarte um de billen. De eerde was dreuge en warm. Het grös was hoge en een beetien geel deur de lange dreugte. Wolfie snuffelde mit zien natte neuze in de rondte, leut zien lange tonge uut de bek glieden en lachte zien tanden bloot. Wolfie vuulde hum merakel. Hij vuulde hum, ja hoe zeg ie zuks nou? Hij vuulde hum asof hij binnenkört een kiepe bij de ströt... Zukswat.

'Roodkappien hej de name? Of heet ie niet Roodkappien?' Wolfie kende het verhaal van Wolf en Roodkappien. In dat verhaal leup het niet goed of mit Wolf. Hoe het wieder egaone was met Roodkappien, dat wus Wolfie niet. Va en moe Wolf hadden allent over opa Wolf epraot. Opa Wolf mit stienen in zien lössneden en weer dichtneide boek. Opa Wolf die in de

Dedemsvaort – Wolfie had toen niet eweten waor die vaort lag – egooid was en jammerlijk – de woorden van moe Wolf – verzeupen was. Alle sikkies waren nog in leven nao het oponthold in de zoere mage van opa Wolf, mar dit bezik. De Dedemsvaort was jaorenlang een veurraodschure ewest van kienderkoppies, van flinten en van morenestienen die heur wonderbaorlijk vermenigvuldigd hadden – as de stoete en vis uut de biebel – sinds opa zien martelarendood – woorden van va Wolf – in de Dedemsvaort.

'Nee,' zee het maagien. 'Ik hete niet van Roodkappien. Ik hebbe een rood kopdoekien, gien kappien. Dat kuj toch zien!' Het maagien dat gien Roodkappien hette leek hellig, mar, asof ze weten laoten wol dat ze toch aordig was, zee ze: 'Ie heet zeker Wolf? Of niet?'

'Nee,' zee Wolfie die ook dwars wezen wol umdat hij het main dat gien Roodkappien hette begun te liken. Spietig dat ie gien starte hebt en gien zwarte natte neuze, dacht Wolfie veur hij zee: 'Ik hete Wolfie. Mien moe nuumde mij *Petit Loup*.'

'Mooie name,' zee het maagien mit het rooie kopdoekien. 'Ie hebt een mooie name en ie hebt ok een schiere zwarte knop op de neuze. Ik hete Verkã.'

'Mooie name; Verkã,' zee Wolfie die vuulde hoe de zwarte knop op zien neuze sammer weur, as wol e nog beter roeken.

'Ik kom uut Duutslaand,' zee Wolfie, as wol e hum veur zien ofkomst entschuldigen.

'Ik wone hier,' zee het maagien mit het rooie kopdoekien dat gien Roodkappien hette, mar Verkã.

Verkã vertöl niet waor ze geboren was, ze zee niet waor ze weg kwaamp. Het maagien mit het rooie kopdoekien dat gien Roodkappien hette, mar Verkã, zee waor ze was. Ze was onderan de wiekswal van de Dedemsvaort Ze zat op de stee waor de opa van Wolf, op ien van zien exotische umzwarvings, mit stienen in zien dichtneide boek eindigd was. De va van Verkã was een keuterboertien met löslopende sikken op het heem.

'Ie bint een mèensenmain,' zee Wolfie. 'Ik bin een wolvenkiend.' Het leek asof Wolfie het verschil tussen heur en hum groter maken wol. Asof e zeggen wol dat ze me menare niet naoder kennen leren zulden.

Asof hij zeggen wol dat het maagien mit het rooie kopdoekien dat gien Roodkappien hette, mar Verkã, van een aandere planeet kwam. Van de maone misschien, die boven de meule

van De Balk mitkeek. Een volle maone in de late nommedag. De maone stun stillegies an de hemel boven de stilstaonde wieken van de meule. De maone was altied in de buurte, al was hij niet altied vol. Vandage wel. Volle maone mit een lachend gezichte, gniezend zowat.

'Homo homini lupus est,' zee het maagien mit het rooie kopdoekien dat gien Roodkappien hette, mar Verkã.

'Lupus est homo homini,' zee Wolfie die van zien va de juuste volgorde van de woorden eleerd had. Lupus as eerste woord en de mèensen als leste. Het waren de martelaarswoorden ewest van Opa Wolf veur hij bij Beute in de Lange Wieke verdween.

'Dank oe wel,' zee Verkã die nog maagd was en twee week leden opoe op visite ekregen had. Heur opa hette ok Wolf, mar in een aandere taal. Niet in het Fraans en ok niet in het Engels of in het Nederlaands. Ze zee vanneis: 'Lupus est homo homini.' Veur Wolfie reageren kun, zee ze: 'Eigenlijk binne wij allemaole mèensen en eigenlijk biw allemaole wolven.'

'Ie hebt gien natte zwarte neuze,' zee Wolfie. De woorden waren hum ontsnapt veur hij der op verdacht ewest was. Hij was benauwd veur een schot hagel; op zien minst. Mar Verkã zee: 'Ik heb gien natte zwarte neuze. Ik heb donkerblond krulhaor onder mien rooie kopdoek.' Verkã was niet op heur mondtien evallen. Een mondtien veule kleiner as de Midasmond van Wolfie. De oorties van Verkã waren opebörgen onder heur kopdoek. Ze zat mit de bienen rechtuut naost Wolfie onderan de hoge wiekswal van de Dedemsvaort. Ze kende het sprookien van de kienderkoppies in de boek van Opa Wolf. Net as Wolfie wus Verkã van de zeuven sikkies. De naokommelings van de sikkies…

Wolfie spitste zien grote oren um niks te missen van het verhaal van Verkã.

'Het minste waj wezen kunt, is neisgierig naor wat ik allemaole in huus heb,' zee Verkã. En asof ze te fel reageerd had streek ze met heur hand over de nekhaoren van Wolfie. Van Wolfie zien kop, over zien gespitste oren naor zien gekromde rugge. Wolfie vuulde hoe zien nekhaoren onder heur anraking in 't ende kwamen. Hij vuulde hoe zien natte neuze driftig hen en weer beweug. Dit had e nog niet umhaands ehad. Hij reuk een kiepe, een Barnevelder, een Grunninger meeuw. Wolfie reuk een krielkiepie, een kwartel, een sierkiepie. Wolfie raakte in de warre. Hij reuk bloed, mar der was nargens bloed.

Wolfie pruufde een sikkie. Mar hij zag gien sikkie. Wolfie zat mit Verkã an de Dedemsvaort. Allent met zien beidend. Wolfie kreeg zin in een sikkie. An wel zeuven sikkies. Wolfie slaagde op zien opa. Opa de martelaar die zes sikkies opevreten had en zien graoperigheid mit de dood betaald had. De martelaarsdood. Mar elke martelaar kreeg in het wolvenwalhalla as beloning 27 sikkies. Maagies. Dat leste hadden va en moe Wolf *Le petit Loup* wies emaakt.

Onderlangs de wiekswal zwömmen an de oVerkãnt twei enten. In het iekenhakholt achter hum en Verkã roekoeden holtdoeven. Wolfie weur der onrustig van; zoveul prooien in de buurte, allemaole onbereikbaor. Hopeloos gemekker klunk in de oren van Wolfie. De keuterboerderij van Verkã heur va was dichtebij.

'Rustig mar,' zee het maagien mit het rooie kopdoekien dat gien Roodkappien hette, mar Verkã, 'gien paniek. Ik bin bij oe.' Mit een glumlach rond heur neuzie dat al spitser en rooier weur, streek ze Wolfie mit heur kleine haandties zachies over de rugge. Dizze reize van onder hen boven. Tegen de haoren in. De holtdoeven roekoeden, de enten vleugen mit kwakende geluden hen de brug bij het café en de sikken an de aandere kaante van de Dedemsvaort mekkerden zunder dat het neudig was.

'Mag ik oen haor zien?' vreug Wolfie. 'Ie hebt mij neisgierig emaakt.' Wolfie had eziene dat de rooie kopdoek wied hen achtern steuk. Misschien had het maagien mit het rooie kopdoekien dat gien Roodkappien hette, mar Verkã, toch een starte.

'Wul ie mij kennen leren?' vreug Verkã. Ze heul heur haanden over de ogen van Wolfie. Zien schrobberige wenkbrauwen had ze plat tegen zien wolvenkop edrukt. De grote ogen van Wolfie klopten tegen heur handpalms.

'Ik, ik....' stotterde Wolfie.

'Weet dan wel dat ik gien Roodkappien bin,' zee het maagie mit het rooie kopdoekien dat – dat weej onderdoems wel- gien Roodkappien hette, mar Verkã. 'Ik hol niet van sprookies. Ik hol niet van wolven die kiepen steelt, of der met jonge sikkies tussen uut neit. Ik hol niet van wolven die eier rooft.' Verkã heul heur haanden van de ogen van Wolfie. Het eerste dat hij zag – toen zien ogen vanneis an het nommedaglocht ewend waren – was de grijns van de maone. De wieken van de meule dreiden veur het gezicht van de maone langs. Asof de maone kiekeboe speulde.

'Jaanken' zee Wolfie. 'Verkã. Ie maakt mij an het reren.' Het was de tweide maol dat hij heur name zee. Asof hij heur al jaoren kende.

'Wi'j een appel?' vrag Verkã. Ze stek heur haand in de buze van heur wiede rok. Verkã wacht het antwoord van Wolf niet of, nemp een hap uut de Notarisappel, drokt Wolf met de rugge tegen de wiekswal, bög over hum hen en stek hum met heur halfopen mond het lipomraande vruchtvleis toe.

Wolf hef gien keuze. Dizze vrouwe snoert hum de mond intied ze heur lief over zien lief schöf. De appelbeet tussen zien taanden, tussen heur taanden. Verkã bet niet deur. Wolf bet niet deur. Een eerdhommel zoemt om heur kop, antrökken deur de lieflijke locht van de jonge en het maagien, van de man en de vrouwe, van de wolf en zien wolvin. Antrökken deur de locht van de beten appel in het grös. Nee, hier in het paradies an de Dedemsvaort bint gien edders en ok gien ringslangen.

'Zeuven sikkies,' zeg Verkã. Ze schöf heur boek tegen zien onderlief. Zwaor lig ze op Wolfie zien lief, mar niet zo zwaor as een stien op een mage, niet zo zwaor as kinderkoppies in de boek van Opa Wolf.

'Zes,' zeg Wolf. 'In de boek van de wolf zaten zes sikkies. Het zeuvende sikkien was in de klok ekreupen en vertöl oma waor de andere sikkies ebleven waren. Wolf leg beide handen bij heur in de nak en schöf heur rooie kopdoek hen boven.

'Ie hebt een starte,' zeg Wolf. Hij tilt zien kop op en stek zien neuze bij heur in de nak.

'Bi'j verbaosd?' zeg Verkã as Wolf vanneis plat tegen de walkaant lig. 'Hadden ie dat nog niet eziene?' Ze giet kört rechtop zitten en haalt de kopdoek en haorband weg. Verkã knoopt heur bloesie lös.

'Graoperige ogen heb ie,' zeg Verkã. 'Bin ie hielemaol zo graoperig?' Heur tonge verschient kört tussen heur lippen.

Wolf leg zien haanden mit de rugge plat naost zijn kop in het grös. Hij holdt zien vingers uut menare. Hij döt de ogen dichte.

Traog döt Wolf de bek lös. De appel is vurt. Ruumte, der is ruumte zat achter zien taanden, ruumte achter zien koezen die hij niet langer op menare holdt.

Verkã komp in het ende. Ze trekt de kneien op. Dreug grös en schoon zaand pikt an heur onderbienen. Verkã zweit heur rok in

een cirkel um heur hen. Zowat niks beweg an de Dedemsvaort. Dat huuft ok niet. De maone lacht.

'Zes sikkies,' zeg Verkã as ze heur lief langzaam zakken lat. 'Oens project.'

'Sikkies,' zeg Wolf, 'en bokkies.'

Verkã, der Wolf und die sieben Schäfchen

Maria Ufkes Kayatz

Es war einmal ein junges Wölfchen, das mit seinem Vater Wolf und Mutter Wölfin in Wald und Feld zwischen Hügeln Wiesen herumzog. Wölfchen folgte Vater und Mutter während ihrer Entdeckungstouren über die Heide vorbei an Holzwällen, Bächen und Teichen. Die Eltern sorgten für das Essen. Vater war ein guter Jäger von Fasanen und Rebhühnern. Mutter holte manchmal am frühen Morgen ein Huhn aus dem Stall. Oder sie kam mit frisch gelegten Eiern zum hungrigen Wölfchen. Mutter Wölfin machte sich zeitig auf den Weg, wenn die Hühner noch im Stall waren und der Bauer und die Bäuerin noch schliefen. Ein Huhn schmeckt herrlich, besonders ein junges Huhn! Aber es ist gefährlich, eine Henne aus dem Stall oder vom Hof zu stehlen. Der Bauer hat ein Gewehr und ein Schuss Schrot ist nicht angenehm. Huhn stand nicht oft auf der Speisekarte. Doch manchmal konnte Mutter einfach nichts anderes finden. Hauptsächlich im Winter war es schwierig Fasane, Kaninchen oder Rebhühner zu fangen. Im Winter waren in der freien Natur auch keine Eier zu rauben. Im Winter war Wölfchen manchmal hungrig. Die Eltern hatten auch Hunger, aber das ließen sie sich nicht anmerken.

Wölfchen hatte ein hellbraunes Fell mit langen glänzenden Haaren. Ein braunes Fell mit einer roten Glut darin. Ein schönes Wölfchen, so zu sehen! Mit seiner spitze Nase mit einem feuchten dunklen Punkt. Über seinen klaren Augen hatte Wölfchen lange Bürstenhaare als Augenbrauen. Diese betonten seinen spürenden Blick. Wölfchen hatte keine Brüder und Schwestern. Das heißt, er wusste nichts von Geschwistern. Nachkommen sind vorbestimmt, das Rudel zu verlassen, hatte Vater Wolf gesagt. Junge Wölfe müssen Vater und Mutter zurücklassen, das ist nun einmal so, hatte Mutter Wölfin verkündet. Wölfchen meinte einen traurigen Blick in den Augen seiner Mutter zu sehen, als sie das sagte. Doch vielleicht war das auch Einbildung. Wahrscheinlich fühlte er selbst Traurigkeit, weil er wusste, dass er seine Eltern verlassen muss. Früher oder später. Doch so weit war es noch nicht. Im Frühjahr schien die Welt ein Fest zu sein. Die Bäume strahlten im jungen Grün. Es war dann viel leichter, ein Versteck zu finden. Die Vögel legten Eier, so dass

die Familie Wolf fast jeden Tag mindestens ein Ei im Speiseplan verzeichnete. Kleine Eier von Kibitzen und Säbelschnäblern, größere von Enten und Gänsen. Manchmal aßen sie auch Eier von zufriedenen Hühnern aus dem freien Auslauf. Aber das nur, wenn Mutter sich in die Nähe der Menschen wagte und heimlich in den Hühnerstall schlich. Oder sie fand Eier unter den Sträuchern am Rand des Grundstücks.

Wölfchen fand Spaß am Toben und Rennen und verfolgte Fasane und Rebhühner zum Schein. Er übte die Jagd und wenn er keinen Vogel fing, war das nicht schlimm. Die Eltern sorgten für das Essen. Seine Mutter leckte sein Fell sauber obwohl er das nicht mehr so angenehm fand wie früher, als er noch klein und niedlich war. Wölfchen wurde grösser, dennoch nannte die Mutter ihn weiterhin *petit Loup*. Die Eltern waren einmal in den Vogesen gewesen: *Les Vosges*.

Wölfchen hatte inzwischen viel von Vater und Mutter gelernt. Essen und Trinken, den schleichenden Gang, plötzliche Wendungen, große Sprünge, zugreifen und durchbeißen. Wölfchen hatte gelernt Kehlen von Enten und Gänsen durch zu beißen. Er hatte auch gelernt, Bauernhöfe zu vermeiden. Ein wenig ängstlich war Wölfchen doch. Er wollte nicht mit Schrot angeschossen werden. Er hatte auch Angst vor Schäferhunden, die die Hühner bewachten. In der freien Natur und auf dem Feld fühlte Wölfchen sich zu Hause. Im Wald, auf der Heide und im Moor war er der Chef. Auf offenem Feld und am Waldrand brauchte er Niemand zu fürchten. Wölfchen hatte auch gelernt, seine scharfen Augen mit dem weitsichtigen Blick zu gebrauchen. Er war sehr aufmerksam geworden und konnte inzwischen gut die Gefahren erkennen. Dafür hatte er eine feine Nase, eine spitze Nase mit einem feuchtschwarzen Punkt. Am Geruch erkannte er den Feind in der Nähe. Mit seiner feuchtschwarzen Schnüffelnasenspitze ortete er auch die Richtung, aus der die Gefahr zuschlagen könnte.

Unterwegs trafen sie manchmal auch andere Wölfe. Sie beschnüffelten einander und in der tiefen Nacht heulten sie gemeinsam bei Mondenschein. Besonders schön fand Wölfchen das Heulen bei Vollmond!

In einer solchen mondhellen klaren Nacht heulte Wölfchen zusammen mit einem anderen Wolf, einem Mädchen. Und danach stupste Mädchenwolf ihre feuchte Nasenspitze gegen Wölfchens feuchte Nase. Wölfchen wusste einfach nicht, was

das bedeuten sollte. Er schnupperte einen besonderen Duft, doch es war für ihn auch kein ganz unbekannter Duft. Der Geruch vom Mädchenwolf war auf eine besondere Art auch nicht unbekannt. Eine stille Sehnsucht wuchs in Wölfchen. Was diese Sehnsucht bedeutet, wusste er nicht. Er war verwirrt. Ohne dass seine Mutter ihm vorher erklärt hatte, was er mit einem Mädchen zu tun und zu lassen hat, schnupperte Wölfchen am Hinterteil des Mädchens. Unter ihrem Schwanz. Sie duftete gut. Aber nicht herrlich. Wenn jemand ihn gefragt hätte, dann würde er sagen, dass das Blut vom Huhn noch herrlicher riecht, als das Hinterteil des Mädchens. Nie hatte Vater Wolf ihm gesagt, was Wölfchen tun muss. Er hatte gesehen was die Eltern nach der Jagd und dem anschließenden Festmahl aus Eiern und Fasanen taten.

Mädchenwolf hatte sich nach Wölfchen umgedreht. Als ob sie sagen wollte: Worauf wartest du? Sie heulte und dabei hatte Wölfchen am Ton gehört: Worauf wartest du? Er tat das, was auch Vater tat, wenn die Mutter heult. Und als er getan hatte, was er getan hatte, heulte er. Obwohl es mehr nach einem Hahnenschrei klang. Denn er kannte das Krähen der Hähne. Eines schönen Tages hatte Mutter einen Hahn mitgebracht, lebend. So konnte Wölfchen lernen, wie man eine Kehle durchbeißen muss. Zum ersten Mal hatte Wölfchen dabei eine Sensation in seinem Wolfsleib gespürt. Dieselbe Sensation wie beim Heulen im Mondschein mit Mädchenwolf.

Vater und Mutter hatten nichts von dieser Heulerei mitbekommen. Sie waren mit ihrer Beute schwer beschäftigt: Schäfchen. Den Eltern war es entgangen wie Wölfchen mit eingezogenem Schwanz die Flucht ergriffen hatte. Sie hatten auch nicht gesehen, dass Wölfchen in einem ausgetrockneten Graben auf den neuen Tag gewartet hatte. Einen neuen Tag, an dem der Mond noch immer auf die Erde herab sah, als wollte er sich für Wölfchens und Mädchens Heulen bedanken.

Es wird Zeit zu gehen, hatte der Vater gesagt. Du brauchst nicht mehr bei uns zu bleiben, hatte die Mutter ergänzt. Die Botschaft war klar und deutlich. Die Eltern wollten wieder zusammen sein, wie früher ohne Zuschauer. Vater biss Wölfchen zärtlich und doch kräftig in sein Nackenfell. Mutter leckte zum letzten Mal Wölfchens Fell. Zum allerletzten Mal drückte Mutter Wölfin ihre nasse faltige Nase unter seine Schwanz, genau wie Mädchenwolf das bei ihm getan hatte. Wölfchen wusste genug.

Er wollte fort. Er wollte keine Nackenbisse, jedenfalls nicht von einem alten Vaterwolf. Wölfchen wusste nun wirklich genug. Er wollte auch keine nassen Nasenstüber mehr unter seinem Schwanz. Nicht mehr von einer alten Wölfin. Er bekam den Rest eines Schäfchens als Proviant mit auf seinem Weg und ging fort. Er schaute sich nicht um.

Nur weil Wölfchen nicht lesen gelernt hatte, sonst hätte er gesehen, dass er von Wolgast über Greifswald, Ribnitz-Damgarten und Rostock, über Wismar, Grevesmühlen und Lübeck, über Hamburg und Geesthacht in der Lüneburger Heide angelangt war. Heide, überall Heidekraut, soweit das Auge reichte. Dunkelrote Erika und dazwischen Birken und kleine Sträucher. Um kleine Felder herum gab es Buchenhecken und Binsen und Sonnentau….Wölfchen kannte die Namen der Blumen nicht. Er kannte auch nicht den Unterschied zwischen Kreuzotter und Blindschleiche. Obwohl er ahnte, dass er sich von Schlangen fern halten sollte. Kaninchen raubte er und Hasen jagte er. Und weil er die Gewohnheit seiner Eltern übernommen hatte, stahl er ab und zu ein Huhn oder einen Hahn. Das Krähen des Hahnes erinnerte ihn an Mädchenwolf bei Vollmond. Wölfchen biss die Kehle vom Hahn durch und fühlte wieder diese Aufregung. Wölfchen heulte gern, auch wenn er keinen Mond am Himmel sah, der ihm zuhörte.

Eines späten Sommertages traf er, *Le Petit Loup*, unten am Ufer der Elbe – etwas außerhalb von Lauenburg – ein Menschenkind in ungefähr seinem Alter. Natürlich, wenn man bedenkt, dass ein Wolf durchschnittlich siebzehn Jahre alt wird und ein Menschenwolf, eine Menschenwölfin Ende siebzig erreicht bis ihr Leben vollendet ist!

Das Mädchen war siebzehn, genauso alt wie Wölfchen. Schön anzusehen und gut gebaut war das Mädchen auch. Sie hatte dunkelblonde Locken und ein paar Haarspitzen schauten unter ihrem roten Kopftuch hervor. Ihren Pferdeschwanz hatte sie unter dem Kopftuch versteckt. Doch das wusste Wölfchen noch nicht. So gab es auch noch mehr, das ihm bisher entgangen war.

Wölfchen setzte sich neben das Mädchen. Er ringelte seinen Wolfschwanz um sein Hinterteil. Trocken und warm war der Boden wo sie saßen. Das hohe Gras war ein wenig gelb geworden durch die anhaltende Trockenheit. Wölfchen schnüffelte mit seiner feuchten Nase in die Runde, lies seine lange Zunge aus dem Maul hängen und lachte, so dass seine

Zähnen gut zu sehen waren. Er fühlte sich wunderbar. Er fühlte sich, ja wie soll man das sagen? Er fühlte sich als ob er gleich ein Huhn an der Kehle…. So etwas. Ja, so ungefähr. "Du heißt Rotkäppchen? Oder heißt du nicht Rotkäppchen?" Wölfchen kannte die Geschichte von Wolf und Rotkäppchen. Mit dem Wolf ging es schief in dieser Geschichte. Wie es mit Rotkäppchen weitergegangen war, wusste er nicht. Vater und Mutter hatten nur von Opa Wolf gesprochen. Von Opa Wolf mit den Steinen in seinem aufgeschnittenen und wieder zugenähten Bauch. Opa Wolf, der in die Elbe – Wölfchen wusste damals nicht, wo die Elbe liegt – geworfen war und jämmerlich – die Worte seiner Mutter – ertrunken war. Alle Schäfchen waren noch am Leben im Opas Magen, dies als Nebensache. Die Elbe war jahrelang eine Fundgrube von Feldsteinen, Kopfsteinpflaster und Feuersteinen gewesen. Die Steine hatten sich in der Elbe erstaunlicherweise vermehrt seit Opas Tod als Märtyrer, wie Vater Wolf das nannte.

"Nein", sagte das Mädchen, "ich heiße nicht Rotkäppchen. Ich habe ein rotes Kopftuch, kein Rotkäppchen. Das siehst du doch?" Das Mädchen, das nicht Rotkäppchen hieß, war verärgert. Doch sie zeigte sich von ihrer freundlichen Seite und fragte: "Du heißt doch sicher Wolf? Oder nicht?"

"Nein" sagte Wölfchen, der auch ein Querkopf sein wollte, weil er inzwischen das Mädchen, das nicht Rotkäppchen hieß, begann nett zu finden. Schade, dass du keinen Schwanz hast und keine nasse schwarze Nase, dachte er, bevor er sagte: "Ich heiße Wölfchen, meine Mutter nannte mich *Petit Loup*. "Ein schöner Name", sagte das Mädchen mit den roten Kopftuch. "Du hast einen schönen Namen und auch eine hübsche schwarze Nasenspitze. Ich heiße Verkã." "Schöner Name, Verkã", sagte Wölfchen. Der fühlte, wie seine Nasenspitze feucht wurde. Als ob er noch besser riechen wollte. "Ich komme aus Polen", sagte er als wollte er sich für seine Herkunft entschuldigen. "Ich wohne hier", sagte das Mädchen mit dem roten Kopftuch, das nicht Rotkäppchen hieß, sondern Verkã.

Verkã erzählte nicht, wo sie geboren war, sie erzählte auch nicht, woher sie kam. Das Mädchen mit dem roten Kopftuch, das nicht Rotkäppchen hieß, sondern Verkã erzählte, wo sie war. Nämlich unten am Ufer der Elbe. Sie saß genau dort, wo der Opa von Wölfchen während einer seiner exotischen Reisen mit Steinen in seinem Bauch sein Leben gelassen hatte. Der

Vater von Verkã war ein kleiner Bauer mit einer Schafherde auf seinem kleinen Hof.

"Du bist ein Menschenmädchen", sagte Wölfchen. "Ich bin ein Wolfskind." Es sah so aus, als ob er den Unterschied zwischen beiden betonen wollte. Als ob er sagen wollte, dass sie einander nicht kennenlernen dürften. Als ob er sagen wollte, dass das Mädchen mit dem roten Kopftuch, das nicht Rotkäppchen hieß, sondern Verkã, von einem anderen Planet kam. Vom Mond zum Beispiel, der über dem Kirchturm von Lauenburg zuschaute. Ein voller Mond am späten Nachmittag. Auffallend am Himmel über dem Kirchturm und ganz in der Nähe. Der Mond ist immer in der Nähe, auch ist es nicht immer Vollmond. Heute schon, Vollmond mit einem lachenden Gesicht, einem Grinsen vielleicht.

"Homo homini lupus est" sagt das Mädchen mit dem roten Kopftuch, das nicht Rotkäppchen hieß, sondern Verkã. "Lupus est homo homini" sagte Wölfchen, der von seinem Vater die richtige Reihenfolge der Worte gelernt hatte. Lupus als erstes Wort und Mensch als letztes. Es waren die Märtyrerworte von Opa gewesen, bevor er bei Lauenburg in der Elbe verschwand.

"Dankeschön" sagte Verkã, die noch Jungfrau war und Oma auf Besuch gehabt hatte. Auch ihr Opa hieß Wolf, aber in einer anderen Sprache. Nicht französisch, auch nicht englisch oder deutsch. Sie wiederholte: "Lupus est homo homini." Bevor Wölfchen etwas sage konnte, fuhr sie fort: "eigentlich sind wir alle Menschen und eigentlich sind wir alle Wölfe." "Du hast keine feuchte schwarze Nasenspitze", sagte Wölfchen. Die Worte waren ihm einfach so herausgerutscht, bevor er sich darauf besinnen konnte. Er erwartete mindestens einen Schuss mit Schrot, aber Verkã sagte: "Ich habe keine feuchte schwarze Nasenspitze. Ich habe dunkelblonde Locken unter meinem roten Kopftuch." Verkã war nicht auf ihr Mündchen gefallen. Ein Mündchen, viel kleiner als der Midasmund von Wölfchen. Die kleine Ohren von Verkã waren unter dem Kopftuch versteckt. Sie saß mit ausgestreckten Beinen neben Wölfchen unten am Elbufer. Auch sie kannte das Märchen von den Wackersteinen im Bauch von Opa Wolf. Verkã wusste auch von den sieben Schäfchen. Die Nachkommen der Schäfchen… Wölfchen spitzte seine Ohren, um nichts von Verkã's Geschichte zu verpassen.

"Du könntest zumindest wissen wollen, was ich so alles zu bieten habe", sagte Verkã. Und als ob sie zu heftig gesprochen

hatte, strich sie beschwichtigend mit ihrer Hand über Wölfchens Nackenfell. Von seinem Kopf über seine gespitzten Ohren bis in seinen leicht gebogenen Rücken. Er spürte, wie ihm durch ihre Berührung die Haare von seinem Nackenfell zu Berge standen. Er spürte, wie seine nasse Nase eifrig hin und her wippte. Dies alles war neu für ihn. Er spürte auch, dass der Duft von einem Huhn in der Luft lag, eine Bahrenfelder Henne, eine Legehenne. Wölfchen roch ein Perlhuhn, eine Wachtel, ein Seidenhühnchen. Er war verwirrt. Er roch Blut, aber da war kein Blut. Verkã war Jungfrau. Wölfchen lag der Geschmack eines Schäfchens auf der Zunge. Aber er sah kein Schäfchen. Wölfchen saß allein mit Verkã am Elbufer. Er bekam Appetit auf ein Schäfchen. Auf wohl sieben Schäfchen. Wölfchen dachte an seinen Opa. Opa, der Märtyrer, der sechs Schäfchen gefressen hatte und seine Appetit mit dem Tod bezahlen musste. Dem Märtyrertod. Aber jeder Märtyrer bekommt einen Schafslohn im Wolfshimmel. Dies hatte Vater Wolf und Mutter Wölfin dem *Le Petit Loup* weis gemacht.

Am unteren Elbufer schwammen auf der gegenüberliegenden Seite zwei Enten vorbei. In den kleinen Birken hinter ihm und Verkã gurrten Tauben. Dadurch wurde Wölfchen unruhig: soviel Beute in der Nähe und doch unerreichbar. Hoffnungsloses Meckern lag Wölfchen in den Ohren. Der kleine Bauernhof von Verkãs Vater war ganz in der Nähe.

"Bleib ganz ruhig," sagte das Mädchen mit dem roten Kopftuch, das nicht Rotkäppchen hieß, sondern Verkã. "Keine Panik, ich bin ja bei dir." Mit einem Lächeln um ihr Näschen, das immer spitzer und roter wurde, strich sie Wölfchen mit ihrer kleinen Hand sanft über seinen Rücken. Dieses Mal von unten nach oben in Gegenrichtung seiner Haare. Die Holztauben gurrten, die Enten flogen gackernd Richtung Brücke zum Café Jägerblick und die Schafe auf der anderen Seite meckerten ohne Grund drauflos. "Darf ich dein Haar sehen?" fragte Wölfchen. "Du hast mich neugierig gemacht." Wölfchen hatte entdeckt, dass das rote Kopftuch weit nach hinten gerutscht war. Vielleicht hatte das Mädchen, das nicht Rotkäppchen hieß, sondern Verkã, doch eine Schwanz.

"Willst du mich kennenlernen?" fragte Verkã. Sie hielt ihre Hände über Wölfchens Augen. Die buschigen Augenbrauen hatte sie platt gegen seinen Wolfskopf gedrückt. Seine großen Augen klopften gegen ihre Handflächen. "Ich, ich…" stammelte

Wölfchen. “Denk daran, dass ich kein Rotkäppchen bin”, sagte das Mädchen mit dem roten Kopftuch, das nicht Rotkäppchen hieß, sondern Verkã. “Ich mag keine Märchen. Ich mag keine Wölfe, die Hühner stehlen oder mit Schäfchen abhauen. Ich mag keine Wölfe die Eier rauben.” Verkã nahm ihre Hände von Wölfchens Augen. Das erste was er sah, als seine Augen sich wieder an die Nachmittagssonne gewöhnt hatten, war das Grinsen des Mondes. Die Flügel der Windmühle drehten vor das Mondgesicht. Als ob der Mond Verstecken spielte.

“Heulen” sagte Wölfchen. “Verkã. Du bringst mich zum Heulen.” Es war das erste Mal, das er ihren Namen nannte. Als ob er sie schon seit Jahren kannte.

“Möchtest du einen Apfel?” fragt Verkã. Sie steckt ihre Hand in die Tasche ihres weiten Rockes. Verkã wartet die Antwort vom Wolf nicht ab, nimmt einen Happs vom Gelben Köstlichen, drückt Wolf mit seinem Rücken gegen das Ufer, beugt sich über ihn und gibt ihm mit ihrem halboffenen Kussmund das Fruchtfleisch.

Wolf hat keine Wahl. Diese Frau macht ihn mundtot während sie ihren Körper über den seinen schiebt. Der Apfelbiss zwischen seinen Zähnen, zwischen ihren Zähnen. Verkã beißt nicht zu. Wolf beißt nicht zu. Eine Erdhummel summt um ihre Köpfe. Angezogen vom Aroma des Jungen und des Mädchens, des Mannes und der Frau, des Wolfes und der Wölfin. Angeregt vom Aroma des gebissenen Apfels im Gras. Nein, hier an der Elbe sind keine Blindschleichen und Kreuzottern.

“Sieben Schäfchen”, sagt Verkã. Sie drückt ihren Bauch auf seine Unterkörper. Schwer liegt sie auf Wölfchens Leib, aber nicht so schwer wie ein Stein auf einem Magen, nicht so schwer wie Wackersteine im Bauch von Opa Wolf.

“Sechs” sagt Wolf. “Im Bauch vom Wolf waren sechs Schäfchen. Das siebente Schäfchen hatte sich hinter den Büchern im Regal versteckt und erzählte Oma später, wo die anderen Schafe geblieben waren.” Wolf legt beide Hände in ihren Nacken und schiebt ihr rotes Kopftuch nach vorn. “Du hast eine Schwanz” sagt Wolf. Er hebt seinen Kopf und stupst seine Nase in ihren Nacken.

“Bist du überrascht?” sagt Verkã als Wolf wieder flach auf dem Ufer liegt. “Hattest du das noch nicht gesehen?” Sie richtet sich auf und nimmt ihr Kopftuch und Haarband ab. Verkã

knöpft ihre Bluse auf. “Gierige Augen hast du” sagt Verkã. “Bist du überhaupt so gierig?” Ihre Zunge leckt kurz ihre Lippen.

Wolf legt seine Hände mit der Innenseite nach außen neben seinen Kopf in das Gras. Er hält seine Finger gespreizt. Er schließt seine Augen. Langsam öffnet Wolf seinen Mund. Der Apfel ist verschwunden. Platz, es ist Platz hinter seinen Zähnen, Platz hinter seinen Backenzähnen, die er nicht länger aufeinander hält.

Verkã richtet sich auf, zieht ihre Knie hoch. Trockenes Gras und sauberer Sand klebt an ihren Beinen. Verkã ordnet ihren Rock in einem Kreis um sich hin. Fast nichts bewegt am Elbufer. Das ist auch nicht nötig. Der Mond lacht.

“Sechs Schäfchen” sagt Verkã während sie ihren Körper langsam niedersinken lässt. “Unser Auftrag.” “Schäfchen“, sagt Wolf, “und Böckchen.”

Verkã, Wolf en de zeuven geities

Gerard Stout

Der was iens een jong wolfie dat met zien va Wolf en zien moe Wolvin in de rondte zwörf in een laand met heuvels en met merakel veul bos. Wolfie volgde va en moe op heur dweeltochten deur bos, over heide, laangs holtwallen en strubben, laangs beekies en plassen. Va en moe zörgden veur het eten. Va was goed in de jacht op fezanten en petriezen. Moe haalde in de vrogge mörgen smaangs een kippe uut een hok, of ze kwam met frisse warme eier naor hongerig Wolfie. Moe Wolvin gung vrog op stap as de kippen nog op stok zaten en de boer en de boerin nog sleupen. Een kippe smaakte lekker, benaom een jong kippie, maor het was slim gevaorlijk om een kippe uut het hok of van het erf te halen. De boer had een geweer en op een schot hagel zat gien wolf te wachten. Een kippie of een haantie stun niet vake op het menu. Maor smaangs kun moe niet aans. Benaom in de winter was het moeilijk om fezanten, knienen, of petriezen te vangen. In de winter waren der in de wilde natuur gien eier om uut te halen. In de winter had Wolfie smaangs honger. Va Wolf en moe Wolvin hadden ok honger, maor dat leuten ze niet merken.

Wolfie had een bruungele vacht met lang glaanzend haor. Meer bruun as geel, met een beetie rood der deur. Wolfie was een mooi Wolfie om te zien. Een spitse neuze met een natte donkere knop. Boven zien heldere ogen had Wolfie wenkbrauwen as een schrobbezzem om zien speurende blik te benaodrukken. Wolfie had gien bruurties en gien zussies. Dat wul zeggen, hij had daor gien weet van.

Kroost mut de roedel verlaoten, had va Wolf zegd.

Jonge wolven mut va en moe achterlaoten, dat heurt zo, had moe Wolvin zegd.

Wolfie miende een droeve blik in de ogen van zien moe te zien toen ze dat zee. Maor bijkaans was dat verbielding. Bijkaans vuulde hij zölf eernsachtig verdriet omdat hij wus dat hij va Wolf en moe Wolvin verlaoten mus. Vrogger of later. Maor zowied was het nog niet.

In de lente leek de wereld een feest. De bomen kwamen in het blad. Het kostte gien muite om een schoelplek te vinden. Vogels legden eier. De familie Wolf had zowat elke dag wel een ei op

het menu. Kleine eier van kieviten en grutto's, grote eier van eenden en ganzen. Bij toeren aten ze scharreleier van kippen. Maor allent als moe in de buurt van mensen kommen duurde en stiekem naor het kippenhok sleup, of eier vund onder stroeken aan de raand van het arf.

Wolfie vund tied om te dollen en veur diverdaotie achter fezanten en patriezen an te rennen. Wolfie oefende de jacht, maor as het niet lukte een vogel te griepen, was dat niet arg. Va Wolf en moe Wolvin zörgden veur eten. Moe Wolvin likte de vacht van Wolfie schone, al vund Wolfie dat niet meer zo lekker as in het begun; toen hij nog klein en speuls was. Wolfie weur groter, al nuumde zijn moe hem nog vake *mon petit loup*. Moe was lang leden met va in de Fraanse Vogezen west. *Les Vosges*.

Wolfie had veul van zijn va en moe leerd. Eten en drinken, sloepende gaang, onverwachte drei, grote sprongen, happen en deurbieten. Wolfie had leerd om strotten deur te bieten van eenden en van gaanzen. Wolfie had leerd om van boerenarven vot te blieven. Een beetie schieterig was Wolfie. Hij zat niet te wachten op een schot hagel in de kont. Wolfie was benauwd voor Drentse petriezen die de kippen bewaakten. In het vrije veld, in de openbare natuur, daor vuulde Wolfie hum thuis. In het bos, op de heide, in het veen, daar was hij de baos. In het open veld en an de bosraand had hij van gieniene te duchten. Wolfie had leerd goed uit de doppen – zien wiedziende ogen – te kieken. Hij was op alles verdacht en hij had een neuze veur gevaor. Hij had der een neuze veur, een spitse neuze met een natte zwarte bewieglijke punt. Aan de locht kun hij roeken wat veur vijand in de buurt was. Deur de natte zwarte punte te bewegen wus hij uut welke hoek belaogers toeslaon kunden.

Af en toe kwamen ze onderweegs aander wolven in de muut. Ze snuffelden an mekaar en in de late nacht jankten ze saomen tegen de maone. Benaom janken bij volle maone vun Wolfie fijn.

Op ien van die aovonds met heldere locht en zowat volle maone hoelde Wolfie saomen met een aander Wolfie, een wichie. En nao het jaanken drokte het wolf maagie heur natte neuze tegen de natte neuze van Wolfie. Wolfie wus niet wat dat betiekende. Hij sneuf een vrömde locht, maor niet hiel vrömd. De locht van het wolf maagie was op een vrömde menier ok vertrouwd. Der gruide een stil verlaangst in Wolfie. Hij wus niet wat dat verlaangst betiekende. Hij wus niet wat der met hum aan de haand was.

En zunder dat zien moe hum zegd had wat hij doen mus, reuk Wolfie an het aander ende van het wichie. Onder heur steert. Ze reuk lekker. Maor niet merakel lekker. As Wolfie vraogd was, had hij zegd dat bloed van een kippe lekkerder reuk as de achterkaant van het wolf maagie. Va Wolf had nooit zegd wat Wolfie doen mus. Wolfie had zien wat va Wolf en moe Wolvin daon hadden nao een strooptocht, nao een schranspartij met eier en fezanten.

Het wolf maagie had omkeken naor Wolfie, asof ze zeggen wol: waor wacht ie op? Ze had hoeld en in de schrouw had Wolfie heurd: Waor wacht ie op? Wolfie had daon wat hij va Wolf zien doen had toen moe Wolf hoeld had. En naodat hij daon had wat hij daon had, had Wolfie hoeld, al had het meer leken op het kreien van een hane. Wolfie kende het kreien van de hane. Moe Wolvin had op een schiere dag een hane metbracht, limtig, om Wolfie te leren een strotte deur te bieten. Dat was de eerste maol west dat Wolfie een hiel bezundere opwinding vuuld had in zien Wolfieslief. Een opwinding als nao het janken tegen de maone, met het wolf maagie.

Va Wolf en moe Wolvin hadden niks heurd van het hoelen, ze waren drok met de jachtbuit. Geitjes.

Va Wolf en moe Wolvin hadden niet zien hoe Wolfie met de steert tussen zien bienen het hazenpad keuzen had. Ze hadden niet zien hoe Wolfie in een dreuge sloot op de neie dag wacht had. Een neie dag waor de maone nog aal naor de eerde keek as wol de maone bedanken veur het hoelen van Wolfie en zien date.

Het wordt tied om vot te gaon, had va Wolf zegd.

Ie huuft niet langer bij oens te blieven, had moe Wolvin zegd.

De bosschop was dudelk. Va Wolf en moe Wolvin wollen weer saomen weden zunder pottenkieker met grote oren. Va Wolf beet Wolfie zachties in de nekke, en tegelieks hard. Moe Wolvin likte veur een leste maol het haor van Wolfie. Veur een leste maol steuk moe Wolvin heur natte rimpelige neuze onder de steert van Wolfie, net as het wolf maagie dat bij hum daon had. Wolfie wus genog. Hij wol vot. Hij wol geen taanden meer in zien nek, niet van een olde va-wolf. Wolfie wus genog. Hij wol gien natte snoet onder zien steert en tussen zien achterpoten. Niet van een olde wolvin. Wolfie kreeg een restie van een geitie met. Hij gung. Wolfie keek niet umme.

Het was dat Wolfie nog niet lezen leerd had, aans had hij zien dat hij van Hannover, over Lingen en Wesuwe, over Roswinkel,

Emmer-Compas, Barger-Compas, Zwartemeer, Klazienaveen, Vastenow, Erica en Oranjedörp op de grens van veen en zaand terecht kommen was. Heide, dopheide, zo wied as e kieken kun. Sangen heide met berken en strubben. Iekenhakholt om kleine perceelties. Bentepollen, russen, zunnedauw, gagel. Wolfie kende de namen niet van de planten. Hij kende ok niet het verschil tussen adders en ringslangen, al wus hij op het gevuul dat hij wied vot blieven mus van addergebroed. Knienen steul e. Wolfie jeug hazen uut het leger. En omdat va Wolf en moe Wolvin het ok zo deuden, roofde Wolfie now en dan een kippe of een hane. Het kreien van de hane deud hum denken an het wolf maagie bij volle maone. Wolfie beet de strot van de hane deur en vuulde vanneis de erectie. Wolfie hoelde geern, ok als der gien maone in de locht was om naor hum te luustern.

Op een late zummernommedag tröf Wolfie, *Le petit Loup*, onderan de steile wiekswal van het Oranjekanaal – het was net buten Zuud-Barge – een mensenmeisie van zowat zien older. Vanzölf aj der reken met holdt dat een wolf rond zumtien jaar old wordt en een mensenwolf, benaom een mensenwolvin end zumtig haalt veur heur leven der op zit.

Het maagie was zumtien; net zo old as Wolfie. Het maagie zag der schier uut. Ze had donkerblond krulhaor. Een paar plukken piepten onder heur rooie kopdoekie vot. Onder heur kopdoekie had ze een peerdensteert. Maor dat wus Wolfie nog niet. Zoas der veul was wat e niet markt had.

Wolfie gung naost het maagie zitten. Hij krulde zien wolvensteert om de billen. De eerde was dreug en warm. Het grös was hoog en een beetie geel door de lange dreugte. Wolfie snuffelde met zien natte neuze in de rondte, leut zien lange tonge uut zien bek glieden en lachte zien tanden bloot. Wolfie vuulde zuch merakel. Hij vuulde zuch, ja hoe zul ie dat now zeggen? Hij vuulde zuch asof hij binnenkört een kippe bij de strot... Zukswathen.

'Ie heet Roodkappie? Of heet ie niet van Roodkappie?' Wolfie kende het verhaal van Wolf en Roodkappie. In dat verhaal leup het niet goed of met Wolf. Hoe het wieder gaon was met Roodkappie, dat wus Wolfie niet. Va Wolf en moe Wolvin hadden allent over opa Wolf praot. Opa Wolf met stienen in zien lössneden en vanneis dichtneide buuk. Opa Wolf die in het Oranjekanaal – Wolfie had toen niet weten waor dat

kanaal lag – gooid was en jammerlijk – de woorden van moe Wolvin – verzeupen was. Alle geities waren nog in leven nao het oponthold in de zoere mage van opa Wolf, maor dit terzijde. Het Oranjekanaal was jaorenlang een veurraodschure west van kinderkoppies, van flinten en van morenestienen die zuch wonderbaorlijk vermenigvuldigd hadden – as de stoet en vis uut de biebel – sund opa's martelaorendood – woorden van va Wolf – in het Oranjekanaal.

'Nee,' zee het maagie. 'Ik heet niet van Roodkappie. Ik heb een rood kopdoekie, geen kappie. Dat kuj toch zien!' Het maagie dat gien Roodkappie heette leek vergreld, maor, asof ze weten laoten wol dat ze toch aordig was, zee ze: 'Ie heet zeker Wolf? Of niet?'

'Nee,' zee Wolfie die ook dwars weden wol omdat hij het wichie dat geen Roodkappie heette aordig begun te vinden. Spietig dat ie gien steert hebt en gien zwarte natte neuze, dacht Wolfie veur hij zee: 'Ik heet Wolfie. Mien moe nuumde mij *Petit Loup*.'

'Mooie naam,' zee het wichie met het rooie kopdoekie. 'Ie hebt een mooie naam en ie hebt ok een schiere zwarte knoppe op de neuze. Ik heet Verkã.'

'Mooie naam; Verkã,' zee Wolfie die vuulde hoe de zwarte knoppe op zien neuze kleffer weur, as wol e nog beter roeken.

'Ik kom uit Duutsland,' zee Wolfie, as wol e zuch veur zien ofkomst verontschuldigen.

'Ik woon hier,' zee het maagie met het rooie kopdoekie dat gien Roodkappie heette, maor Verkã.

Verkã vertelde niet waor ze geboren was, ze zee niet waor ze vot kwam. Het maagie met het rooie kopdoekie dat gien Roodkappie heette, maor Verkã, zee waor ze was. Ze was onderan de wiekswal van het Oranjekanaal. Ze zat op de stee waor de opa van Wolf, op ien van zien exotische omzwarvings, met stienen in zien dichtneide buuk eindigd was. De va van Verkã was een keuterboertie met löslopende geiten om het spul.

'Ie bint een mensenwichie,' zee Wolfie. 'Ik bin een wolvenkind.' Het leek asof Wolfie het verschil maank heur en hum starker maken wol. Asof e zeggen wol dat ze mekaar niet kennen leren kunden. Asof hij zeggen wol dat het maagie met het rooie kopdoekie dat gien Roodkappie heette, maor Verkã, van een aandere planeet kwam. Van de maone bijkaans, die boven de meul van Omvlee metkeek. Een volle maone in de late nommedag. De maone stun stillechies an de hemel boven de stilstaonde wieken van de meuln, maor wel in de buurt. De maone was altied in

de buurt, al was het niet altied volle maone. Vandage wel. Volle maone met een lachend gezicht, een grijns bijkaans.

'Homo homini lupus est,' zee het maagie met het rooie kopdoekie dat gien Roodkappie heette, maor Verkã.

'Lupus est homo homini,' zee Wolfie die van zien va de juuste volgorde van de woorden leerd had. Lupus as eerste woord en de mensen als leste. Het waren de martelaarwoorden west van Opa Wolf veur hij onder Zuud-Barge in het Oranjekanaal verdween.

'Dank je wel,' zee Verkã die nog maagd was en twee week leden opoe op visite had had. Heur opa heette ok Wolf, maor in een aander taol. Niet in het Fraans en ok niet in het Engels of in het Nederlands. (Farsi.) Ze zee vanneis: 'Lupus est homo homini.' Veur Wolfie reageren kun, zee ze: 'Eigenlijks bint we allemaol mensen en eigenlijks bint we allemaol wolven.'

'Ie hebt gien natte zwarte neuze,' zee Wolfie. De woorden waren hum ontsnapt veur hij der op verdacht west was. Hij was benauwd veur een schot hagel; op zien minst. Maor Verkã zee: 'Ik heb gien natte zwarte neuze. Ik heb donkerblond krulhaor onder mien rooie kopdoek.' Verkã was niet op heur mondtie vallen. Een mondtie veul kleiner as de Midasmond van Wolfie. De oorties van Verkã waren opbörgen onder heur kopdoek. Ze zat met de benen wieduut naost Wolfie onderan de hoge wiekswal van het Oranjekanaal. Ze kende het sprookie van de kinderkoppies in de buuk van Opa Wolf. Net as Wolfie wus Verkã van de zeuven geities. De nakommelingen van de geities....

Wolfie spitste zien grote oren om niks te missen van het verhaal van Verkã.

'Het minste waj weden kunt, is neisgierig naor wat ik allemaol in huus heb,' zee Verkã. En asof ze te fel reageerd had streek ze met heur hand over de nekhaoren van Wolfie. Van Wolfies kop, over zien spitste oren naor zien kromde rugge. Wolfie vuulde hoe zien nekhaoren onder heur anraking in 't ende kwamen. Hij vuulde hoe zien natte neuze driftig hen en weer beweug. Dit had e nog niet om haands had. Hij reuk een kippe, een Barnevelder, een Groninger meeuw. Wolfie reuk een krielkippie, een kwartel, een sierkippie. Wolfie raakte in toezel. Hij reuk bloed, maor der was gien bloed. Verkã was maagd.

Wolfie pruufde een geitie. Maor hij zag geen geitie. Wolfie zat met Verkã an het Oranjekanaal. Twee; allent met zien beidend. Wolfie kreeg zin in een geitie. Aan wel zeuven geities. Wolfie leek op zien opa. Opa de martelaar die zes geities opeten had en zien lust met

de dood betaald had. De martelaarsdood. Maor elke martelaar kreeg in het wolvenwalhalla as beloning 27 geities. Maagies. Dat leste hadden va Wolf en moe Wolvin *Le petit Loup* wiesmaakt.
Onderlangs de wiekswal zwömmen an de oVerkãnt twee eenden. In het iekenhakholt achter hum en Verkã roekoeden holtdoeven. Wolfie weur der onrustig van; zoveul prooien in de buurt, allemaol onbereikbaor. Hopeloos gemekker klunk in de oren van Wolfie. De keuterboerderij van Verkã's va was dichtebij.

'Rustig maor,' zee het maagie met het rooie kopdoekie dat gien Roodkappie heette, maor Verkã, 'gien paniek. Ik bin bij joe.' Met een glimlach rond heur neuzie dat aal spitser en rooier weur, streek ze Wolfie met haar kleine handties zachties over zien rugge. Deze maol van onder naar boven. Tegen zien haoren in. De holtdoeven roekoeden, de eenden vleugen met kwakende geluiden hen de brug bij café Meppelink en de geiten an de aander kaant van het Oranjekanaal mekkerden zunder dat het neudig was.

'Mag ik joen haor zien?' vreug Wolfie. 'Ie hebt mij neisgierig maakt.' Wolfie had zien dat de rooie kopdoek wied naor achter stak. Bijkaans had het maagie met het rooie kopdoekie dat gien Roodkappie heette, maor Verkã, toch een steert.

'Wul ie mij kennen leren?' vreug Verkã. Ze huuld heur haanden over de ogen van Wolfie. Zien schrobberige wenkbrauwen had ze plat tegen zien wolvenkop drukt. De grote ogen van Wolfie klopten tegen heur handpalms.

'Ik, ik....' stotterde Wolfie.

'Weet dan wel dat ik gien Roodkappie bin,' zee het maagie met het rooie kopdoekie dat gien Roodkappie heette, maor Verkã. 'Ik hold niet van sprookies. Ik hold niet van wolven die kippen steelt, of der met jonge geitjes tussen uut kniept. Ik hold niet van wolven die eier steelt.' Verkã haalde heur haanden van de ogen van Wolfie. Het eerste wat hij zag – toen zien ogen vanneis an het nommedaglocht wend waren – was de grijns van de maone. De wieken van de meuln dreiden veur het gezicht van de maone langs. Asof de maone kiekeboe speulde.

'Janken' zee Wolfie. 'Verkã. Ie maakt mij aan het schreien.' Het was de tweede maol dat hij heur naam zee. Asof hij heur al jaoren kende.

'Wuj een appel?' vrag Verkã. Ze stek heur haand in de buuts van heur wiede rok. Verkã wacht het antwoord van Wolf niet

of, nemp een hap uut de Notarisappel, drokt Wolf met de rugge tegen de wiekswal, bög over hum hen en stek hum met heur halfopen mond het lipomraande vruchtvleis toe.

Wolf hef gien keuze. Disse vrouw snoert hum de mond intied ze heur lief over zien lief schöf. De appelbeet tussen zien taanden, tussen heur taanden. Verkã bet niet deur. Wolf bet niet deur. Een eerdhommel zoemt om heur kop, aantrökken deur de lieflijke locht van de jong en het maagie, van de man en de vrouw, van de Wolf en zien Wolvin. Aantrökken deur het aroma van de beten appel in het grös. Nee, hier in het paradies an het Oranjekanaal bint geen adders en ok geen ringslangen.

'Zeuven geities,' zeg Verkã. Ze schöf heur buuk tegen zien onderlief. Zwaor lig ze op Wolfies lief, maor niet zo zwaor as een stien op een mage, niet zo zwaor as kinderkoppies in de buuk van Opa Wolf.

'Zes,' zeg Wolf. 'In de buuk van de wolf zaten zes geitjes. Het zeuvende geitje was in de klok kreupen en vertelde oma waor de ander geitjes bleven waren. Wolf leg beide handen bij heur in de nek en schöf heur rooie kopdoek hen boven.

'Ie hebt een steert,' zeg Wolf. Hij tilt zien kop op en stek zien neuze bij heur in de nekke.

'Bi'j verbaosd?' zeg Verkã as Wolf vanneis plat tegen de walkaant lig. 'Had ie dat nog niet zien?' Ze giet kört rechtop zitten en haalt de kopdoek en haorband vot. Verkã knoopt heur bloesie lös.

'Graoperige ogen heb ie,' zeg Verkã. 'Bin ie hielendal zo graoperig?' Heur tonge verschient kört tussen heur lippen.

Wolf leg zien haanden met de rugge plat naost zijn kop in het grös. Hij holdt zien vingers uut mekaar. Hij döt de ogen dichte. Traog opent Wolf zien mond. De appel is vot. Ruumte, der is ruumte achter zien taanden, ruumte achter zien koezen die hij niet langer op mekaar holdt.

Verkã komp in het ende. Ze trekt de kneien op. Dreug gras en schoon zaand plakt an heur onderbienen. Verkã zweit heur rok in een cirkel om zuch hen. Zowat niks beweg an het Oranjekanaal. Dat huuft ok niet. De maone lacht.

'Zes geites,' zeg Verkã as ze heur lief langzaam zakken lat. 'Oens project.'

'Geitjes,' zeg Wolf, 'en bokkies.'

Verkã, le loup et les sept chèvreaux

Il était une fois un jeune loup qui vagabondait avec son père et sa mère – Louve – dans un paysage boisé et vallonné. Wolfy suivait son père et sa mère dans leurs pérégrinations à travers les forêts, les prairies, le long des haies, le long des ruisseaux et des étangs. Père et mère s'occupait de la nourriture. Père était un bon chasseur. Il tuait faisans et perdrix. Parfois mère a pris en début de matinée un poule d'un poulailler, et elle est venu avec des œufs frais de la ferme quand Wolfy avait faim. Mère loup volé des poulets, qui étaient encore sur le bâton. Pendant le vol l'agriculteur et sa femme étaient dans le sommeil profond.

Un poulet est délicieux, surtout un jeune poulet! Mais il est dangereux de voler des poulets dans une ferme. L'agriculteur avait un fusil de chasse et une tir de carabine était pas agréable.

Poulet était pas souvent sur le menu. Mais parfois, la mère n'a pas le choix. Surtout en hiver, il était difficile d'attraper faisans, perdrix, lapins. En hiver, il n'y avait pas d'œufs dans la nature. En hiver Wolfy avait parfois faim. Loup mère et le père avaient aussi faim, mais ils ne le montraient pas Wolfy.

Wolfy avait une fourrure violet et marron avec des longs cheveux brillants. Une fourrure brun avec une lueur rouge. Wolfy a montré un beau loup. Il avait un nez pointu avec un point sombre et humide. Au-dessus de ses yeux clairs Wolfy avait poils des sourcils pour accentuer ses yeux indiscrets.

Wolfy n' avait pas de frères et sœurs. Ca veut dire, il ne savait rien de la fratrie.

Les enfants devraient quitter la meute, avait dit Père Loup. Les jeunes loups doivent quitter père et mère, c' est juste la façon dont il devrait être, la mère loup a dit. Louve a lit le bible.

Wolfy sentait un regard triste dans les yeux de sa mère quand elle a dit ça. Mais peut-être c'était son imagination. Peut-être il se sentait triste, parce qu'il savait qu'il devait quitter père et mère loup. Tôt ou tard. Toutefois, jusqu'à présent, il était pas encore le moment. Au printemps, le monde semblait un festival. Les arbres étincelaient dans la jeune vert. Au printemps il est beaucoup plus facile de trouver un cachette.

Des oiseaux pondre des œufs, de sorte que la famille Loup presque chaque jour eu un oeuf sur le menu. Petits œufs de

vanneaux, œufs de pluviers et des avocettes et de plus gros œufs de canards et de mère d'oie. Parfois, ils ont mangé des oeufs de poulets. Mais seulement si la mère aventuré près des gens et secrètement a glissé dans la grange ou quand elle a trouvé des oeufs sous les buissons au bord de la cour.

Wolfy avait temps de batifoler et courir pour le plaisir derrière faisans et perdrix.

Wolfy a pratiqué la chasse, mais si il n'a pas réussi à déjouer un oiseau, c'était pas mal. Père Loup et mère Loup ont pris soin de la nourriture.

Mère Loup a léché propre la fourrure de Wolfy, mais Wolfy ne l'aimait pas autant que dans le début; quand il était jeune et fringant. Wolfy était plus grand maintenant, mais sa mère lui appelait souvent "*Mon Petit Loup*".

Wolfy avait beaucoup appris de son père et de sa mère. Pour manger et pour boire, démarche furtive, virages brusques, de grands sauts, de verrouillage et de persévérer.

Wolfy avait appris à mordre à travers la gorge de canards et de mère d'oie. Wolfy avait aussi appris à éviter les fermes. Wolfy avait un peu peur. Il ne voulait pas être tourné avec fusil de chasse. Il ne voulait pas une chevrotine. Wolfy avait peur de chiens de berger gardant les poulets. En plein air, dans la nature publique, Wolfy sentait à la maison. Dans la forêt, sur les landes, sur la tourbe, il était le patron. Dans le champ libre et sur le bord des forêts, il n'a pas peur de personne. Wolfy avait bien appris à regarder autour avec ses yeux clairvoyants.

Il était devenu très attentif et était maintenant bien conscient des dangers. Pour cela, il avait un nez fin, un nez pointu avec un point noir humide.

A l'odeur, il a reconnu l'ennemi dans le voisinage. En déplaçant sa mouille point noir il savait de quelle direction des ennemis pourraient attaquer.

Parfois, il a rencontré d'autres loups en cours de route. Il a senti l'autre et – dans la fin de la nuit – ils se lamentent ensemble dans le clair de lune. Surtout aboyer à la pleine lune Wolfy aimait beaucoup.

Pendant une de ces nuits avec un ciel clair et la lune presque pleine Wolfy pleuré ensemble avec un autre loup, une jeune fille. Et après avoir pleuré, le loup fille a poussé son nez sombre et humide contre le nez humide de Wolfy. Wolfy ne savait pas ce que cela signifiait.

Il renifla une odeur étrange, mais pas très étrange. L'odeur de la fille loup était familier a une manière étrange. Un désir silencieuse a grandi dans Wolfy. Quel était ce désir, il ne savait pas. Il était confus. Il ne savait pas ce que lui arrivait.

Et sans sa mère lui avait dit quoi faire, Wolfy sentait à l'extrémité arrière de la jeune fille. Sous sa queue. La jeune fille sentait bon. Mais pas très savoureux. Elle sentait bon. Mais pas très glorieux.

Si quelqu'un lui avait demandé, il aurait dit que le sang d'un poulet sentait mieux que l'arrière de la fille de loup. Aussi père Loup n'a jamais dit Wolfy quoi faire. Wolfy avait vu ce que père et Louve avaient fait après un raid, après une orgie avec des œufs et des faisans. La fille avait tourné son regard à Wolfy, comme pour dire: Qu'attendez-vous? Elle hurla tandis Wolfy avait entendu le bruit: Qu'attendez-vous?

Wolfy avait fait ce qu'il avait vu son père et sa mère Louve avaient fait après les pleurs et les hurlements. Et après il avait fait ce qu'il avait fait, Wolfy avait pleuré. Il hurlait. Bien qu'il son chanson ressemblait plus le chant d'un coq. Il connait le chant d'un coq. Mère Louve avait apporté un coq sur une belle journée, vivant, donc Wolfy pouvait apprendre mordre à travers la gorge. Ce fut la première fois Wolfy avait ressenti une excitation spéciale dans son corps. Une excitation comme après hurlant au clair de la lune, avec le loup fille.

Père Loup et Louve avaient rien entendu du pleurer, ils étaient occupés avec leur butin. Petites chèvreaux.

Père Loup et mère Louve avaient pas vu comment Wolfy a quitté la scène, sa queue entre ses jambes. Ils n' avaient pas vu Wolfy attente dans un fossé pour la nouvelle journée, un peu triste. Un nouveau jour où la lune était toujours souriant à la terre comme à remercier pour les cris de Wolfy et sa jeune fille.

Il est temps de partir, son père avait dit. Vous ne devez plus rester avec nous, avait ajouté la mère. Le message était fort et clair. Les parents voulaient être ensemble à nouveau, comme avant, sans public, sans gêneur.

Père Loup a donné Wolfy une morsure douce sur sa fourrure du cou et une morsure dur pour terminer l'adieu. Mère Louve lécha une dernière fois la couche de Wolfy. Pour une dernière fois Louve pressait son nez ridé et humide sous la queue de Wolfy,

comme le loup fille lui avait fait. Wolfy savait assez. Il ne voulait plus des chiquenaudes humide sous sa queue. Il voulait quitter. Il ne voulait plus de morsures sur le cou, pas d'un vieux loup comme son père. Wolfy savait assez. Il ne voulait plus un museau humide sous sa queue, et entre ses pattes de derrière. Plus d'un vieux loup. Wolfy a reçu un vestige d'une petite chèvre. Il est parti. Wolfy ne regardais pas en arrière.

Parce que Wolfy n'avait pas appris à lire, il n'avait pas vu qu'il était arrivé de Hanovre, de Lingen et Wesuwe et a voyagé à travers Roswinkel, Emmer-Compascuum, Barger-Compascuum, Zwartemeer, Klazienaveen, Vastenow, Oranjedorp. Il n'avait pas vu, il avait atteint Erica et Zuid-Barge à la frontière de la tourbe et de sable.

Lande, lande partout, aussi loin que l'œil pouvait voir. Bruyère pourpre de bouleaux et de petits buissons. Taillis de chêne entre les petits domaines. Ce sont le pollen, les Russes, drosera, myrte. Rouge foncé et Erika entre bouleaux et de petits arbustes. Autour de petits champs, il y avait des haies et des joncs et drosera. Wolfy ne connaisait pas les noms de plantes. Il ne savait pas non plus la différence entre vipère et orvet, mais il savait intuitivement qu'il devrait rester loin de vipères.

Lapins et lièvres il a volé. Il chassait. Et parce qu'il avait pris l'habitude de ses parents, il a volé un poulet et un coq.

Le chant du coq lui rappelait à la jeune fille loup à la lune pleine. Loup mordre la gorge du coq et senti l'excitation. Wolfy de nouveau pleurait, même quand il n'y avait pas de lune dans le ciel pour l'écouter.

Un après-midi à la de fin d'été Wolfy arrivait à la rive escarpée du Canal d'Orange. Le Petit Loup rencontrait une jeune fille humaine de son âge. Évidemment, si pris en compte qu'un loup moyenne atteint dix-sept ans, et un personne, en particulier une femme atteint un age loin dans sa soixante-dix avant terminer sa vie. – Le Canal d'Orange était juste à l'extérieur du village Zuid-Barge. –

La jeune fille avait dix-sept; le même âge que Wolfy. La jeune fille avait un corps beau et attrayant. Elle avait boucles blondes sombres. Quelques boucles sont venus sous son foulard de tête rouge. Sous son foulard elle avait une queue de cheval. Mais Wolfy ne savait pas. Car il y avait beaucoup de choses qui lui avaient échappé.

Wolfy est assis à côté de la jeune fille. Il recroquevillé sa queue le long son fesses. Sec et chaud le sol était où ils étaient assis.

L'herbe était haute et un peu de jaune à raison de la longue période de sécheresse. Wolfy renifla son nez humide dans la ronde, laissa tomber sa longue langue de sa bouche et se mit à rire de sorte que ses dents étaient clairement visibles. Wolfy senti à l'aise. Il se sentait, alors comment pouvez-vous dire cela? Il se sentait qu'il était sur le point de mordre une gorge ..... Quelque chose comme ci. Oui, à peu près. Comme ça.

'Votre nom est le Petit Chaperon Rouge? Ou êtes-vous pas le Petit Chaperon Rouge?' Wolfy connaissait l'histoire du Petit Chaperon Rouge et le loup. Dans cette histoire, ça ne va pas bien avec le loup.

Comment l'histoire a pris fin avec le Petit Chaperon Rouge, Wolfy ne savait pas.

Père Loup et mère Louve ne parlaient que de grand-papa Loup. Grand-père Loup avec des pierres dans son ventre coupé et cousu à nouveau. Grand-père loup était jetés dans le Canal d'Orange; rempli de pierres – Wolfy à ce temps ne savait pas où était situé ce canal où– malheureusement – les mots de père Loup – a été noyé.

Toutes les petites chèvres étaient en vie après leur séjour dans l'estomac de grand-père Loup, mais cela est une chose negligable pour cette histoire.

Le Canal d' Orange avait été pendant des années une source riche de cailloux, de petits pavés, et rochers – selon les mots de père Loup – miraculeusement multipliés – comme le pain et le poisson dans l'évangile.

'Non,' dit la jeune fille. 'Mon nom n'est pas le Petit Chaperon Rouge. Je dois un foulard de tête rouge, pas une hotte. Vous pouvez voir que la jeune fille pas appelée Le Petit Chaperon Rouge, avait l'air ennuyé, mais, comme pour lui faire savoir Wolfy était toujours agréable, dit-elle, 'Vous vous certainement appelez Loup? Ou je me trompe?'

'Non,' dit Wolfy qui voulait être une tête croisée, alors il a également voulu elle opposer, parce qu'il a trouvé la jeune fille, pas appelé le Petit Chaperon Rouge, assez agréable.

Dommage que vous n'avez pas un queue et aucun nez noir mouillé, il pensait, avant il dit: 'Mon nom est Wolfy, ma mère m'a appelé *Petit Loup*.'

'Joli nom,' la jeune fille avec le foulard de tête rouge dit. 'Vous

avez un joli nom et vous avez également une belle bouton noir sur le nez. Mon nom est Verkã.'

'Beau nom; Verkã,' Wolfy dit. Il sentit le bouton sur son nez devenir plus humide, de sentir mieux.

'Je viens d'Allemagne,' Wolfy dit, comme pour excuser pour ses ancêtres.

'Je vis ici,' dit la jeune fille avec le foulard de tête rouge, qui ne s' appele pas le Petit Chaperon Rouge, mais Verkã.

Verkã ne dit pas où elle est née, elle n'a pas dit d'où elle venait. La fille avec le foulard de tête rouge qui ne s' appele pas le Petit Chaperon Rouge, mais Verkã, dit où elle était. Elle était en baisse sur le bord du Canal d'Orange. Elle était assise sur l'endroit où le grand-père de Wolfy, pendant un de ses voyages exotiques, avait pris fin de sa vie avec des pierres cousues dans son ventre. Le père de Verkã était un petit fermier avec des chèvres errants sur la ferme.

'Vous êtes une jeune fille humaine,' Wolfy dit. 'Je suis un enfant de loup.' Il semblait que Wolfy voulait souligner la différence entre elle et lui. Comme si il voulait dire qu'ils ne pouvaient pas se connaître les uns et les autres. Comme pour dire que la jeune fille avec le foulard rouge sur la tête, qui ne s'appele pas le Petit Chaperon Rouge, mais Verkã, venu d'une autre planète. De la lune par exemple, qui veillait sur le moulin d' Omvlee; une pleine lune à la fin de la journée; discrète dans le ciel au-dessus des lames du moulin, mais proche.

La lune est toujours proche. Il n'est pas toujours une pleine lune. Aujourd'hui, la pleine lune avec un visage souriant, un sourire peut-être.

'Homo homini lupus est,' dit la jeune fille avec le foulard de tête rouge qui ne s'appele pas le Petit Chaperon Rouge, mais Verkã.

'Lupus homini est homo,' a dit Wolfy, qui avait appris le bon ordre des paroles de son grand-père. Lupus est le premier mot et le dernier est homo. C'etait les mots de martyr grand-père avant il a disparu dans le Canal d'Orange de Zuid-Barge.

'Merci,' a dit Verkã, qui était vierge.

Il y a des années depuis elle est devenue une femme, avec rappel mensuel. Le dernier rappel a été deux semaines. Le grand-père de Verkã s'appelait Loup, mais dans une autre langue. Pas en français, ni en anglais ou en néerlandais (en Farsi). Elle a répété: 'Homini Lupus est homo.' Avant Wolfy

puisse réagir, elle a dit: 'En fait, nous sommes tous des êtres humains et, fondamentalement, nous sommes tous des loups.'

'Vous ne disposez pas d'un nez noir mouillé,' dit Wolfy. Les mots avaient échappé à sa bouche avant il réalise ce qu'il a dit. Il devrait au moins un fusil de chasse, mais Verkã dit: 'Je n'ai pas un nez noir humide. Je dois boucles blondes foncés sous mon foulard de tête rouge.' Verkã n'était pas une femme timide. Elle avait une bouche beaucoup plus petite que la bouche de Midas Wolfy. Les oreilles de Verkã sont cachés sous son foulard de tête. Elle est assise avec ses jambes allongées a côté de Wolfy a haute levée du Canal d'Orange. Elle savait aussi l'histoire des pierres dans le ventre du grand-père Loup. Verkã connaissait les sept chèvreaux et les descendants de ces chèvres....

Wolfy avait grandes oreilles pour manquer rien de l'histoire de Verkã.

'Vous pouvez au moins être curieux de savoir ce que je peut vous offrir,' dit Verkã. Et, comme si elle avait réagi trop violemment, elle passa sa main sur la peau des Wolfy à son dos légèrement courbé et ses oreilles dressées vers le haut. Wolfy sentit ses hérisser soulèvent sous ses doigts. Il sentait son nez humide frénétiquement déplacé d'avant en arrière. Cette situation était nouvelle pour lui. Il pouvait sentir un poulet, un Barnevelder, une mouette de Groningue. Wolfy sentait un bantam, une caille, un poussin ornementale. Wolfy est devenu confus. Il sentait le sang, mais il n'y avait pas de sang. Verkã était vierge. Wolfy goûté un morceau de chèvre. Mais il ne voit pas des petites chèvres. Wolfy était seul avec Verkã au bord du Canal d'Orange. Wolfy avait envie d'une petite chèvre. Il a obtenu un grand appétit pour une chèvre. À sept chèvreaux. Wolfy ressemblait son grand-père. Martyr grand-père qui avait mangé six petites chèvreaux et a dû payer pour son appétit avec la mort par noyade. Martyr. Mais chaque martyr obtient une récompense de 27 chèvreaux dans l'au-delà des loups. Père Loup et mère Louve avaient convaincu Le Petit Loup de cette mythe.

Sur le bord du canal d'Orange deux canards nager vers le côté opposé. Dans les petits bouleaux derrière lui pigeons roucoulent et chantent leur chanson; roekoe, roekoe. Wolfy est devenu mal à l'aise: autant butin proche et pourtant inaccessible. Désespérément son bêlement atteint les grandes oreilles de Wolfy. La ferme du père de Verkã était à proximité.

‘Restez calme,’ dit la jeune fille avec le foulard de tête rouge, qui ne s’appele pas le Petit Chaperon Rouge, mais Verkã. ‘Ne paniquez pas, je suis ici avec vous.’ Avec un sourire sur son nez, elle caressa Wolfy avec sa petite main doucement sur son dos. Cette fois, des bas vers le haut dans la direction opposée de ses cheveux. Les pigeons ramiers roucoulaient, les canards volé caquetant vers le pont au café Meppelink à la vue des chasseurs. Les chèvres de l’autre côté du Canal d’Orange bêlaient sans raison.

‘Puis-je voir vos cheveux?’ demandait Wolfy. ‘Vous m’a rendu curieux.’ Wolfy avait découvert que le foulard de tête rouge était loin glissé vers l’arrière. Avait peut-être la fille, qui ne s’appele pas le Petit Chaperon Rouge, mais Verkã, une queue?

‘Voulez-vous apprendre à me connaître?’ Verkã dit. Elle tenait ses mains sur les yeux de Wolfy. Elle pressa les sourcils broussailleux contre la tête de loup. Les yeux de Wolfy heurta ses paumes.

‘Je, je ....’ balbutié Wolfy.

‘Vous savez bien que je ne suis pas le Petit Chaperon Rouge,’ dit la jeune fille avec le foulard de tête rouge, qui ne s’appele pas le Petit Chaperon Rouge, mais Verkã. ‘Je n’aime pas les contes de fées. Je n’aime pas des loups qui volent des poulets, ou des loups qui dormir avec des chèvreaux dans leurs ventres. Je ne veut pas des loups qui volent des œufs.

Verkã enlève ses mains des yeux de Wolfy. La première chose il vit – quand ses yeux étaient habitués à la lumière de l’après-midi – était le sourire de la lune. Les pales du moulin tourné le long de la face de la lune. Comme si la lune jouait coucou.

‘Howl,’ dit Wolfy. ‘Verkã. Vous me faire pleurer.’

Il était la première fois qu’il a appelé son nom. Comme s’il avait connu Verkã depuis des années.

‘Voulez-vous une pomme?’ demande Verkã. Elle colle sa main dans la poche de sa jupe. Verkã n’attend pas la réponse de Wolfy. Elle prend une bouchée de Notarisappel (pomme Notaire), et pousse Loup contre la digue, penche sur lui et offre avec sa bouche entrouverte la chair de la pomme.

Loup n’a pas le choix. Cette femme lui fait fermer sa bouche tandis que son corps se déplace sur la sienne. Un morceau de pomme entre ses dents, entre les dents de lui. Verkã ne mord pas à tuer. Loup ne mord pas à tuer.

Un bourdon autour de leurs têtes. Attirés par l'odeur du garçon et de la fille, homme et femme, Loup et sa Louve. Attirés par l'odeur de la pomme croquée dans l'herbe. Non, ici au paradis au Canal d' Orange il n'y a pas des serpents.

'Sept petites chèvres,' dit Verkã. Elle appuie son ventre sur son bas du corps. Elle est lourd sur le corps de Wolfy, mais pas aussi lourd comme un roc sur un estomac, pas aussi lourd que de pierres dans le ventre de grand-père Loup.

'Six,' dit Loup. 'Dans le ventre du loup étaient six chèvreaux. Le septième chèvre avait caché derrière les livres sur les étagères (ou horloge de parquet) et a dit grand-mère plus tard où les autres chèvreaux sont restés.' Verkã met les deux mains dans son cou et pousse son foulard de tête rouge de l'avant. 'Vous avez une queue,' dit Loup. Il lève la tête et pousse son nez dans son cou.

'Êtes-vous surpris?' dit Verkã. Loup se trouve à nouveau à plat sur la rive.

'Vous avez pas vu?' Elle se redresse et enlève son foulard de tête rouge et le ruban de cheveux. Verkã déboutonne son chemisier.

'Qu'est-ce que vous avez les yeux avides,' dit Verkã. 'Êtes-vous si avide partout?' Sa langue apparaît brièvement entre ses lèvres.

Loup met ses mains à côté de sa tête à plat contre l'herbe. Il garde ses doigts écartés. Il ferme les yeux. Loup ouvre lentement sa bouche. La pomme est parti. L'espace, il y a place derrière ses dents, l'espace derrière ses molaires dont il ne détient plus ensemble.

Verkã soulève, tire ses genoux. L'herbe sèche et de sable propre coller à ses jambes. Verkã drape sa jupe dans un cercle autour de lui. Presque rien ne bouge sur le Canal d'Orange. Le mouvement est pas nécessaire. La lune rit.

'Six petites chèvres,' dit Verkã. Alors elle chuchote ces mots, elle descend plus lentement sur son corps. 'Notre projet.'

'Petites chèvres de fille,' dit Wolfy, 'et petites chèvres de garçon.'

Verkã, Wulf un de söven Geitjes

Daar was ins maal ‘n jung Wulvje, de mit sien Vader Wulf un sien Moder Wulf rundswaaide in en Landskupp vull van Busken un Hövels. Wulfje alltied achter Vader un Moder achteran up hör Turen dör ‘t Holt, over de Heide, an Wallhegen lang, an Beekjes un Dobben. Vader un Moder sörgten för ‘t Eten. Vader was good bi de Jaggd up Fasanen un Patriesen. Moder haalde an frohe Mörgen faak ‘n Henntje ut ‘n Huck, of se kwamm mit kakenfriske Eier na Wulfje, de düchtig Smacht harr. Moder Wulf gung froh up Stapp, wenn de Hohner up ‘t Rick satten un Buur un Burinske noch an ‘t Slapen wassen. ‘n Henn smook lecker, besünners ‘n junge, man ‘t was gefahrelk, ‘n Henn ut de Huck of van d’ Hoff to stehlen. De Buur harr ‘n Gewehr, un ‘n Schööt Lood was keen Pläseer.

‘n Henn stunn neet faak up de Spieskaart. Man allmetts kunn Moder neet anners. Besünners in de Wintertied was ‘t stuur, Fasanen, Kanientjes of Patriesen to fangen. Winters wassen dat in de freje Natüür ok keen Eier to kriegen. In d’ Winter harr Wulfje mennigmaal Smacht. Vader Wulf un Moder Wulf harren ok Smacht, man dat leten se neet marken.

Wulfje harr ‘n bruungele Fell mit lange gleinige Haaren. Mehr bruun as geel, mit ‘n bietje rode Klöör ok. Wulfje was ‘n mooi wulfje. ‘n spitze Nöös mit ‘n fuchtige dunker Knoop. Boven sien helle Ogen harr Wulfje Borstelhaaren as Oogbranen, de sien spörende Blick stönen deen. Wulfje harr keen Bröörs of Süsters. Dat will seggen, he harr daar keen Künn van. Wenn de Kinner groter sünd, mutten se ‘t Rudel verlaten, harr Vader Wulf seggt. Junge Wulfen mutten Vader un Moder achterlaten, dat höört so, harr Moder Wulf seggt. Wulfje meende, ‘n bedröövte Blick in Moder hör Ogen to sehn, as se dat see. Man villicht was dat blot Inbilden.Villicht föhlde he sülvst Verdreet, um dat de wuss, dat he Vader un Moder Wulf verlaten musste. Ehrder of later. Man so wied was ‘t noch neet.

In ‘t Vörjahr leet de Welt as ‘n Feest. De Bomen kregen junge Bladen. ‘t was mackelk, ‘n Stee to finnen um to rüsten. Vögels leggden Eier, so dat de Familie Wulf haast elke Dag wall ‘n Ei up de Spieskaart harr. Lüttje Eier van Kievitten un Gretas, groterde Eier van Aanten un Gosen. Of un an atten se Hohnereier. Man

blot denn, wenn Moder Wulf sük dichter an de Minsken wagen dee un stiekum na ‘n Hohnerhuck sleek, of se funn de Eier an d’ Rand van de Plaats.

Wulfje harr Tied, um herumtojachtern un mit Vermaak achter de Fasanen un Patriesen achteran to pasen. Wulfje öövde de Jaggd, man wenn ‘t neet glückde ‘n Vögel to overdüveln, was dat neet slimm. Vader un Moder sörgten för ‘t Eten. Moder Wulf lickte Wulfje sien Fell schoon, ok wenn Wulfje dat in d’ Loop van de Tied neet mehr so mooi funn as in d’ Beginn, do he noch lüttjet un nümig was. Wulfje wurr groter, un doch nöömde Moder hum faker noch mon *petit loup*, Moder was ooit mit Vader in de Vogesen west. *Les Vosges*.

Wulfje harr vööl leert van Vader un Moder. Eten un drinken, slieken, upmaal sük dreihen, grote Sprungen, tohappen un dörbieten. Wulfje harr leert, de Halsen dör to bieten van Aanten un Gosen. Wulfje harr leert, Burenplaatsen to mieden. ‘n bietje bang was Wulfje. He harr keen Lüst up ‘n Schööt Lood. Wulfje was bang vör Scheepkerhunnen, de de Henntjes bewaakten. In ‘t freje Feld, in de open Natüür, daar föhlde Wulfje sük tohuus. In ‘t Holt, up de Heide, in ‘t Moor, daar was he de Baas. In open Feld un an d’ Rannd van de Busk was he vör nüms bang. Wulfje harr leert, good ut sien wiedsichtige Ogen to kieken. He was upmarksaam un spöörde Gefahren. He harr d’r en Nöös för, ‘n fiene Nöös mit ‘n natte swarte bewegelke Spitz. An de Göör kunn he ruken, welke Feend in de Naberskupp was. Dör Bewegen van sien natte swarte Spitz wuss he, van waar de Tegenparten toslaan kunnen.

Of un an kwammen hör unnerwegens anner Wulfen tegen. Se snüffelden annanner un in de late Nacht huulden se mitnanner tegen de Maan an. Vörall Hulen bi d’ vulle Maan funn Wulfje mooi.

Up een Avend mit helle Lücht un binah Vullmaan huulde Wulfje tosamen mit ‘n anner wulfje, ‘n Wicht. Un na ‘t Hulen drückde dat Wulfswichtje hör natte Nöös tegen de natte Nöös van Wulfje. Wulfje wuss neet, wat dat to bedüden harr. He snoov ‘n frömde Göör up, man neet heel frömd. De Göör van dat Wulfwichtje was up ‘n frömde Manier togliek ok vetroot. Daar greide en still Jankst in Wulfje. He wuss neet, wat mit hum an de Hand was.

Un sünner dat sien Moder hum vertellt harr, wat he doon muss, rook Wulfje an ‘t anner Enn van ‘t Wicht. Unner hör Steert. Se rook lecker. Man neet heel lecker. Harr een uns Wulfje fraagt,

harr he seggt: Dat Blood van en Henntje ruckt leckerder as de Achtersied van dat Wulfswichtje. Vader Wulf harr nooit vertellt, wat Wulfje doon muss. Wulfje harr sehn, wat Vader Wulf un Moder Wulf daan harren na en Roov-Tog, na en Feestmahl mit Eier un Fasanen.

Wulfwichtje harr sük umkeken na Wulfje, as of se seggen wull: Waar wachtst du up? Se harr huult un daar haar Wulfje ruthöört: Waar wachtst du up? Wulfje hett daan, wat he bi Vader Wulf sehn harr, wat de dee, as Moder Wulf so huulde. Un as he daan harr, wat he daan harr, hett Wulfje huult, un dat leet mehr up ‘t Kraihen van en Hahn. Wulfje kennde ‘t Kraihen van de Hahn. Moder Wulf harr up en moje Dag en Hahn mitbrocht, levend, so dat Wulfje leren kunn, en Hals dörtobieten. Dat was dat eerste Maal west, dat Wulfje ‘n besünner Unrüst föhlt harr in sien Wulfjeslief. ‘n Unrüst as bi ‘t Hulen tegen de Maan, tosamen mit dat Wulfwichtje.

Vader un Moder Wulf harren nix mitkregen van disse Huleree, se harren ‘t drock mit hör Büüt. Geitjes. Vader un Moder Wulf harren neet sehhn, wo Wulfje mit de Steert tüsken de Benen up de Flücht was. Se harren neet sehn, wo Wulfje in en dröge Sloot up de neje Dag wachten dee. En neje Dag, waar de Maan as alltied up de Eer keek as wull de Maan sük bedanken för ‘t Gehuul van Wulfje un sien Wicht.

‘t word Tied för di to gahn, harr Vader Wulf seggt. Du höövst neet mehr bi uns blieven, harr Moder Wulf seggt. De Böskupp was düdelk. Vader un Moder wullen weer binanner wesen sünner ‘n Pottenkieker. Vader Wulf beet Wulfje sachtjes in de Nack, un togliek ok fast. Moder Wulf lickte för ‘t leste Maal Wulfje sien Fell. Eenmaal noch drückde Moder Wulf hör natte rimpelige Nöös unner Wulfje sien Steert, nett as Wulfwichtje dat bi hum daan harr. Wulfje wuss genoog. He wull weg. He wull keen Bieten mehr in sien Nack, neet van en olle Vaderwulf. Wulfje wuss genoog. He wull keen natte Snuut unner sien Steert un tüsken sien Achterpoten. Neet van en olle Wulfske. Wulfje kreeg en Stückje Rest van en Geitje mit. He vertruck.

Spietelk, dat Wulfje neet lesen leert harr. Anners harr he sehn, dat he van Hannover, over Lingen un Wesuwe, over Roswinkel, Emmer-Compascuum, Barger-Compascuum, Zwartemeer, Klazienaveen, Vastenow, Erica un Oranjedorp up de Grenz van Moor un Sand ankomen was. Heide, Doppheide, so wied sien Ogen keken.

Blausangen Heide mit Barken un Struukwark. Lüttje Eekbomen um lüttje Ackers umto. Bentepollen, Russen, Sonnentau, Gagel. Wulfje kennde de Nammen van de Planten neet. He kennde ok neet de Unnerscheed tüsken Adders un Ringslangen, man he wuss van sien Geföhl her, dat he wegblieven muss van Adderbröddsel. Kanienen roovde he. Wulfje joog Hasen ut hör Lager. Un umdat ‘t ‘n Gewohnte was van Vader un Moder, roovde he of un an ‘n Henntje of ‘n Hahn. Dat Kraihen van de Hahn leet hum denken an Wulfwichtje bi vulle Maan. Wulfje beet de Hals dör van de Hahn un föhlde weer dat Rusen in sien Blood. Wulfje huulde geern, ok wenn d’r keen Maan an d’ Hemel stunn na hum to lüstern.

Up ‘n late Sömmernamiddag truff Wulfje, *le petit loup*, unnern an dat steile Över van de Oranjekanaal – ‘t was even buten Zuid-Barge – en Minskenwicht van mehr of minner sien Oller. Natüürlek wenn wi bedenken, dat en Wulf dör de Bank söventeihn Jahr old word un en Minskenwulf, besünners en Minskenwulfske good söventig haalt, vör dat hör Leevtied vörbi is.

Dat Wicht was söventeihn, nett so oldas Wulfje. Dat Wicht was ‘n Wollüst för de Ogen. Se harr dunkerblonde Krullen. ‘n paar Dotten keken unner hör rode Koppdookje rut. Unner hör Koppdook harr se en Peersteert. Man dat wuss Wulfje noch neet. So as d’r vööl was, wat he noch neet wuss.

Wulfje gung sitten tegen dat Wicht. He krüllde sien Wulfensteert langs sien Wulfenbillen. De Eer was dröög un warm. Dat Gras was hoog un ‘n bietje geel dör de lange Dröögde. Wulfje snüffelde mit sien natte Nöös in de Runn, leet sien lange Tung ut sien Beck glieden un lachend sien Tannen sehn. Wulfje föhlde sük good. He föhlde sük, ja, wo sall een dat seggen? He föhlde sük, as of he binnen kört en Henn bi d’ Hals … Sowat. So ungefähr.

„Du heetst Roodkappje? Of büst du neet Roodkappje?“ Wulfje kennde dat Verhaal van Roodkappje un de Wulf. In dat Verhaal leep dat neet good ut mit de Wulf. Wo ‘t wiedergaan was mit Roodkappje, daar harr Wulfje keen Künn van. Vader un Moderr Wulf harren alleen over Opa Wulf proot. Opa Wulf mit Stenen in sien opensneden un weer dichtnaiht Buuk. Opa Wulf, de in de Oranjekanaal – Wulfje harr dotieds neet wusst, waar de Kanaal langsleep – smeten was un bedröövt – de Woorden van Moder Wulf – verdrunken was. All Geitjes wassen noch an ‘t Leven,

nadeem se in sien Maag seten harren, man dit blot bito. De Oranjekanaal was Jahren lang en Quell west för Kattenkoppen Feldstenen un Flinten, de up wunnerbare Wies mehr worden wassen siet Opas Märtyrerdood – Woorden van Vader Wulf – in de Oranjekanaal.

„Nee!“, see dat Wicht, „ik heet neet Roodkappje. Ik hebb ‘n rode Koppdookje, keen Kappje. Dat süchst du doch!“ Dat Wicht, dat neet Roodkappje heten dee, leet ‘n bietje verbaast, man, as of se weten laten wull, dat se doch nettjes was, see se: „Du heetst wiss Wulf? Of neet?“

„Nee“, see Wulfje, de ok dwarsbüngelig wesen wull, um dat he begunn, dat Wicht, dat neet Roodkappje heten dee, heel nettjes to finden. Spietelk, dat du keen Steert hest un Verkã keen swarte Nööss, doch Wulfje, vör dat he see: „Ik heet Wulfje. Mien Moder nöömde mi *Petit Loup*.“

„Moje Naam“, see dat Wicht mit dat rode Koppdookje. „Du hest ‘n moje Naam un ok ‘n moje swarte Knoop up dien Nööss. Ik heet Verkã.“

„‘n moje Naam; Verkã“, see Wulfje, de föhlde, dat de swarte Knoop up sien Nööss fuchtiger wurr, as of he noch beter ruken wull.

„Ik koom ut Düütsland“, see Wulfjje, as wull he sük för Herkummst freeispreken.

„Ik wohn hier“, see dat Wicht mit dat rode Koppdookje, dat neet Roodkappje heten dee, man Verkã.

Verkã vertellde neet, waar se geboren was, se vertellde neet, waar se herkwamm. Dat Wicht mit dat rode Koppdookje, dat neet Roodkappje heten dee, man Verkã, vertellde, waar se was. Se was unnern an dat Över van de Oranjekanaal. Se satt up de Stee, waar ‘t mit de Opa van Wulfje up een van sien exotische Reisen mit Stenen in sien dichtnaihde Buuk to Enn gaan was. De Vader van Verkã was ‘n lüttje Buur mit lösslopende Geiten um de Plaats umto.

„Du büst ‘n Minskenwicht“, see Wulfje, „ik bün en Wulfenkind.“ ‘t leet, as of Wulfje de Unnerscheed tüsken hör düdelk maken wull. As of he seggen wull, dat se sük neet kennenleren kunnen. As of he seggen wull, dat dat Wicht mit dat rode Koppdookje, dat neet Roodkappje heten dee, man Verkã, van en anner Planeet kwamm. Van de Maan to ‘n Bispill, de boven de Möhlen van Omvlee tokeek. En vulle Maan an de late Namiddag. De haast neet upfallen dee an de Hemel boven

de stillstahnde Flögels, man wall in de Kuntrei. De Maan was alltied in de Kuntrei, wenn ok neet alltied de vulle Maan. De vulle Maan mit en lachend Gesicht, mit ‘n Grienen womögelk.

„Homo homini lupus est“, see dat Wicht mit dat rode Koppdookje, dat neet Roodkappje heten dee, man Verkã.

„Lupus est homo homini“, see Wulfje, de van sien Vader de rechte Bört van de Woorden leert harr. Lupus as ‘t eerste Woord un de Minsken as laatste. Dat wassen de Märtyrerwoorden van Opa Wulf vördat he bi Zuid-Barge in de Oranjekanaal verdween.

„Ik dank di“, see Verkã, de noch Jüffer was un Oma up Visiet hatt harr. Ok hör Opa heette van Wulf, man in en anner Taal. Neet up Franzöösk un ok neet up Engelsk of up Nederlands. Se see na: „Lupus est homo homini.“ Ehrdat Wulfje reageren kunn, mook se wieder: „Egenlik sünd wi allmitnanner Minsken un egenlik sünd wi allmitnanner Wulfen.“ De Woorden wassen hum utnaiht, ehrder he ‘t bedocht harr. He verwachte tominnst en Schööt Lood, man Verkã see: „Ik hebb keen natte swarteNöös. Ik hebb dunkerblonde Krullen unner mien rode Koppdook.“ Verkã was neet up de Mund fallen. En Mundje, heel wat lüttjeder as de Midasmund van Wulfje. De Ohrtjes van Verkã wassen verburgen unner hör Koppdook. Se satt mit gestreckte Benen dicht bi Wulfje unnern an de hoge Wall van de Oranjekanaal. Ok se kennde dat Sprookje van de Kinnerkoppjes in Opa Wulf sien Buuk. Verkã wuss van de söven Geitjes. De Nakomen van de Geitjes … Wulfje spitzte sien grote Ohren um nix to verpassen van dat Verhaal van Verkã.

„Du kunnst tominnst ‘n bietje neeisgierig wesen up dat, wat ik all to beden hebb“ see Verkã. Un as of se to fell reageert harr, streek se mit hör Hand over de Nackhaaren van Wulfje. Van Wulfje sien Kopp over sien spitzt Ohren na sien licht bogen Rügg. Wulfje föhlde, wo sien Nackhaaren unner dat Beröhren sük uprichten deen. He föhlde, wo sien natte Nöös sük heftig hen un her beweegde. Dat was ‘n neei Tostand för hum. He rook ‘n Henntje, ‘n Barnevelder, ‘n Groninger Meev, Wulfje rook en krielkip, ‘n Kwardel, ‘n sierkipje. Wulfje raakde d’r dörhen. He rook Blood, man daar was keen Blood. Verkã was ‘n Jüffer. Wulfje pröövde en Geitje. Man he sach keen Geitje. Wulfje satt alleen mit Verkã an de Oranjekanaal. Wulfje kreeg Treck in en Geitje. An wall söven Geitjes. Wulfje leet up sien Opa. Opa, de Märtyrer, de sess Geitjes upfreten harr un sien Eetlüst mit de Dood betahlen muss. De Märtyrerdood. Man elke Märtyrer

kriggt en Geitenbelohnen in de Wulfenhemel. Dat laatste harren Vader un Moder Wulf *Le Petit Loup* wiesmaakt.

An d' anner Sied an 't Över lang swumen twee Aanten vörbi. In de lüttje Ekenbusken achter hum un Verkã gurrden Holtduven. Wulfje wurr daar unrüstig van; so vööl Büüt um hum to, un neet to kriegen. Gemecker sünner Hoop klung Wulfje in de Ohren. De lüttje Buurderee van Verkã hör Vader was dichtbi.

„Rüstig blieven", see dat Wicht mit dat rode Koppdookje, dat neet Roodkappje heten dee, man Verkã, „keen Bang. Ik bün bi di!" Mit 'n Glimmlachen um hör Nöösje umto, dat alltied spitzer un roder wurr, streek se Wulfje mit hör lüttje Hannen sachtjes over de Rügg. Ditmaal van unnern na boven. Sien Haaren integen. De Holtduven gurrden, de Aanten flegen mit Gedrüüs na de Brügg bi Café Meppelink hen, un de Geiten an de anner Sied van de Oranjekanaal meckerden sünner dat dat 'n Grund daarför gaff.

„Dür ik dien Haar sehn?", froog Wulfje. „Du hest mi neeisgierig maakt." Wulfje harr murken, dat dat rode Koppdookje wied na achtern stook. Villicht harr dat Wicht, dat neet Roodkappje heten dee, man Verkã, doch 'n Steert!

„Wullt du mi kennenleren?", froog Verkã. Se hull hör Hannen over Wulfje sien Ogen. Sien borstelige Oogbranen harr se platt tegen sien Wulfskopp drückt. Wulfje sien grote Ogen kloppden tegen hör Handpalmen.

„Ik, ik ...", stamerde Wulfje.

„Weet denn wall, dat ik neet Roodkappje bün", see dat Wicht mit dat rode Koppdookje, dat neet Roodkappje heten dee, man Verkã. „Ik holl nix van Sprookjes. Ik holl nix van Wulfen, de Hohner stehlen, of d'r mit Geitjes vandörgahn. Ik holl nix van Wulfen, de Eier roven." Verkã namm hör Hannen van Wulfje sien Ogen. 't eerste, wat he sach, – as sien Ogen sük weer an 't Namiddagslücht wennt harren – was dat Grienen van de Maan. De Möhlenflögels dreihden vör 't Gesicht van de Maan langs. As of de Maan Verstoppke spöölde.

„Hulen", see Wulfje. „Verkã, du brengst mi an 't Hulen." 't was dat eerste Maal, dat he hör Naam see. As of he hör al Jahren kennen dee.

„Wullt du ok 'n Appel?" fraagt Verkã. Se steckt hör Hand in de Taske van hör wiede Rock. Verkã wacht de Antwoord van Wulf neet of, neemt 'n Happ ut de Notarisappel, drückt Wulf mit sien Rügg tegen de Wallkant, buugt sük over hum hen un büddt

hum mit hör halvopen Mund dat Früchtfleesk, mit hör Lippen as Rahmen.

Wulf hett keen Köör. Disse Frau maakt hum mundlos, wieldes se hör Liev over sien schufft. De Appelbeet tüsken sien Tannen, tüsken hör Tannen. Verkã beet hum neet dör. Wulf beet hum neet dör. En Eerdhummel summde um hör Koppen, antrucken van ‘t Aroma van de Jung un van dat Wicht, van de Mann un de Frau, van de Wulf un sien Wulfske. Antrucken dör dat Aroma van de anbeten Appel in ‘t Gras. Nee, hier an de Oranjekanaal gifft ‘t keen Adders un ok keen Ringelslangen.

„Söven Geitjes!“, seggt Verkã. Se drückt hör Buuk tegen sien Unnerliev. Swaar liggt se up Wulfje, man neet so swaar as en Steen up en Maag, neet so swaar as de Kinnerkoppjes in de Buuk van Opa Wulf.

„Sess“, seggt Wulf. „In de Wulf sien Buuk satten sess geitjes. Dat sövente Geitje harr sük in de Klockkast verstoppt un vertellde Oma, waar de anner Geitjes bleven wassen. Wulf leggt beid Hannen in hör Nackun schufft hör rode Koppdook na boven.

„Du hest ‘n Steert“, seggt Wulf. He tillt sien Kopp umhoog un steckt sien Nöös in hör Nack.

„Büst verbaast?“, seggt Verkã, as Wulf weer platt tegen de Wallkant liggen deit.

„Harrst dat noch neet sehn?“ Se kummt kört umhoog un nimmt Koppdook un Haarband weg. Verkã knoopt hör Bluusje open.

„Vergrellte Ogen hest du“, seggt Verkã. „Büst du heel un dall vergrellt?“ Hör Tung kummt kört vandag tüsken hör Lippen.

Wulf leggt sien Hannen mit de Rügg dicht an de Kopp platt in ‘t Gras. He hollt sien Fingers spreddt. He hollt de Ogen dicht. Traag maakt Wulf sien Mund open. De Appel is verdwenen. Bott, daar is Bott achter sien Tannen, Bott achter sien Kusen, de he neet langer upnanner hollen deit.

Verkã richt sük up, treckt hör Knejen umhoog. Dröög Gras un schoon Sand picken an hör Unnerbenen. Verkã drapeert hör Rock in en Kring um sük to. Haast nix beweegt sük an de Oranjekanaal. Dat höövt ok neet. De Maan lacht.

„Sess Geitjes“, seggt Verkã, as se hör Liev andaal lett.

„Uns Projekt!“

„Geitjes“, seggt Wulf, „un Bockjes.“

Verkã, Wolf en de zeuven geities

Sjoukje Oosterloo

D'r was es een jong wolfien dat mit zien heit Wolf en mem Wolvinne ommezwurf in een bosriek en heuvelachtig laandschop.

Wolfien leup de hieltied aachter zien heit en mem an op heur zwarftochten deur de bossen, over heidevelden, langs hooltwallen, langs bekies en poelen. Heit en Mem zorgden veur eten. Heit was meraokelse goed in et jaegen op fesanten en petriezen. Somstieden haelde Mem morgens in alle vroegte een kiepe uut een hokke, of ze kwam mit vasse eier naor hongerig Wolfien. Morgens in alle vroegte, as de kiepen nog op heur stok zatten en de boer en boerinne nog sleupen, gong mem Wolvinne al op pad. Een kiepe smaekte lekker, veural een jonge kiepe, mar et was hiel geveerlik om een kiepe uut et hokke of van et hiem te haelen. De boer had een geweer en een schot haegel was gien lollegien. Dat een hiele inkelde keer ston d'r kiepe op et menu. Mar somwielen kon Mem niet eers. Veural in de winter was et een hiele toer om fesanten, knienen of petriezen te vangen. Winters weren d'r in de vri'je netuur gien eier om uut te haelen, dan hadde Wolfien seins honger. Heit Wolf en mem Wolvinne hadden ok honger, mar dat leuten ze niet marken.

Wolfien had een bruungele vacht mit lange glaanzende haoren. Meer bruun as geel, mit een betien een wat rossige glaans. Wolfien was een mooi wolfien om te zien. Een spitse neuze mit een vochtige donkere knoppe. Boven zien heldere ogen hadde Wolfien bosselhaorige winkbrauwen om zien speurende blik goed te benaodrokken. Wolfien had gien breurties of zussies. Temeensen, daor had hi'j gien weet van. Kroost is veurbestemd om de roedel te verlaoten, had heit Wolf zegd. Jonge wolven moe'n heur heit en mem aachterlaoten, dat heurt zo, had mem Wolvinne him verteld. Wolfien miende dat zien mem zuver traonen in de ogen kreeg doe ze dat zee. Lichtkaans kon et ok verbelinge wezen.

Misschien vuulde hi'j zels verdriet omreden hi'j wus dat hi'j op een dag zien heit en mem verlaoten mos. Mar zo wied was et nog niet. Bi'j de meitied leek de wereld een feest. Et blad kwam weer an de bomen. Et wodde weer makkelik om een schoelplak te vienen. Voegels legden eier, zodoende had de femilie Wolf

bi'jkaans elke dag wel een ei op et menu. Kleine eier van de kiewiet en de gritte, grotere eier van enten en gaanzen. Now en dan atten ze scharreleier van kiepen. Mar dat gebeurde alliend as Mem heur in de buurt van meensken waogde en stiekem naor et kiepehokke sloepte, of as ze eier vun onder de pollen an de raand van et hiem.

Wolfien vun tied om te frosselen en vermaekte him deur aachter de fesanten en petriezen an te draeven. Wolfien oefende om him de keunst van et jaegen eigen te maeken, mar as et niet lokken wol om een voegel te vangen, was dat niet zo slim. Heit Wolf en mem Wolvinne zorgden veur eten.

Mem Wolvinne slikte de vacht van Wolfien schone, ok al vun Wolfien dat niet meer zo aorig as in et begin doe hi'j nog klein en speuls was. Wolfien wodde groter, al nuumde zien mem him nog vaeke *mon petit loup*. Jaoren herwerts was Mem es mit Heit in de Vogezen west. Les Vosges. Wolfien had vule leerd van zien heit en mem. Eten en drinken, et besloepen van prooien, rap ommekeren, grote sprongen maeken, toehappen en deurbieten. Wolfien had leerd om strotten deur te bieten van enten en gaanzen. Wolfien leerde ok om boerehiemen te vermieden. Wolfien was een betien bange. Hi'j hadde gien nocht an een haegelschot. Wolfien was bange veur heddershonnen die de kiepen bewaekten. In et vri'je veld en de eupenbaore netuur, daor vuulde Wolfien him thuus. In de bos, op de heide, in et vene, daor was hi'j de baos. In et eupen veld en an de bosraand had hi'j van gieniene wat te vrezen. Wolfien had leerd goed uut zien doppen – zien veerziende ogen – te kieken. Hi'j was allat en murk ieder geveer.

Hi'j had d'r een neuze veur, een spitse neuze mit een natte, zwatte beweeglike punte. Hi'j kon roeken wat veur vi'jaand as d'r in de buurt was. Deur zien natte, zwatte snutepunt te bewegen wus hi'j van welke kaante zien vi'janen toeslaon konnen.

Somstieden kwammen ze onderwegens ere wolven integen. Ze besnuffelden mekeer en middernaachs goelden ze mittenneer tegen de maone. Veural goelen bi'j volle maone vun Wolfien mooi.

Op iene van die helderlochte aovens mit bi'jkaans een volle maone goelde Wolfien tegere mit een aander wolfien, een maegien. En doe ze uutgoeld weren drokte et maegieswolfien heur natte neuze tegen Wolfien zien natte neuze. Wolfien wus niet wat dat bedudede. Hi'j sneuf een vremde locht op, mar ok

weer niet zo hiel vremd. De locht van et maegieswolfien was op een eigenaorige meniere ok vertrouwd. D'r gruuide een stil verlangen in Wolfien. Hi'j wus niet wat dat verlangen betekende. Hi'j wus niet wat d'r mit him an de haand was.

En zonder dat zien mem him verteld had wat hi'j doen mos, reuk Wolfien an et ere uutaende van et maegien. Onder heur stat. Ze reuk lekker. Mar niet hiel lekker. Aj' Wolfien vraogd hadden wat hi'j d'r van vun, had hi'j zegd dat bloed van een kiepe lekkerder reuk as de aachterkaante van et maegieswolfien.

Heit Wolf had nooit an Wolfien verteld wat hi'j doen mos. Wolfien hadde wel zien wat heit Wolf en mem Wolvinne daon hadden nao een streuptocht of nao een schraansperti'je mit eier en fesanten.

Maegieswolf had aachterommekeken naor Wolfien, as wol ze zeggen: waor waacht ie op? Ze had goeld en in de uuthael had Wolfien ok heurd: Waor waacht ie op? Wolfien had daon wat hi'j heit Wolf doen zien hadde doe mem Wolvinne goelde. En doe hi'j dat daon had, had Wolfien goeld, al hadde et meer leken op et kri'jen van een haene. Wolfien kende et kri'jen van de haene. Op een mooie dag had mem Wolvinne een levende haene mitbrocht, zodat Wolfien leren kon hoe hi'j een strotte deurbieten mos.

Dat was de eerste keer west dat Wolfien een speciaole opwiening vuuld had in zien wolfieslief. Een opwiening krek as nao et goelen tegen de maone, tegere mit maegieswolf.

Heit Wolf en mem Wolvinne hadden niks heurd van de goelperti'j, ze weren drok doende mit heur buit. Geities. Heit Wolf en mem Wolvinne hadden niet zien hoe Wolfien mit de stat tussen de bienen et haezepad keuzen hadde. Ze hadden ok niet zien hoe Wolfien in een dreuge sloot de ni'je dag ofwaacht had. Een ni'je dag waor de maone de hieltied nog naor de eerde keek, as wol hi'j Wolfien bedaanken veur et gegoel van him en zien maegien.

Et wodde tied om vot te gaon, had heit Wolf zegd. Ie hoeven niet meer bi'j oons te blieven, had mem Wolvinne zegd. De bosschop was dudelik. Heit Wolf en mem Wolvinne wollen weer tegere wezen zonder pottekiekers. Heit Wolf beet Wolfien zachies in de nekke, en dan ok weer wat hadder. Mem Wolvinne slikte veur de alderlaeste keer de vacht van Wolfien. Veur de laeste keer drokte mem Wolvinne heur natte, reenfelige neuze onder de stat van Wolfien, krek zoas maegieswolf dat bi'j him

daon had. Wolfien wus genoeg. Hi'j wol vot. Hi'j wol niet meer in de nekke beten wodden deur zien oolde heitewolf. Hi'j wol gien natte neuze meer onder zien stat en tussen zien aachterpoten. Niet van een oolde wolvinne. Wolfien kreeg et laeste betien dat nog over was van de geities mit. Hi'j gong vot. Wolfien keek niet meer omme.

Et was dat Wolfien nog niet lezen leerd hadde, eers had hi'j wel zien dat hi'j van Hannover, via Lingen en Wesuwe, via Roswinkel, Emmer-Compascuûm, Barger-Compascuûm, Zwartemeer, Klazienaveen, Vastenow, Erica en Oranjedorp op de greens van veen en zaand belaand was. Heide, dopheide, zo wied as hi'j zien kon. Paorse heide mit birken en lege struken. Iekenhakhoolt om kleine akkers. Bentepollen, rusken, zunnedauw, gaegel.

Wolfien kende de naemen niet van de plaanten. Hi'j kende ok gien onderscheid tussen adders en ringslangen, al wus hi'j donderse goed dat hi'j veer uut de buurt blieven mos van addergebruud. Knienen roofde hi'j. Wolfien jachte haezen uut heur leger. En omreden et een gewoonte was van heit Wolf en mem Wolvinne roofde Wolfien now en dan een kiepe of een haene. Et kri'jen van de haene dee him daenken an de maegieswolf bi'j volle maone. Wolfien beet de strotte van de haene deur en vuulde vanni'js opwiening. Wolfien goelde graeg, ok as d'r gien maone an de locht ston om naor him te luusteren.

Op een laete zoemermiddag trof Wolfien, *le petit loup*, onder an de steile walkaante van et Oranjekenaol – et was even buten Zuudbarge – een meenskemaegien van omdebi'j zien eigen leeftied. Veural aj' bedaenken dat een wolf gemiddeld zeuventien jaor oold wodt en een meenskewolf, en zeker een meenskewolvinne, wel zowat de tachtig haelt eer heur leven omme is.

Et maegien was zeuventien, krek zo oold as Wolfien. Et maegien had een mooi lichem. Ze had donkerblonde krullen. Een peer lokkies piekten onder heur rooie heufddoekien weg. Onder heur heufddoekien had ze een peerdestat. Mar dat wus Wolfien doe nog niet. Zoas d'r veul was dat him ontgaon was.

Wolfien gong naost et maegien zitten. Hi'j krulde zien wolvestat om zien wolvebillen. De grond was dreuge en waarm. Et grös was hoge en een betien geel deur de lange dreugte. Wolfien snuffelde mit zien natte neuze in de ronte, leut zien

tonge uut de bek glieden en lachte zien tanen bloot. Wolfien vuulde him lekker. Hi'j vuulde him, ja hoe zoj' et zeggen? Hi'j vuulde him as zol hi'j bi'jkotten een kiepe bi'j de strotte… Zok-zo-wat.

'Ie hieten Roodkappien? Of hiet ie gien Roodkappien?' Wolfien kende et verhael van Wolf en Roodkappen. In dat verhael leup et niet goed of mit Wolf. Hoe et veerder gaon was mit Roodkappien, dat wus Wolfien niet. Heit Wolf en mem Wolvinne hadden alliend mar praot over pake Wolf. Pake Wolf mit stiender in zien eupensneden en weer dichteni'jde boek. Pake Wolf die in et Oranjekenaol – Wolfien had doe niet weten waor as dat kenaol argens stroomde – gooid was en jammerlik – de woorden van mem Wolvinne – verdronken was. Alle geities leefden nog nao et aeventuur in de maege van pake Wolf, mar daor hewwe et veerder niet over. Et Oranjekenaol was jaorenlaank een bron west van kienderkoppies, balstiender en gletsjerpuun, die heur wonderbaorlik vermeerderd hadden – as et brood en de vissen in et evangelie – sund Pake zien mattelderdsdood – zoas heit Wolf et nuumde – in et Oranjekenaol.

'Nee,' zee et maegien. 'Ik hiet gien Roodkappien. Ik heb een rood doekien, gien kappien. Dat ziej' toch!' Et maegien dat niet Roodkappien hiette leek zuver een betien anbraand, mar, as wol ze weten laoten dat ze toch aorig was, zee ze: 'Ie hieten zeker Wolf? Of niet?'

'Nee,' zee Wolfien die ok dwas wezen wol omreden hi'j et maegien dat gien Roodkappien hiette, aorig begon te vienen. Spietig daj' gien stat hebben en gien zwatte neuze, docht Wolfien eer hi'j zee: 'Ik hiet Wolfien. Mien mem nuumde me *Petit Loup.*'

'Mooie naeme,' zee et maegien mit et rooie heufddoekien. 'Ie hebben een mooie naeme en ie hebben ok een mooie zwatte knoppe op 'e neuze. Ik hiet Verkã.'

'Mooie naeme; Verkã,' zee Wolfien, wiels hi'j vuulde hoe de zwatte knoppe op zien neuze nog natter wodde, as wol hi'j nog beter roeken.

'Ik kom uut Duutslaand,' zee Wolfien, as wol hi'j him verontschuldigen veur zien ofkomst.

'Ik woon hier,' zee et maegien mit et rooie heufddoekien, dat gien Roodkappien hiette mar Verkã. Ze vertelde niet waor as ze geboren was, en ok niet waor as ze weg kwam. Et maegien mit

et rooie heufddoekien dat Verkã hiette, vertelde waor ze was. Ze was an de kaante van et Oranjekenaol. Ze zat op et plak waor as Wolfien zien pake, op iene van zien exotische reizen, mit stiender in zien dichtni'jde boek an zien aende kommen was. De heit van Verkã was een keuterboer mit loslopende geiten om de boerderi'je.

'Ie bin een meenskemaegien,' zee Wolfien. 'Ik bin een wolvekiend.' Et leek as wol Wolfien et verschil tussen heur en him goed dudelik maeken. As wol hi'j zeggen dat ze mekeer niet kennen leren konnen. Asof hi'j zeggen wol dat et maegien mit et rooie heufddoekien, dat gien Roodkappien hiette mar Verkã, van een ere planeet kwam. Bi'jglieks van de maone, die boven de meule van Omvlee mitkeek. Een volle maone in de laete naomiddag. Onopvalend an de locht boven de stilstaonde wieken, mar wel in de buurt. De maone was altied in de buurt, al was et niet de hieltied volle maone. Vandaege wel. Volle maone mit een lachend gezicht, een grijnslachien misschien.

'Homo homini lupus est,' zee Verkã, et maegien mit et rooie heufddoekien. 'Lupus est homo homini,' zee Wolfien die de juuste volgodder van de woorden leerd hadde van zien heit. Lupus as eerste woord en de meensken as laeste. Et weren de mattelderswoorden west van Pake Wolf eer hi'j onder Zuudbarge in et Oranjekenaol verdween.

'Daank,' zee Verkã die nog maegd was en opoe op vesite had hadde.

Heur pake hiette ok Wolf, mar in een ere tael. Niet in et Fraans en ok niet in et Engels of in et Nederlaans. Ze herhaelde: 'Lupus est homo homini.' Eer Wolfien reageren kon gong ze wieder. 'Aenlik biwwe allemaole meensken en aenlik biwwe allemaole wolven.'

'Ie hebben gien natte, zwatte neuze,' zee Wolfien. De woorden weren him ontkommen eer hi'j d'r op verdocht west was. Hi'j verwaachtte op zien minst een schot haegel, mar Verkã zee: 'Ik heb gien natte neuze. Ik heb donkerblonde krullen onder mien rooie heufddoek.' Verkã was niet op heur montien valen. Een montien vule kleinder as de Midasmond van Wolfien.

De oorties van Verkã weren votstopt onder heur heufddoek. Ze zat mit de bienen veur heur uut naost Wolfien onder an de hoge wal van et Oranjekenaol. Zi'j kende et sprokien ok van de kienderkoppies in de boek van Pake Wolf. Verkã wus van de zeuven geities. De naokommelings van de geities… Wolfien

spitste zien grote oren om mar niks te missen van Verkã heur verhael.

'Ie kun op zien minst ni'jsgierig wezen naor wat ik allemaole wel te bieden heb,' zee Verkã. En asof ze te fel reageerd hadde streek ze mit heur haand over Wolfien zien nekhaoren. Van Wolfien zien heufd, over zien spitste oren naor zien een betien beugen rogge. Wolfien vuulde hoe zien nekhaoren overaende kwammen onder heur anraeking. Hi'j vuulde hoe zien natte neuze drok henneweer beweug. Disse situaosie was ni'j veur him. Hi'j reuk een kiepe, een Barnevelder, een Grunninger kobbe. Wolfien reuk een krielkiepe, een kwattel, een sierkiepien. Wolfien raekte in de warre. Hi'j reuk bloed, mar d'r was gien bloed. Verkã was maegd.

Wolfien pruufde een geitien. Mar hi'j zag gien geitien. Wolfien zat alliend mit Verkã bi'j et Oranjekenaol. Wolfien kreeg zin an een geitien. An wel zeuven geities. Wolfien leek op zien pake. Pake de mattelder die zes geities opeten had en die zien eetlust mit de dood bekopen mos. De matteldersdood. Mar iedere mattelder krigt in et wolvewalhalla een geitebeloning van 27 jonge geiten. Dat laeste hadden heit Wolf en mem Wolvinne *le petit loup* wiesmaekt.

An de overkaante onderlangs de hoge wal zwommen twie enten veurbi'j. In et iekehakhoolt aachter him en Verkã roekoenden hooltdoeven. Wolfien wodde onrustig van zoveul prooien in de buurt, allemaole onberiekber. Hopeloos gemekker klonk Wolfien in de oren. De keuterboerderi'je van Verkã heur heit was dichtebi'j.

'Rustig mar,' zee et maegien mit et rooie heufddoekien dat Verkã hiette. 'Gien paniek. Ik bin bi'j je.' Mit een glimlach om heur neuze, die de hieltied spitser en rooier wodde, streek ze Wolfien mit heur kleine hanen zachies over zien rogge. Ditkeer van onderen naor boven. Tegen de haoren in. De hooltdoeven roekoenden, de enten vleugen mit kwaekende geluden de kaante van de brogge op bi'j kefé Meppelink en de geiten an de overkaante van et Oranjekenaol mekkerden zonder anwiesbere reden.

'Mag ik je haor zien?' vreug Wolfien. 'Ie hebben me ni'jsgierig maekt.' Wolfien had murken dat heur heufddoek veer naor aachteren stak. Lichtkaans had et maegien dat gien Roodkappien hiette, mar Verkã, toch een stat.

'Wil ie me kennen leren?' vreug Verkã. Ze hul heur hanen veur

de ogen van Wolfien. Zien bosselige winkbrauwen had ze plat tegen zien wolvekop drokt. De grote ogen van Wolfien klopten tegen heur haandpalms. 'Ik, ik…' staemerde Wolfien.

'Dan moej' weten dat ik gien Roodkappien bin,' zee et maegien mit et rooie heufddoekien, dat Verkã hiette. 'Ik hool niet van sprokies. Ik hool niet van wolven die kiepen stelen, of d'r mit geities vandeur gaon. Ik hool niet van wolven die eier stelen.' Verkã haelde de hanen veur Wolfien zien ogen weg. Et eerste wat hi'j zag – doe zien ogen weer an et naomiddaglocht wend weren – was de grijns van de maone. De wieken van de meule dri'jden veur et gezicht van de maone langs. Asof de maone kiekeboe speulde.

'Goelen,' zee Wolfien. 'Verkã, ie maeken me an et goelen.' Et was de eerste keer dat hi'j heur naeme zee. Asof hi'j heur al jaoren kende.

'Wi'j' een appel?' vragt Verkã. Ze stikt heur haand in de buse van heur wiede rok. Verkã waacht Wolf zien antwoord niet of, ze nemt een hap uut de netaorisappel, drokt Wolf mit zien rogge tegen de walkaante en bödt him mit heur halfeupen mond et mit de lippen omraande vruchtvleis. Wolf het gien keuze. Disse vrouw maekt him monddood wiels ze heur lichem over zienend schoft. Et stok appel tussen zien en heur tanen. Verkã bit niet deur. Wolf bit ok niet deur. Een eerdhommel zoemt om heur heufden, antrokken deur de locht van de jonge en et maegien, van de man en de vrouw, van de Wolf en zien Wolvinne. Hi'j komt op 'e locht of van de appel die now in et grös ligt. Nee, hier in et parredies an et Oranjekenaol bin gien adders en ok gien ringslangen.

'Zeuven geities,' zegt Verkã. Ze drokt heur boek tegen zien onderlichem. Zwaor ligt ze op Wolf zien lief, mar niet zo zwaor as een stien op 'e maege, niet zo zwaor as kienderkoppies in de boek van Pake Wolf.

'Zesse,' zegt Wolf. 'In de boek van de wolf zatten zes geities. Et zeuvende geitien was votkreupen in de klokke en vertelde an opoe waor de ere geities bleven weren. Wolf legt beide hanen bi'j heur in de nekke en schoft heur rooie heufddoek naor boven. 'Ie hebben een stat,' zegt Wolf. Hi'j tilt zien heufd op en stikt zien neuze in heur nekke.

'Verwondert je dat?' zegt Verkã as Wolf weer plat tegen de walkaante ligt.

'Haj' dat nog niet zien?' Ze komt een betien overaende en

haelt de heufdoek en de haorbaand vot. Verkã kneupt heur bloesien eupen.

‘Gulzige ogen heb ie,’ zegt Verkã. ‘Bin ie hielendal zo gulzig?’ Heur tonge verschient even kot tussen heur lippen. Wolf legt zien hanen mit de rogge plat naost zien heufd in et grös. Hi’j spreidet zien vingers. Hi’j dot zien ogen dichte. Staorig eupent Wolf zien mond. De appel is verdwenen. Ruumte, d’r is ruumte aachter zien tanen, ruumte aachter zien koezen die hi’j niet langer op mekeer hoolt.

Verkã gaot zitten en trekt heur kni’jen op. Dreug grös en schoon zaand plakken heur an de onderbienen. Verkã plooit heur rok in een wiede cirkel om heur henne. D’r is bi’jkaans niks gien beweginge an et Oranjekenaol. Et hoeft ok niet. De maone lacht.

‘Zes geities,’ zegt Verkã as ze heur lichem langzem an weer zakken lat.

‘Oons projekt.’

‘Geities,’ zegt Wolf, ‘en bokkies.’

ቨርካ፡ ተኹላን ሸውዓተ ኣጣልን

ካብ ዕለታት ሓደ መዓልቲ፡ ሓደ ንእሽቶይ ተኹላ ምስ ኣዲኡን (ወይዘሮ ተኹላ) ኣቡኡን (ኣቶ ተኹላ) ኣብ ሓደ ኣጻድፍን ጫካን ዝመልኦ ከባቢ ይንቀሳቐስ ነበረ። ህጻን ተኹላ፣ ወለዱ ናብ ሳዕራም ቦታ፡ ጫካ፡ ወሓይዝን ቀላያትን ኣብ ዝንቀሳቐስሉ እዋን ካብ እግሮም ኣይፍለን ነበረ። ክልቲኦም ወለዱ፡ ናይ መግቢ ጠለባቱ የማልእሉ ነበሩ። ብፍላይ ኣቡኡ፡ ዝተፈላለያ ኣዕዋፍ ናይ ምህዳን ልዑል ብቕዓት ነበሮ። ወይዘሮ ተኹላ ብግዲኣ፡ ሓደ ሓደ እዋን፡ ብደቂሰባት ናብ ዝውነን መፍረ ደርሁ ኣንጊሃ ሰሊኺ ብምእታው፡ ወይ ደርሆ ሓኒቓ ወይ እውን ሓድሽ እንቃቕሉ ሰሪቓ ንህጻን ወድ ትቕልብ ነይራ። እቲ ደርሆ ንእስ ዝበለ እንተኾይኑ፡ እቲ ዝመቀረ መግቢ ናይ ተኺሉ ኢዩ። ናብ ቀጽሪ ሓረስታይ ኣቲኻ ክትረኽቦ ግን ከቢድን ሓደገኛን ኢዩ። ምኽንያቱ፡ ሓረስታይ ጠበንጃ ስለዝነበሮን ብተኹሲ ስለዘሰናብዶምን። ስለዚ፡ ቀጻሊ ደርሆ ይምገቡ ነይሮም ክበሃል ኣይከኣልን። ኣብ ግዜ ቀውዒ ግን፡ ማንቲለን ካልኦት ዓይነት ኣዕዋፍን ክትሃድን ኣጸጋሚ ስለዝኾነ፡ ወይዘሮ ተኹላ ከይፈተወት ሳሕቲ ኣብ ሃድን ደርሁት ትጽመድ። ኣብ እዋን ቀውዒ፡ እንቃቕሉ መሮር'ውን ክትረክብ እውን ኣጸጋሚ ስለዝኾነ፡ ህጻን ተኹላ ጥሜት የጋጥሞ ኔሩ። ወለዱ፡ እንተኾነ እውን ጥሜት የንጸላልዎም እንተነበረ፣ ስምዒቶም ኣብ ቅድሚ ውላዶም ግን ኣየንጸባርቕዎን ነበሩ።

ህጻን ተኹላ፡ ናብ ብጫ ዝኸደ ሓመደዋይ፡ ሕልፍ ሕልፍ ኢሉ ድማ ቀይሕን ወርቃውን ነዊሕ ጸጉሪ ይውንን። እታ ውጽእ ዝበለት ጸላም ኣፍንጭኡ ዝያዳ ንኽትርእዮ ባህ ዘብል ይገብሮ። ኣብ ልዕሊ ድሙቕ የዒንቱ ዝርከብ ሸፋሸፍቲ፡ ንትኩር ኣጠማምትኡ የጉልሕ። ህጻን ተኹላ፡ ሓብቲ ይኹን ሓዊ የብሉን። ይኹን እምበር፡ ነዚ ነገር እዚ ኣስተብሂልሉ ኣይፈልጥን።

"ዝጎበዙ ተኺሉ ካብ ኣቦኦምን ኣዲኦምን ተፈልዮም ክነበሩ ክጅምሩ ኣለዎም። " በለት ኣዲኡ። ነዚ ክትብል እንከለ፡ ኣብ ገጻ ሕማቕ ስምዒት ይንበብ ነበረ፣ ብውሑዱ መንእሰይ ተኹላ ከምኡ ኢሉ ይግምት። ውዒሉ ሓዲሩ፡ ካብ ኣዲኡን ኣቡኡን ተፈልዩ ክነብር ምኺኑ ጓሂ ተሰምዖ።

ኣብ ጽድያ፡ መሬት ናይ ባህታን ሓጎስን መድረኽ መሰለት። ኣግራብ ብኣቑጽልቲ ተሸፈኑ። እንስሳታት ምቹእ መዕቆቢ ረኸቡ። ኣዕዋፍ ክጸፍያን ክወልዳን ብምጅማረን፡ ኣብ ዕለታዊ ኣመጋግባ ስድራቤት እንዳ ተኹላ እንቃቕሉ ምቕራብ ልሙድ ኮነ። ዝበዝሐ ግዜ ናይ ደርሆ ማይን ካልኦት ኣዕዋፍ መሮርን ክምገቡ እንከለዉ፡ ስሕት ኢሎም'ውን ናይ ደርሁት ኣይእኣኑ። እዚ ግን፡ ወይዘሮ ተኹላ ናብ መንበሪ ሰባት ክትሰሉኽ ዕድል እንተረኺባ ወይ እውን ኣብ ከባቢ ቀጽሪ ደርሁ እንቃቕሉ እንተተረኺቡ ኢዩ።

መንእሰይ ተኹላ፡ መፍተቱ ፈጢርሉ፡ ደድሕሪ ዝተፈላለያ ኣዕዋፍ እንዳጎየየ ክዘናጋዕ ይውዕል ነበረ። ብቐሊሉ ኣብ መጻወድይኡ ዝኣትዋ ኣዕዋፍ እንተረኺቡ፡ ሃድን እውን ይፍትን ነበረ። ካብኡ ሓሊፉ ግን፡ ዕለታዊ ቀለቡ ኣብ ጻዕሪ ወለዱ ይምርኮስ። ወይዘሮ ተኹላ፡ ንወዳ መልሓሳ ተጠቒማ ናይ ምጽራይ ልምዲ ነይርዋ። ሕጂ ምስ ጎበዘ ግን ክንድ'ቲ ኣብ ግዜ ቁልዕነቱ እንከሎ ዝህቦ ዝነበረ ባህታ ኣይፈጥረሉን። ኣዲኡ ክሳብ ሎሚ፡ በታ ኣብ ግዜ ቁልዕነቱ ኣትሒዛ እትጥቀመላ ዝነበረት መጸውዒ፡ "ንእሽቶ ተኹላይ" Mon petit loup ምጽዋዕ ትመርጽ።

መንእሰይ ተኹላ፡ ካብ ግዜ ናብ ግዜ፡ ካብ ወለዱ ብዙሕ ነገራት እንዳተማህረ መጸ። ብኽመይ ትምገብን ትስትይን፣ ሜላ ኣካይዳን ምንቅስቓስን፣ ብኽመይ ነዊሕ ትዘልል፡ ተጻዋርነት፣ ብኽመይ ክሳድ ማይ ደርሆን ካልኦት ኣዕዋፍን ትሓንቕ፡ ብኽመይ ተጥቅዕ፡ ካብ ናይ ሓረስቶት መጥቃዕቲ ብኽመይ ተምልጥ ወዘተ። መንእሰይ ተኹላ፡ ሰፈር ደርሁ ኣብ ምሕላው ካብ ዝተዋፈሩ ኣኽላባት ልዑል ፍርሒ ነይርዎ። ኣብቲ ጫካታትን በረኻን ግን ኣፍልቡ ነፊሑ ዝንቀሳቐስ ጎይታ ኢዩ። ካብ ዝኾነ ነገር ፍርሒ ዝበሃል የብሉን። በተን ርሑቕ ደረት ትርኢት ዘማዕድዋ የዒንቱ፡ ከባቢኡ ብዝግባእ ከስተውዕል ከምዘለዎ ካብቲ ብዝግባእ ዝሰነቐ ትምህርቲ ኢዩ። በታ ውጥም ዝበለት ጥልልቲ ኣፍንጭኡ ተሓጊዙ፣ ጸላኢኡ ካብኡ ክንደይ ርሒቑ ከምዘሎን በየናይ ኣንፈት ከጥቅዕ ከምዝኽእልን ክግምት ይኽእል።

ሸርካ፡ ተኹላን ሸውዓተ ኣጣልን

ሓደ ሓደ እዋን ኣብ እዋን ለይቲ፥ ምስ ከምኡ ተኺሉ ጎፍ ኣብ ዝበሃለሉ እዋን፣ ንሓድሕዶም ይሸተቱን፡ ኣብ ህላወ ድምቕቲ ወርሒ ዘለዎም ፍቕሪ ብሓባራዊ ውጫጭ ይገልጹን። ተኺሉ፡ ኣብ ድምቀት ምልእቲ ወርሒ ዘለዎም ፍቕሪ ልዑል ኢዩ። ሓደ እዋን፡ ሰማይ ብድምቀት ምልእቲ ወርሒ በሪሁ ኣብ ዝነበረሉ ምሸት፣ ምስ ሓንቲ ኣንስተይቲ ተኹላ ብሓባር ክውጭጩ ዕድል ረኸበ። እታ ኣንስተይቲ ተኹላ፡ ኣፍንጭኣ ናብ ጥሉል ወጥዋጥ ኣፍንጫ እቲ መንእሰይ ተኹላ ኣልገበቶ። ንምንታይ ከምኡ ትገብር ኔራ ክርድኦ ኣይከኣለን። ካብ ዝለመዶ ዓይነት ጨና ፍልይ ዝበለ ሽታ ሃንገፍ ክብሎ ተፈለጦ። ቀስ ብቐስ ቃሕታ ክስምዖ ጀመረ። መበገሲ ናይቲ ቃሕታ ይኹን እንታይ ይኸውን ኣሎ ግን ይርድኦ ኣይነበረን። ናብ ዳሕረዋይ ኣካላ ተጠውዩ፡ ኣብ ትሕቲ ጭርኣ ዝርከብ ኣካላታ ኽስትት ምኽሪ ወይ ሓሳብ ናይ ኣዲኡ ኣይተጸበየን። በቲ ሽትኣ ኣዝዩ ባህታ ተሰምዖ። ቀጺሉ ክገብሮ ብዛዕባ ዝነበሮ ነገር ኣቡኡ ኣይመሃሮን። ወለዱ፡ ድሕሪ ነፍስ-ወከፍ ሃድን ኣዕዋፍን ምምእራር እንቃቕሑን ዝፍጽምዎ ነገር ብዙሕ እዋን ተዓዚቡ ኢዩ።

እታ ኣንስተይቲ ተኹላ፡ ‘እንታይ ትጽበ እሎኻ?”ብዘስምዕ ቃና፡ ተጠውያ ጠመተቶን ፍሉይ ድምጺ ክትገብር ጀመረትን። መንእሰይ ተኹላ፡ ነቲ ንሳ ዝፈጠረቶ ድምጺ ብግቡእ ተረዲኡ፡ ነቲ ወለዱ ክፍጽምዎ ዝዕዘቦም ዝነበረ ነገር ምስ’ዛ ኣንስተይቲ ተኹላ ፈጸሞ። ስርሑም ብዝወድኡ፡ መንእሰይ ተኹላ፡ ድምጺ ኣርሓ ደርሆ ብዝመሰሰሉ ኣገባብ ክውጭጭ ጀመረ። ድምጺ ኣርሓ ደርሆ፡ ኣጸቢቑ ኢዩ ዝፈልጦ። ኣዲኡ፡ ኣተሓናንቓ ደርሆ ንክመሃር ኢላ፡ ዝሃደነቶ ኣርሓ ደርሆ ብሂወቱ ኣምጺኣትሉ ነይራ። ኣብዛ ምስ ኣንስተይቲ ተኹላ ዘምሰየሉ ምሸት፣ ኣብ ሂወቱ ተሰሚዕዎ ዘይፈልጥ ባህታ ኢዩ ተሰሚዕዎ።

ነዚ ኩሉ ነገር ክፍጽም፡ ኣቡኡን ኣዲኡን ኣየስተባህሉሉን። ምሉእ ኣድህብኦም ኣብ ኣብ ሃድንን ዝምታን መሓስኣት ኢዩ ኔሩ። ውላዶም፡ ንምምጻእ ሓዳስ መሳልቲ ብባህታ ክጽበ ክዕዘቡ ናይ መጀመርታ ተመኩርኦም ኢዩ ኔሩ። ወርሒ፡ ብድምጺ ናይዞም ፍቑራት ንዝተፈጥረ ባህታ ዝመልኦ መሳልቲ ከተመስግን ዝደለየት ክትመስል፡ ናብ መሬት ገጻ ደነነት።

“ትብገሰሉ ሰዓታት ኣኺሉ ኣሎ። ድሕሪ ደጊም ምሳና ክትነብር ኣይከንካን።” ክብል ኣቶ ተኹላ ናብ ውላዱ ዝቐንዐ መግለጺ ኣስመዐ። እቲ መልእኽቲ ንጹር ኢዩ። ኣቡኡን ኣዲኡን ንበይንኦም ብሒቶም ዝነብርሉ ሃዋህው ደልዮም። ኣቶ ተኹላ፡ ንውላዱ፡ ሓንሳብ ኣትሪሩ፣ ሓንሳብ ድማ ኣፍኩሱ ኣብ ክሳዱ ብምንካክ፣ ነቲ ናይ ስንብታ ስነስርዓት መዛዘሚ ክገብረሉ ሃቀነ። ኣዲኡ ብግዲኣ፡ ንመወዳእታ ግዜ ንዝባን ውላዳ ለሓሰቶ። ናብ ዳሕረዋይ ኣካሉ ብምጥዋይ ፡ ከም’ቲ እታ ኣንስተይቲ መጻምድቱ ዝገበረቶ፡ በቲ ጥሉልን ወጥዋጥን ኣፍንጭኣ ሸተተቶ። መንእሰይ ተኹላ፡ ንሂወቱ ዝሕግዞ ዝኣኽሎ ትምህርቲ ቀሲሙ ኢዩ። ካብ ኣቡኡ ተወሰኺ ናይ ፍቕሪ መንከስቲ ኣየድልዮን። ካብ ኣዲኡ እውን ተወሳኺ ምሽታት ዳሕረዋይ ኣካሉ ኣየድልዮን። ካብ’ቲ ዝበልዕዎ ዝነበሩ ጤል ንእሽተይ ቁራጽ ተቐቢሉ፡ ተበገሰ። ንድሕሪት ግልጽ ከይበለ ድማ መንገዱ ቀጸለ።

መንእሰይ ተኹላ፡ ዋለ’ኺ ከንብብ ዝኽእል እንተዘይኮነ፡ ካብ ሃዋቨር ከም ዝመጸ ይፈልጥ። ኣብ መንገዱ፥ ሮዝቨያንከል፡ ኤመር ኮምፓስኩም፡ በርኸር ኮምፓስኩም፡ ዝቨርተሚር፣ ክላዜናፈንፋስተናውን ኦራንየ ዶርፕን ዝበሃል ቦታታት ከም ዝረገጸ ይፈልጥ። ብተወሳኺ፡ ኢርካን ዛውድብሩክን፡ ዶብ ፒትን ሳንድን ከምዝበጽሐ ይፈልጥ። እቲ ከባቢ ክሳብ ጫፍ ደረት ትርኢቱ ብሊላ ዕንባባ ዘለዎ ኣትክልትን ቆጥቋጥን ተሸፊኑ ነበረ። መንእሰይ ተኹላ፡ ኣስማት ናይዞም ኩሎም ኣትክልቲ ኣይፈልጦን ኢዩ። ኣብ መንጎ ዝተፈላለየ ዓይነት ሳዕርታት ዘሎ ፍልልያት እኳ ዘይርድኦ እንተኾነ፡ ካብ መርዛማት ኣትማን ክጥንቀቕ ከም ዘለዎ ግን ኣጸቢቑ ይግንዘብ። ናብ ሰፈረን እንዳኸደ፡ ማናቲለ ክሃድን ጀመረ። ካብ ወለዱ ዝተማህሮ፡ ሓደ ሓደ እዋን’ውን ደርሁ ምዝማት ኣይገድፍን። ድምጺ ናይ ኣርሓ ደርሆ እንክሰምዕ፡ ኣብታ ድምቕቲ ወርሒ፡ ምስታ ኣንስተይቲ ተኹላ ዘሕለፍዎ ሃዋህው ይዝክር። ነቲ ዝሰረቐ ኣርሓ ደርሆ ክሳዱ እንዳሓነቐ እንከሎ፡ ዝፈጠሮ ድምጺ፡ ምስታ ኣንስተይቲ ወኻርያ ዘሕለፎ ምቹእ ምሸት ተዘከሮ። ነቲ ሽዑ ዝገበሮ ድምጺ ክደግሞ እኳ እንተፈተነ፡ ሕጂ ግን ትሰምዕ ወርሒ ኣብ ሰማይ ኣይነበረትን።

ወቕቱ ክራማት ኢዩ ዝነበረ። ጸሓይ ናብ መዕረፈኣ ትምለሰለኡ ዝነበረት ዕራርቦ፡ መንእሰይ ተኹላ ብገምገም ሩባ ‘ኦራንየ ካናል’ እንዳሓለፈ፡ ብግምት ምስ ሓንቲ ኣብ ከባቢ ዕድሚኡ እትርከብ ጓል ሰብ ጎፍ

ተባህለ። ኦራንየ ካናል፡ ጥቓ ዛውድ ብሩኽ እትበሃል ዓዲ ኢዩ ዝርከብ። ንቀጥታዊ ምንጋጽጻር ዕድመ ክጥዕመና፣ ሓደ ተኹላ ብገምጋም 17 ዓመት ብሂወት ዝጸንሕ እንተኾይኑ፡ ደቂ ሰባት፡ ብፍላይ ከኣ ደቂ ኣንስትዮ ክሳብ መወዳእታ ሰብዓታት ዕድሚኦን ብሂወት ክነብራ ይኽእላ። ስለ’ዚ፡ እዛ ዓል ዓሰርተ ዓመት ጎርዞን መንእሰይ ተኹላን መሳቱ ኢዮም ኢዮም። እዛ ሰሓቢ ኣቓውማ ሰብነት እትውንን ጎርዞ፡ ካብ ላዕሊ ናብ ታሕቲ ተተቲዑ ዝወረደ ድሙቕ ወርቃዊ ጸጉራ ኣብ ውሽጢ ቀይሕ መጎልበቢኣ ክትዕዘቦ ትኽእል። መንእሰይ ተኹላ ግን ተዓዚሙ ከስተብህለለኡ ኣይከኣለን።

ተኹላ፡ ጭርኡ ኣብ ከባቢ መቐመጫኡ ዓኹሊሉ ኣብ ጎኒ እታ ዓል ኮፍ በለ። እቲ ባይታ ድሩቕን ምዉቕን ነበረ። ከም ሳዕቤን ናይቲ ነዊሕ ዝገበረ ደርቂ፡ እቶም ነዋሕቲ ሳዕርታት ጫፎም ናብ ብጫ ገጹ ክኸይድ ጀመረ። ተኹላ፣ ነታ ጥልልቲ ኣፍንጭኡ ናብ ህዋ ኣወጥዊጡ፡ መልሓሱ ናብ ታሕቲ ዘል ኣቢሉ፡ ኣስናኑ ብምግያጽ ፍሽክ ክብል ፈተነ። ምቾት ድማ ተሰምዖ።

“ ስምኪ ‘ንእሽቶ በዓልቲ ቀያሕ ናይ ፈረሰኛ ባርኔ ‘ ድዩ? ‘” ኢሉ ሓተታ። ከምኡ ኢሉ መሕተቲኡ ምኽንያት፡ ‘በዓልቲ ቀያሕ መጎልበቢን ተኹላን’ ዘርእስታ ዛንታ ስለዝፈልጥ ኢዩ። ኣብዛ ዛንታ’ዚኣ፡ መፈጸምታ ታሪኽ ናይቲ ተኹላ ዘሕዝን ኢዩ ኔሩ። ነታ ዓል እንታይ ኣጋጢምዋ ግን ኣይፈልጥን ኢዩ። ወለዱ፡ ብዘዕባ ጽሕፍቶ ናይ ኣባሓጉኡ ጥራይ ኢዮም ዝነግርዎ ነይሮም። ብመሰረት ወለዱ ዘዘንተውሉ፡ ኣብ’ቲ ተቐዲዱ ዝተሰፍየ ከብዱ። ብርክት ዝበለ ኣእማን ተጌርሉ ናብ ቀላይ ኦራንየ ካናል ተደርብዩ ጥሒሉ። ኣብቲ እዋን’ቲ፡ መንእሰይ ተኹላ፡ ቀላይ ኦራንየ ካናል ኣበይ ከምዝርከብ ኣይፈልጥን ኢዩ ነይሩ።

እተን ኩለን ኣባሓጉኡ ዝበልዐን ማሓስኣት ዛጊት ኣብ ከብዱ ይነብራ ነይረን። እዚ ቀላይ፡ ንዓመታት፡ ምንጪ ናይ ምሩጻት ኣእማንን ኣኻውሕን ኮይኑ ኣገልጊሉ። እዞም ኣኻውሕን ኣእማንን፡ ብዝገርም ቅልጣፈ ካብ ግዜ ናብ ግዜ እንዳሰሰኑ መጺኦም። ኣቡኡ ንመንእሰይ ተኹላ፡ እቲ ምኽንያት፡ ውጽኢት መስዋእትነት ናይ ኣቡኡ (ኣባሓጉኡ ንንእሽተይ ተኹላ) ምኺኑ ይኣምን።

“ኣይፋልን፡ ስመይ ‘በዓልቲ ንእሽተይ ናይ ፈረሰኛ ባርኔጣ’ ኣይኮነን።” በለት እታ ጎርዞ። ‘ቀይሕ መጎልበቢ እምበር ቀይሕ ባርኔጣ የብለይን። ክትርእየኦ ትኽእል ኢኻ።” በለት እታ ስማ ‘ንእሽተይ በዓልቲ ቀይሕ ናይ ፈረሰኛ ባርኔጣ’ ዘይኮነት ዓል። ነገራት ድንግርግር ኢልዋ እኳ እንተነበረ፡ ኣብ ቅድሚ እቲ ተኹላ ግን ዝኾነ ጸገም ከምዘይብላ መሲላ ቀረበት። “ብርግጽ ተኹላ ኢዩ ስምካ ሓቀይ?” ብግዲኣ ሓተተቶ። “ ኣይፋልን ስመይ ኣይኮነን”። በለ ተኹላ፣ ተጻራሪ ግብረ መልሲ ክህባ ስለዝደለየ። እታ ‘ንእሽተይ በዓልቲ ናይ ፈረሰኛ ባርኔጣ’ ዘይኮነ ሽማ ዓል ኣዝያ ባህ ኢላቶ ኢያ ኔራ። እታ ጎርዞ፡ ከምኡ ጸሊም ወጥዋጥ ኣፍንጫን ጭራን ዘይምህላዋ ዕድለኛ ኣይኮነትን ኢሉ ሓሰበ። “ስመይ ንእሽቶ ተኹላ ኢዩ።” ኣደይ ብቋንቋ ፈረንሳኛ petit loup ኢላ ኢያ እትጽውዓኒ። ‘ደስ ዘብል ስም’ በለት እታ በዓልቲ ቀይሕ መጎልበቢ ጎርዞ። “ኣዝዩ ደስ ዘብል ስምን ኣብ ኣፍንጫኻ ድማ ደስ እተብል ጸላም መልጎምን ኣሎካ።” ወሰኸት። “ስመይ ቨርካ ይበሃል።”

“ቨርካ!! ኣዝዩ ደስ ዘብል ስም። “ በለ ተኹላ። ዝያዳ ክሸትታ ዝደለየ እንክመስል፡ ኣብታ ጸላም ወጥዋጥ ኣፍንጭኡ ጠሊ እንዳወሰኸ ክኸይድ ተፈለጦ። “

“ ካብ ጀርመን ኢየ መጺእ። “ በላ፣ ኣብ ክንዲ ኣቦታቱ ይቕሬታ ክሓትት ዝደለየ እንዳመሰለ።

“ ኣብ’ዚ ኢየ ዝቕመጥ።” በለት እታ ቨርካ ዝስማ፡ ‘ንእሽቶ በዓልቲ ናይ ፈረሰኛ ባርኔጣ’ ዘይኮነት ግን ቀይሕ መጎልበቢ ዝነበራ ጎርዞ።

ቨርካ፡ ኣበይ ከምዝተወልደትን ካበይ ከምዝመጸትን ኣይነገረቶን። እዛ ቨርካ እትበሃል፣ በዓልቲ ንእሽቶ ናይ ፈረሰኛ ባርኔጣ ዘይኮነት ግን ቀይሕ መጎልበቢ ዝነበራ ጎርዞ፡ ኣብዚ ኦራንየ ካናል ከምእትነብር ኢያ ሓቢራቶ። ኣብ ጥቓ’ቲ ኣባሓጉኡ ንንእሽተይ ተኹላ፡ ምስ ኣብ ከብዱ ዝተሰፍየ ኣእማን ጥሒልሉ ዘሎ ቦታ ኢያ ከፍ ኢላ ኔራ። ኣቡኣ ንቬርካ፡ ብርክት ዝበላ ኣጣል ዝውንን ሓረስታይ ኢዩ ኔሩ።

ቨርካ፡ ተኹላን ሸውዓተ ኣጣልን

“ንስኺ ጓል ሰብ ኢኺ፡ ኣነ ድማ ንኣሽተይ ተኹላ።” በለ፡ ኣብ መንጎ ክልቲኦም ዘሎ ፍልልይ ክትንትን ዝደለየ እንክመስል።

ካብ ኣዘራርብኡ፡ ክልቴኦም ክፋለጡ ዝነበረ ተኽእሎታት ጸቢብ ምኺኑ ዝእምት መሰለ። ቨርካ፡ ካብ ካልእ ፕላነት፣ ምናልባት ወርሒ፡ ዝመጸት ኮይና ተሰምዓቶ። ወርሒ፣ ህላወኣ ኣብቲ ከባቢ ልሙድ ነገር እኳ እንተኾነ፣ ናይ ሎሚ ግን ሕልፊ ድምቐት፡ ምሉእነትን ፍሽኽታን ነይርዋ።

“ሆሞ ሆሚኒ ኢስት ሎፑስ፡ (homo homini est lupus) ፡’ በለት፡ እታ በዓልቲ ቀይሕ ናይ ፍረሰኛ ባርነጣ ዘይኮነ ስማ፡ ግን ቀይሕ መጎልበቢ ዝነበራ፡ ቨርካ ዝስማ ጎርዞ። ትርጉሙ፣ ፈለማ ደቅሰባት ዳሕራይ ተኺሉ፡ ማለት ኢዩ። እንተኾነ ኣብ ቅደም ተኽተል ናይቲ ቃላት ጌጋ ፈጸመት። “(homini lupus homo); ‘ፈለማ ተኺሉ፣ ዳሕራይ ደቂሰባት’፣ ክብል ኣረማ ተኹላ። እቲ ቅኑዕ መስርዕ ናይዛ ሓሳብ ካብ ኣቡኡ ኢዩ ተማሂርዋ። ኣባሓጉኡ፣ ኣብ ቀላይ ኦራንየ ካናል ክስዋእ እንከሎ፣ ነዘን ቃላት ብተደጋጋሚ ኣድሚጽወን።

“የቐንየለይ።’” በለት ቨርካ። ገና ምስ ድንግልንኣ ኢያ ኔራ። ቅድሚ ገለ ዓመታት፣ ወርሓዊ ጽግያታ ምስ ጀመረ እኽልቲ ሰበይቲ ከም ዝኾነት ኣረጋጊጻ። ቅድሚ ክልተ ሰሙን ኣቢሉ ይኸውን ናይ ኣዴታታ መጺእዋ ኔሩ። ኣቡኣ ተኹላ ከም ዝበሃል፣ ግን ትርጉሙ ብቋንቃ ኢንግሊዝ፡ ፈርንሳኛ ወይ ዳች ዘይኮነ ብኽልእ ቋንቃ ኢዩ። ““(homini lupus homo);’ በለት ደጋጊማ። ተኹላ ግብረመልሲ ከይሃበ እንከሎ፡ “ግደ ሓቂ ኩላትና ደቂሰባት ኢና፣ ግን ከኣ ብመሰረቱ ተኺሉ ኢና ኔርና።” ወሰኸት።

“ግን ጥሉል ነዊሕ ኣፍንጫ የብልክን። ” ተኹላ ክልተ ግዜ ከይሓሰበን ከይተረድኦን ኣምሎቓ። በቲ ዝተዛረቡ፡ ካብ ቨርካ ቁጡዕ ግብረመልሲ ኢዩ ተጸብዩ። “ጥሉል ጸሊም ኣፍንጫ የብለይን። ኣብ ትሕቲ መጎልበብ ርእሰይ ግን ዝተቐነነ ድሙቕ ወርቃዊ ጸጉሪ ኣሎኒ።” ቨርካ ብዘይ ሕፍረትን ስክፍታን መለሰትሉ። ካብ ናይ ተኺሉ ዝንእስ ኣፍ ኢዩ ነይርዋ። እዝና እውን ኣብ ትሕቲ መጎልበቢ ጸጉራ ስለዝተኸወለት፡ ክትርእ ኣይትኽእልን ኢያ። ኣብ ጎኒ ተኹላ ኣሳፈሓ ኮፍ ኢላ ነበረት። ብዛዕባ ታሪኽ ናይቲ ከብዱ ተቐዲዱ ኣእማን ኣትይዎ ዝተሰፍየ ኣበሓጉኡ ንተኹላ፡ ጽቡቕ ኣፍልጦ ኣለዎ። ዛንታ እተን ሸውዓተ መሓስኣትን መበቆለንን እውን ትፈልጥ ኢያ።

ተኹላ፣ ቨርካ እተዘንትዎ ዝነበረት ታሪኽ፡ ገለ እውን ከይሓልፎ፡ ኣእዛኑ ኩር ኣቢሉ ብጽሞና ይከታተላ ነበረ። “ነቲ ካባይ እትጽበዮ ንምርካብ፡ ብውሑዱ ብህንጡይነት ክትጽበ ትኽእል ኢኻ። ” በለት ቬርካ። ኣዘራርብኣ፡ ድርቅና ዝተሓወሰ ኮይኑ ስለዝተሰምዓ፡ ኣብ ክሳዱን ሕቐኡን ዝርከብ ነዊሕ ጸጉሪ ብኣእዳዋ ክትድህስሶ ጀመረት። ተኹላ፡ ጸጉሩ ክኽየፍ ተፈለጦ። ጥልልቲ ኣፍንጫኡ ካብ ቅድሚት ንድሕሪት ክትወጣወጥ ተሰምዓቶ። ሽታ ደርሆ ኣብ ኣእሙሩኡ ተቐጀሎ። ቅድሚ ሕጂ ዘይፈልጦ ፍሉይ ኩነታት ኢዩ ተሰሚዕዎ። ሽታ ደም ሃንገፍ በሎ። ኣብቲ ከባቢ ግን ደም ዝበሃል ኣይነበረን። ቨርካ ገና ብድንግላ ኢያ ነይራ። ኣብ ጥቕኡ ኣጣል ዘየለዋ ክንሰን፣ መቐረት ጤል ኣብ ኣእምሩኡ ቅጅል በሎ። ንሱን ቨርካን ኣብቲ ቦታ ንበይኖም ኢዮም ኔሮም። መንእሰይ ተኹላ፡ ኣጣል ክህልውኡ በሃገ። ሹድሽተ ኣጣል። ምስ’ቲ፡ ዓስቢ ዝወሓጠን ሽዱሽተ ኣጣል፡ ገንሸል መስዋእቲ ኮይኑ ናብ ቀላይ ዝተደርበየ ኣባሓጉኡ፡ ልዑል ተመሳሳልነት ነይርዎ። ብመሰረት እምነት ተኺሉ፡ ሓደ መስዋእትነት ዝተኸፍለ ተኹላ፡ ድሕሪ ሞት ኣብ ዘሎ ካልኣይ ሂወቱ፣ 27 ኣጣል ዓስቢ ይኽፈል። ወለዱ ንመንእሰይ ተኹላ፡ ነዚ እምነት እዚ ኣብ ኣእምርኡ ብዝግባእ ኢዮም ኣስሪጸሞ።

ኣብ’ቲ ከባቢኦም፡ ዝሕንብሳ ማይ ደርሁን ኣብ ኣግራብ ኮይነን ዝዝምራ ኣዕዋፍን ይረኣያ። እዚ ግን ንተኹላ ጸቕጢ ዝገብረሉ ደኣ እምበር ዘዛኒ ሃዋህው ኣይነበረን። ምኽንያቱ፡ እዚ ከባቢ፡ ንብዙሓት ግዳይ ዝገበረ ሓደገኛ ስለዝኾነ። ሕርሻ ናይ ኣቡኣ ንቨርካ፣ ካብ’ቲ ዝነበርዎ ኣከባቢ ርሑቕ ስለዘይነበረ፣ ድምጺ ናይ ጤለ-በጊዕ ብቐሊሉ ኣብ ኣእዛን ተኹላ ይበጽሕ ነበረ። “ኣጆኻ ኣይትፍራሕ! ኣይ ምሳኻ እንድየ ዘለኹ፣።” በለት ቬርካ። እታ ቀያሕ ንውሕ ዝበለት ኣፍንጫኣ መሊሳ ክሳብ እትቕይሕን እትውጥወጥን ፍሽኽ እንዳበለት፣ ጸጉሪ ናይ ሕቐኡ ብ ኣጻብዕታ ክትድህስሶ ጀመረት። ኣብቲከባቢ ዝሕንብሳ ዝነበራ ደርሆ ማያት ንሰማይ ክበራ፡ ካልኦት ዓሌት ኣዕዋፍ ድማ ብግዲኣን ይዝምራ ነበራ። እተን ኣጣል ናይ ኣቡኣ ንቨርካ እውን ብዘይ ምኽንያት ክጓዝማ ጀመራ።

ሸርካ፡ ተኹላን ሸውዓተ ኣጣልን

ካብ ዕለታት ሓደ መዓልቲ፡ ሓደ ንእሽቶይ ተኹላ ምስ ኣዲኡን (ወይዘሮ ተኹላ) ኣቡኡን (ኣቶ ተኹላ) ኣብ ሓደ ኣጻድፍን ጫካን ዝመልኦ ከባቢ ይንቀሳቐስ ነበረ። ህጻን ተኹላ፣ ወለዱ ናብ ሳዕራም ቦታ፡ ጫካ፡ ወሓይዝን ቀላያትን ኣብ ዝንቀሳቐስሉ እዋን ካብ እግሮም ኣይፍለን ነበረ። ክልቲኦም ወለዱ፡ ናይ መግቢ ጠለባቱ የማልእሉ ነበሩ። ብፍላይ ኣቡኡ፡ ዝተፈላለያ ኣዕዋፍ ናይ ምህዳን ልውል ብቕዓት ነበሮ። ወይዘሮ ተኹላ ብግዲኣ፡ ሓደ ሓደ እዋን፡ ብደቂሰባት ናብ ዝውነን መፍረ ደርሁ ኣንጊሃ ሰሊኺ ብምእታው፡ ወይ ደርሆ ሓኒቓ ወይ እውን ሓድሽ እንቃቕሑ ሰሪቓ ንህጻን ወድ ትቕልብ ነይራ። እቲ ደርሆ ንእስ ዝበለ እንተኾይኑ፡ እቲ ዝመቀረ መግቢ ናይ ተኺሉ ኢዩ። ናብ ቀጽሪ ሓረስታይ ኣቲኻ ክትረኽቦ ግን ከቢድን ሓደገኛን ኢዩ። ምኽንያቱ፡ ሓረስታይ ጠበንጃ ስለዝነበሮን ብተኹሲ ስለዘሰናብዶምን። ስለዚ፡ ቀጻሊ ደርሆ ይምገቡ ነይሮም ክበሃል ኣይከኣልን። ኣብ ግዜ ቀውዒ ግን፡ ማንቲለን ካልኦት ዓይነት ኣዕዋፍን ክትሃድን ኣጸጋሚ ስለዝኾነ፡ ወይዘሮ ተኹላ ከይፈተወት ሳሕቲ ኣብ ሃድን ደርሁት ትጽመድ። ኣብ እዋን ቀውዒ፡ እንቃቕሑ መሮር'ውን ክትረክብ እውን ኣጸጋሚ ስለዝኾነ፡ ህጻን ተኹላ ጥሜት የጋጥሞ ኔሩ። ወለዱ፡ እንተኾነ እውን ጥሜት የንጸላልዎም እንተነበረ፣ ስምዒቶም ኣብ ቅድሚ ውላዶም ግን ኣየንጸባርቕዎን ነበሩ።

ህጻን ተኹላ፡ ናብ ብጫ ዝኸደ ሓመደዋይ፡ ሕልፍ ሕልፍ ኢሉ ድማ ቀይሕን ወርቃውን ነዊሕ ጸጉሪ ይውንን። እታ ውጽእ ዝበለት ጸላም ኣፍንጭኡ ዝያዳ ንኽትርእዮ ባህ ዘብል ይገብሮ። ኣብ ልዕሊ ድሙቕ የዒንቱ ዝርከብ ሸፋሽፍቲ፡ ንትኩር ኣጠማምትኡ የጉልሕ። ህጻን ተኹላ፡ ሓብቲ ይኹን ሓዊ የብሉን። ይኹን እምበር፡ ነዚ ነገር እዚ ኣስተብሂሉሉ ኣይፈልጥን።

"ዝነበዙ ተኺሉ ካብ ኣቦኦምን ኣዲኦምን ተፈልዮም ክነበሩ ክጅምሩ ኣለዎም። " በለት ኣዲኡ። ነዚ ክትብል እንከላ፡ ኣብ ገጻ ሕማቕ ስምዒት ይንበብ ነበረ፣ ብውሑዱ መንእሰይ ተኹላ ከምኡ ኢሉ ይግምት። ውሒሉ ሓዲሩ፡ ካብ ኣዲኡን ኣቡኡን ተፈልዩ ክነብር ምኺኑ ጓሂ ተሰምዖ።

ኣብ ጽድያ፡ መሬት ናይ ባህታን ሓጎስን መድረኽ መሰለት። ኣማራብ ብኣቐጽልቲ ተሸፈኑ። እንስሳታት ምቹእ መዕቆቢ ረኸቡ። ኣዕዋፍ ክጸፍያን ክወልዳን ብምጅማረን፡ ኣብ ዕለታዊ ኣመጋግባ ስድራቤት እንዳ ተኹላ እንቃቕሑ ምቕራብ ልሙድ ኮነ። ዝበዝሐ ግዜ ናይ ደርሆ ማይን ካልኦት ኣዕዋፍ መሮርን ክምገቡ እንከለዉ፡ ስሕት ኢሎም'ውን ናይ ደርሁት ኣይስእኑን። እዚ ግን፡ ወይዘሮ ተኹላ ናብ መንበሪ ሰባት ክትሰሉኽ ዕድል እንተረኺባ ወይ እውን ኣብ ከባቢ ቀጽሪ ደርሁ እንቃቕሑ እንተተረኺቡ ኢዩ።

መንእሰይ ተኹላ፡ መፍተቱ ፈጢርሉ፡ ደድሕሪ ዝተፈላለያ ኣዕዋፍ እንዳጎየየ ክዘናጋዕ ይውዕል ነበረ። ብቐሊሉ ኣብ መጻወድይኡ ዝኣትዋ ኣዕዋፍ እንተረኺቡ፡ ሃድን እውን ይፍትን ነበረ። ካብኡ ሓሊፉ ግን፡ ዕለታዊ ቀለቡ ኣብ ጻዕሪ ወለዱ ይምርኮስ። ወይዘሮ ተኹላ፡ ንወዳ መልሓሳ ተጠቒማ ናይ ምጽራይ ልምዲ ነይርዋ። ሕጂ ምስ ጎበዘ ግን ክንድ'ቲ ኣብ ግዜ ቁልዕነቱ እንከሎ ዝህቦ ዝነበረ ባህታ ኣይፈጥረሉን። ኣዲኡ ክሳብ ሎሚ፡ በታ ኣብ ግዜ ቁልዕነቱ ኣትሒዛ እትጥቀመላ ዝነበረት መጸውዒ፡ "ንእሽቶ ተኹላይ" Mon petit loup ምጽዋዕ ትመርጽ።

መንእሰይ ተኹላ፡ ካብ ግዜ ናብ ግዜ፡ ካብ ወለዱ ብዙሕ ነገራት እንዳተማህረ መጸ። ብኽመይ ትምገብን ትስትይን፣ ሜላ ኣካይዳን ምንቅስቓስን፡ ብኽመይ ነዊሕ ትዘልል፡ ተጻዋርነት፣ ብኽመይ ክሳድ ማይ ደርሆን ካልኦት ኣዕዋፍን ትሓንቕ፡ ብኽመይ ተጥቅዕ፡ ካብ ናይ ሓረስቶት መጥቃዕቲ ብኽመይ ተምልጥ ወዘተ። መንእሰይ ተኹላ፡ ሰፈር ደርሁ ኣብ ምሕላው ካብ ዝተዋፈሩ ኣኽላባት ልውል ፍርሒ ነይርዎ። ኣብቲ ጫካታትን በረኻን ግን ኣፍልቡ ነፈሑ ዝንቀሳቐስ ጎይታ ኢዩ። ካብ ዝኾነ ነገር ፍርሒ ዝበሃል የብሉን። በተን ርሑቕ ደረት ትርኢት ዘማዕድዋ የዒንቱ፡ ከባቢኡ ብዝግባእ ከስተውዕል ከምዘለዎ ካብቲ ብዝግባእ ዝሰነቐ ትምህርቲ ኢዩ። በታ ውጥም ዝበለት ጥልልቲ ኣፍንጭኡ ተሓጊዙ፣ ጸላኢኡ ካብኡ ክንደይ ርሒቑ ከምዘሎን በየናይ ኣንፈት ከጥቅዕ ከምዝኽእልን ክግምት ይኽእል።

Verkã, Wolf en de sân geitsjes

Johannes Elzinga

Der wie ris in jong wolfke dat mei syn heit Wolf en mem Wolvin rûnswalke yn in boskryk en heuveleftich lânskip. Wolfke folge syn heit en mem op harren swalktochten troch bosken, oer heide, lâns houtwâlen, lâns beekjes en dobben. Heit en mem soargen foar iten. Heit wie goed yn de jacht op fazanten en patrizen. Mem helle op de betide moarn soms in hin út in hok of se kaam mei farske aaien nei roppich Wolfke. Mem Wolvin gie ier op stap as de hinnen noch op stôk sieten en de boer en boerin noch sliepten. In hin smakke lekker, benammen in jonge hin, mar it wie gefaarlik om in hin út it hok of fan it hiem te heljen. De boer hie in gewear en in skot hagel wie net noflik. Hin stie net faak op it menu. Mar soms koe mem net oars. Benammen by't winter wie it dreech om fazanten, kninen of patrizen te fangen. By't winter wiene der yn 'e frije natoer gjin aaien om út te heljen. By't winter hie Wolfke soms honger. Heit Wolf en mem Wolvin hiene ek honger, mar dat lieten se net fernimme.

Wolfke hie in brúngiele pels mei lang, glânzjend hier. Mear brún as giel, mei in inkelde reade tint. Wolfke wie in kreas wolfke om te sjen. In skerpe noas mei in wiete, donkere knop. Boppe syn kleare eagen hie Wolfke boarstelhier as wynbrauwen om klam te lizzen op syn speurende blik. Wolfke hie gjin broerkes en gjin suskes. Dat wol sizze, hy hie dêr gjin weet fan. Kroast is foarbestimd om de ridel te ferlitten, hie heit Wolf sein. Jonge wolven moatte heit en mem efterlitte, dat heart sa, hie mem Wolvin sein. Wolfke tocht in tryste blik yn'e eagen fan syn mem te sjen doe't se dat sei. Mar faaks wie it ferbylding. Miskien fielde hy sels fertriet om't hy wist dat hy heit Wolf en mem Wolvin ferlitte moast. Earder of letter. Mar safier wie it no noch net.

Yn de maitiid like de wrâld in feest. De beammen kamen yn it blêd. It wie maklik om in skûlplak te finen. Fûgels leine aaien, sadat de famylje Wolf hast alle dagen wol in aai op it menu hie. Lytse aaien fan ljippen en skriezen, gruttere aaien fan einen en guozzen. Út en troch ieten se skarrelaaien fan hinnen. Mar dat allinnich as mem har yn de omkriten fan minsken weage en stil nei 't hinnehok slûpte, of aaien fûn ûnder strewellen oan de râne fan it hiem.

Wolfke fûn tiid om te gekjeien en foar de ferdivedaasje efter fazanten oan te draven. Wolfke oefene de jacht, mar as it net slagge in fûgel te fangen, wie dat net slim. Heit Wolf en mem Wolvin soargen foar it iten. Mem Wolvin slikke de pels fan Wolfke skjin, al fûn Wolfke dat net mear sa noflik as yn't begjin, doe't er noch lyts en bluistrich wie. Wolfke waard grutter al neamde syn mem him noch gauris *mon petit loup*. Mem hie ea mei heit yn de Fogezen west. Les Vosges.

Wolfke hie in protte leard fan syn heit en mem. Iten en drinken, slûpende gong, hommelske draaien, grutte sprongen, tahappe en trochbite. Wolfke hie leard om strôten troch te biten fan einen en fan guozzen. Wolfke hiel leard om boerehiemen te mijen. In bytsje bang wie Wolfke al. Hy hie gjin ferlet fan in skot hagel. Wolfke wie bang foar herdershûnen dy't de hinnen bewekken. Yn't frije fjild en oan'e boskrâne hied er fan nimmen eat te lijen. Wolfke hie leard goed út syn doppen – syn fiersjende eagen – te sjen. Hy wie alert en sinjalearre gefaar. Hy hie der in noas foar, in spitse noas mei in wiete swarte beweeglike punt. Oan de lucht koe er rûke hokker fijân yn'e buert wie. Troch syn wiete swarte punt te bewegen wist hy út hokker rjochting rovers taslaan koene.

Út en troch kamen se ûnderweis oare wolven tsjin. Se snuffelen oan inoar en let yn'e nacht gûlden se yn'e mande tsjin de moanne. Benammen gûle by folle moanne fûn Wolfke lekker.

Op ien fan dy jûnen mei kleare loft en hast folle moanne gûlde Wolfke tegearre mei in oar wyfke, in famke. En nei it gûlen treau de famkeswolf har wiete noas tsjin de wiete noas fan Wolfke. Wolfke wist net wat dat betsjutte. Hy snúfde in nuvere lucht op, mar net hiel nuver. De lucht fan de famkeswolf wie op in singeliere wize ek fertroud. Der groeide in stil langstme yn Wolfke. Hy wist net wat dat langstme betsjutte. Hy wist net wat er mei him oan'e hân wie.

En sûnder dat syn mem him ferteld hie wat hy dwaan moast, rûkte Wolfke oan de oare ein fan it famke. Ûnder har sturt. Se rûkte lekker. Mar net hiel lekker. As Wolfke frege wie, hie hy sein dat bloed fan in hin lekkerder rûkte as de efterein fan de fankeswolf. Heit Wolf hie nea ferteld wat Wolfke dwaan moast. Wolfke hie sjoen wat heit Wolf en mem Wolvin dien hiene nei in streuptocht, nei in fretterspartij mei aaien en fazanten.

Famkeswolf hie omsjoen nei Wolfke as woe se sizze: wêr wachtest op? Se hie gûld en yn de úthaal hie Wolfke heard: Wêr

wachtest op? Wolfke hie dien wat hy heit Wolf dwaan sjoen hie doe't mem Wolvin gûld hie. En nei't er dien hie wat hy dien hie, hie Wolfke gûld, al hie't mear like op it kraaien fan in hoanne. Wolfke koe it kraaien fan de hoanne. Mem Wolvin hie op in moaie dei in hoanne meibrocht, libben, sadat Wolfke leare koe in strôt troch te biten. Dat hie de earste kear west dat Wolfke in spesjale opwining field hie yn syn Wolfkesliif. In opwining as nei it gûlen tsjin de moanne, tegearre mei de famkeswolf.

Heit Wolf en mem Wolvin hiene neat heard fan de gûlpartij, se wienen drok mei harren bút. Geitsjes. Heit Wolf en mem Wolvin hiene net sjoen hoe't Wolfke mei de sturt tusken syn skonken útnaaid wie. Se hienen net sjoen hoe't Wolfke yn in droege sleat op de op de nije dei wachte hie. In nije dei wêrop't de moanne noch altiten nei de ierde seach as woed er de moanne betankje foar it gûlen fan Wolke en syn date.

It wurdt tiid om te gean, hie heit Wolf sein. Do hoechst net mear by ús te bliuwen, hie mem Wolvin sein. It boadskip wie dúdlik: Heit Wolf en mem Wolvin woene wer tegarre wêze sûnder potsjegnuvers. Heit Wolf biet Wolfke sêft yn'e nekke en ek wer fûl. Mem Wolvin slikke foar in de lêste kear de pels fan Wolfke. Foar in lêste kear drukte mem Wolvin har wiete ronfelige noas ûnder de sturt fan Wolfke, krekt lykas famkeswolf dat by him dien hie. Wolfke wist genôch. Hy woe fuort. Hy woe net mear biten wurde yn syn nekke, net fan in âlde heitwolf. Wolfke wist genôch. Hy woe gjin wiete snút ûnder syn sturt en tusken syn efterpoaten. Net fan in âlde wolvin. Wolfke krige in oerbliuwsel fan in geitsje mei. Hy sette ôf. Wolfke seach net mear efterom.

It wie dat Wolfke noch net lêzen leard hie, oars hie hy sjoen dat hy fan Hannover, fia Lingen en Wesuwe, fia Roswinkel, Emmer –Kompaskúm, Barger-Kompaskúm, Swartemar, Klazienafean, Vastenow, Erika, en Oranjedoarp op de grins fan fean en sân bedarre wie. Heide, dopheide foar safier it each rikte. Pearse heide mei bjirken en leech strewel. Ikehakhout om lytse ikkers. Bentepôlen, tusken, miggefangerke, galjes. Wolfke koe de nammen net fan de planten. Hy koe gjin ûnderskied meitsje tusken njirren en ringslangen, al wist er yntuïtyf dat er fier fuort bliuwe moast fan njirrebrod. Kninen rôve hy. Wolfke joech hazzen út harren leger. En om't it in oanwenst wie fan heit Wolf en mem Wolvin rôve Wolfke út en troch in hin of in hoanne. It kraaien fan de hoanne die him tinken oan famkeswolf by folle moanne. Wolfke biet de strôt troch fan de hoanne en fielde op'e

nij de opwining. Wolfke gûlde graach ek as der gjin moanne oan de himel wie om nei him te harkjen.

Op in lette simmermiddei trof Wolfke, Le Petit Loup, ûnderoan de steile kant fan it Oranjekanaal – it wie krekt bûten Súd-Barge – in minskefamke fan omtrint syn âldens. Fansels as yn'e beneaming nommen wurdt dat in wolf gemiddeld santjin jier âld wurdt en in minskewolf, benammen in minskewolvin, ein santich hellet foar't har libben oer is.

It famke wie santjin, like âld as Wolfke. It fanke wie tige kreas. Se hie donkerblonde krollen. In pear plôken pipen ûnder har reade holdoekje wei. Ûnder har holdoekje hie se in hynstesturt.

Mar dat wist Wolfke noch net. Sa ' t der in soad wie dat him ûntkommen wie.

Wolfke gong njonken it famke sitten. Hy krôle syn wolvesturt lâns syn wolvebillen. De ierde wie droech en waarm. It gers wie heech en in bytsje giel troch de lange droechte. Wolfke snuffele mei syn wiete noas yn 'e rûnte, liet syn lange tonge út syn bek glide en lake syn tosken bleat. Wolfke fielde him lekker.

Hy fielde him, ja hoe soest dat sizze? Hy fielde him as at er ynkoarten in hin by de strôt... Sokssawat. Sa sawat.

'Do hjitst fan Readkapke? Of hjitsto gjin Readkapke?' Wolfke koe it ferhaal fan Wolf en Readkapke.

Yn dat ferhaal rûn it net goed ôf mei Wolf. Hoe' t it fierder gien wie mei Readkapke, dat wie Wolfke net bekend. Heit Wolf en mem Wolvin hiene allinnich oer pake Wolf praat. Pake Wolf mei stiennen yn syn iepensniene en wer tichtnaaide liif. Pake Wolf dy ' t yn it Oranjekanaal – Wolfke hie doe net witten wêr't dat kanaal wie – smiten wie en jammerdearlik – de wurden fan mem Wolvin – ferdronken wie. Alle geitsjes wiene noch yn libben nei it ferbliuw yn' e mage fan pake Wolf, mar dit fansiden. It Oranjekanaal wie jierrenlang in boarne west fan bernekopkes, fan balstiennen en morenestiennen dy't harren nuveraardich fermannichfâldige hiene – as it brea en de fisken yn it evangeelje – sûnt pake's marteldea – wurden fan heit Wolf – yn it Oranjekanaal.

'Nee,' sei it famke. 'Ik hjit gjin Readkapke. Ik haw in read holdoekje, gjin kapke. Dat sjochst doch!' It famke dat gjin Readkapke hiet like yrriteard, mar, as woe se witte litte dat se dochs aardich wie, sei se: 'Do hjitst grif Wolf? Of net?'

'Nee,' sei Wolfke dy ' t ek dwers wêze woe om't er it famke dat gjin Readkapke hiet aardich begûn te finen. 'Spitich datsto gjin

sturt hast en gjin swarte wiete noas, tocht Wolfke foar't er sei: 'Ik hjit Wolfke.'

'Ús mem neamde my Petit Loup.'

'Moaie namme,' sei it famke mei it reade holdoekje. 'Hast in moaie namme en do hast ek in moaie swarte knop op dyn noas. Ik hjit Verkã.'

'Moaie namme, Verkã,' sei Wolfke dy't fielde hoe't de swarte knop op syn noas wieter waard, as woe er noch better rûke.

'Ik kom út Dútslân,' sei Wolfke, as woe er him foar syn komôf ûntskuldigje.

'Ik wenje hjir,' sei it famke mei it reade holdoekje dat gjin Readkapke hjitte, mar Verkã.

Verkã fertelde net wêr't se berne wie, se fertelde net wêr't se wei kaam. It famke mei it reade holdoekje dat gjin Readkapke hjitte, mar Verkã, fertelde wêr't se wie. Se wie ûnder oan de wâlkant fan it Oranjekanaal. Se siet op it plak wêr't de pake fan Wolfke, op ien fan syn eksoatyske reizen, mei stiennen yn syn tichtnaaide liif eindige wie. De heit fan Verkã wie in grenierke mei losrinnende geiten om de pleats.

'Do bist in minskefamke,' sei Wolfke. 'Ik bin in wolvebern.' It like wol as woe Wolfke de klam lizze op it ferskil tusken har en him. As woe er sizze dat se inoar net kennen leare koene. As woe er sizze dat it famke mei it reade holdoekje, dat gjin Readkapke hjitte, mar Verkã, fan in oare planeet kaam. Fan de moanne bygelyks, dy ' t boppe de mûne fan Omvlee meiseach. In folle moanne yn'e lette neimiddei. Ûnopfallend oan ' e loft boppe de stilsteande wjukken, mar wol yn 'e buert. De moanne wie altyd yn'e buert, al wie it net altiten ljochtmoanne. Hjoed wol. Ljochtmoanne mei in laitsjend antlit, in gnyske faaks.

'Homo homini lupus est,' sei it famke mei it reade holdoekje dat gjin Readkapke hjitte, mar Verkã.

'Lupus est homo homini,' sei Wolfke dy't fan syn heit de júste folchoarder fan de wurden leard hie. Lupus as earste wurd en de minsken as lêste. It hiene de martelwurden west fan Pake Wolf foar't er ûnder Súd-Barge yn it Oranjekanaal ferdwûn.

'Tankewol,' sei Verkã dy' t noch faam wie en beppe op besite hân hie. Ek har pake hiet Wolf, mar yn in oare taal. Net yn't Frânsk en ek net yn it Ingelsk of yn it Nederlânsk. Se werhelle: 'Lupus est homo homini.' Foar't Wolfke reagearje koe liet se folgje: 'Eins binne we allegear minsken en eins binne we allegear wolven.'

‘Do hast gjin wiete swarte noas,’ sei Wolfke. De wurden wiene him ûntkommen foar’t er der op fertocht west hie. Hy ferwachte op syn minst in skot hagel, mar Verkã sei: ‘Ik ha gjin wiete swarte noas. Ik ha donkerblonde krollen ûnder myn reade holdoek.’ Verkã wie net op har mûltsje fallen. In mûltsje folle lytser as de Midasmûle fan Wolfke. De earkes fan Verkã wiene ferburgen ûnder har holdoek. Se siet mei de skonken rjochtút njonken Wolfke ûnderoan de hege wâl fan it Oranjekanaal. Ek sy koe it mearke fan de bernekopkes yn’e búk fan Pake Wolf. Verkã wist fan ‘e sân geitsjes. De neikommelingen fan de geitsjes... Wolfke stuts syn grutte earen op om neat te missen fan it ferhaal fan Verkã.

‘Kinst op syn minst benijd wêze nei wat ik wol allegear te bieden ha,’ sei Verkã. En as hie se te fûl reagearre striek se mei har hân oer it nekhier fan Wolfke. Fan Wolfkes holle, oer syn spitste earen nei syn licht rûngeare rêch. Wolfke fielde hoe’t syn nekhier ûnder har oanrekking oerein kaam. Hy fielde hoe’t syn wiete noas driftich hinne en wer wappere. Dizze sitewaasje wie nij foar him. Hy rûkte in hin, in Barnevelder, in Grinzer seemok. Wolfke rûkte in krielhin, in kwartel, in sierhintsje. Wolfke rekke fertiisd. Hy rûkte bloed, mar der wie gjin bloed. Verkã wie faam. Wolfke preau in geitsje. Mar hy seach gjin geitsje. Wolfke siet allinne mei Verkã oan it Oranjekanaal. Wolfke krige sin oan in geitsje. Oan wol sân geitsjes. Wolfke like op syn pake.

Pake de martler dy’t seis geitsjes opiten hie en syn sin oan iten mei de dea betelje moatten hie.

De martlersdea. Mar alle martlers krije yn it wolvewalhalla in geitebeleaning fan 27 jonge geiten. Dat lêste hiene heit Wolf en mem Wolvin Le petit Loup wiismakke.

Ûnderoan de oare wâlkant swommen twa einen foarby. Yn it ikehakhout efter him en Verkã roekoeden houtdowen. Wolfke waard der ûnrêstich fan; safolle prooien yn’e buert, allegear ûnberikber. Hopeleas mekkerjen klonk yn de earen fan Wolfke. It pleatske fan Verkã’s heit wie tichteby.

‘Rêstich mar,’ sei it famke mei it reade holdoekje dat gjin Readkapke hjitte, mar Verkã, ‘gjin panyk. Ik bin by dy.’ Mei in glimk om har noaske dat hieltyd puntiger en reader waard, striek se Wolfke mei har lytse hannen súntsjes oer syn rêch. Diskear fan ûnderen nei boppen. Tsjin syn hier yn. De houtdowen roekoeden, de einen fleagen mei kweakjende lûden rjochting de brêge by kafee Meppelink en de geiten oan’ e oare

kant fan it Oranjekanaal mêken sûnder aanwiisbere redenen.

'Mei ik dyn hier sjen?' frege Wolfke. 'Do hast my nijsgjirrich makke.' Wolfke hie opmurken dat de reade holdoek fier nei efteren stuts. Miskien hie it famke dat gjin Readkapke hjitte, mar Verkã, dochs in sturt.

'Wolst my kennen leare?' frege Verkã. Se hâldde de hannen oer de eagen fan Wolfke. Syn boarstelige wynbrauwen hie se plat tsjin syn wolvekop treaun. De grutte eagen fan Wolfke kloppen tsjin har hânpalmen.

'Ik, ik...' stammere Wolfke.

'Wit dan wol dat ik gjin Readkapke bin,' sei it famke mei it reade holdoekje dat gjin Readkapke hjitte, mar Verkã. 'Ik hâld net fan mearkes. Ik hâld net fan wolven dy't hinnen stelle, of der mei geitsjes útpike. Ik hâld net fan wolven dy't aaien rôvje.' Verkã helle har hannen fan de eagen fan Wolfke. It earste wat er seach – doe't syn eagen wer oan it middeisljocht wend wiene – wie it gnizen fan de moanne. De wjukken fan de mûne draaiden foar it antlit fan de moanne del.

As at de moanne piba spile.

'Gûle' sei Wolfke. 'Verkã. Do makkest my oan it gûlen.' It wie de earste kear dat er har namme útspruts. As at er har al jierren koe .

'Wolst in apel?' freget Verkã. Se stekt har hân yn'e bûse fan har wide rok. Verkã wachtet it andert fan Wolf net ôf, nimt in hap út de Notarisappel, triuwt Wolf mei syn rêch tsjin de wâlkant, bûcht oer him hinne en offreart mei har heal iepen mûle it lippeomrâne fruchtfleis.

Wolf hat gjin kar. Dizze frou makket him de bek tichtbûn wylst se har liif oer sines skoot.

De apelbyt tusken syn tosken, tusken har tosken. Verkã byt net troch. Wolf byt net troch.

In ierdhommel gûnzet om har hollen, oanlutsen troch it aroma fan de jonge en it famke, fan de man en de frou, fan de Wolf en syn Wolvin. Oanlutsen troch it aroma fan de biten apel yn it gers.

Nee, hjir yn it paradys oan it Oranjekanaal binne gjin njirren en ek gjin ringslangen.

'Sân geitsjes,' seit Verkã. Se triuwt har liif tsjin syn ûnderliif. Swier leit se op Wolfkes liif, mar net sa swier as in stien op in mage, net sa swier as bernekopkes yn'e búk fan Pake Wolf.

‘Seis,’ seit Wolf. ‘Yn de búk fan de wolf sieten seis geitsjes. It sânde geitsje hie him yn de klok ferburgen en fertelde beppe wêr’t de oare geitsjes bleaun wiene.’ Wolf leit beide hannen yn har nekke en skoot har reade holdoek nei boppen.

‘Do hast in sturt,’ seit Wolf. Hy tilt de holle op en stekt de noas yn har nekke.

‘Sjochst ferheard op?’ seit Verkã as Wolf wer plat yn’t maaiem leit. ‘Hiest dat noch net sjoen?’ Se giet efkes oerein en lûkt holdoek en hierbân fuort. Verkã knopet har bloeske iepen.

‘Skrokkerige eagen hast,’ seit Verkã. ‘Bist hielendal sa skrokkerich?’ Har tonge ferskynt koart tusken har lippen. Wolf leit de hannen mei de rêch plat njonken syn holle yn it gers. Hy hâldt syn fingers útinoar. Hy docht de eagen ticht. Stadich iepenet Wolf de mûle. De apel is fuort. Romte , der is romte efter syn tosken, romte efter de kiezzen dy’ t er net langer op inoar hâldt .

Verkã komt oerein, lûkt har knibbels op. Droech gers en skjin sân plakke oan it ûnderein fan har skonken. Verkã drapearret har rôk yn in rûnte om him hinne. Hast neat beweecht oan it Oranjekanaal.Dat hoecht ek net. De moanne laket.

‘Seis geitsjes,’ seit Verkã as se har lichem stadich sakje lit. ‘Ús projekt.’

‘Geitsjes,’ seit Wolf, ‘en bokjes.’

Verkã, met Noten

Nederlandse versie met noten

Voor wie intertekstuele verwijzingen niet zelf kan vinden, geef ik enkele verhelderingen en dwarsverbanden. De toelichting is niet uitputtend. Er zijn meer associaties mogelijk. Gelukkig.

Tip: Lees eerst de niet-geannoteerde sprookjes.

Er was eens een jong wolfje dat met zijn vader Wolf en moeder Wolvin rondzwierf in een bosrijk en heuvelachtig landschap. Wolfje volgde vader en moeder op hun zwerftochten door bossen, over heide, langs houtwallen, langs beekjes en plassen. Vader en moeder zorgden voor eten[1]. Vader was goed in de jacht op fazanten en patrijzen. Moeder haalde in de vroege ochtend soms een kip uit een hok, of ze kwam met kakelverse eieren naar hongerig Wolfje. Moeder Wolvin ging vroeg op stap als de kippen nog op stok zaten en de boer en de boerin nog sliepen. Een kip smaakte lekker, vooral een jonge kip, maar het was gevaarlijk om een kip uit het hok of van het erf te halen[2]. De boer had een geweer en een schot hagel was niet prettig. Kip stond niet vaak op het menu. Maar soms kon moeder niet anders. Vooral in de winter was het moeilijk om fazanten, konijnen of patrijzen te vangen. In de winter waren er in de vrije natuur geen eieren om uit te halen[3]. In de winter had Wolfje soms honger. Vader Wolf en moeder Wolvin hadden ook honger, maar dat lieten ze niet merken[4]. Wolfje had een bruingele vacht met lange glanzende haren. Meer bruin dan geel, met een enkele rode tint. Wolfje was een mooi wolfje om te zien. Een spitse neus met een vochtige donkere knop. Boven zijn heldere ogen had Wolfje borstelharen[5]. als wenkbrauwen om zijn speurende blik te benadrukken. Wolfje had geen broertjes en geen zusjes[6]. Dat wil zeggen, hij had daar geen weet van. Kroost is voorbestemd

1. Zoals van goede ouders verwacht kan worden.
2. Geldt ook voor een jongen die een meisje zoekt.
3. Zo leert een kind de seizoenen kennen.
4. Niet elk ongemak hoef je uit te venten.
5. Zelfportret van de schrijver.
6. Red jezelf in het leven; ook zonder familie.

om de roedel te verlaten[7], had vader Wolf gezegd. Jonge wolven moeten vader en moeder achterlaten, dat hoort zo, had moeder Wolvin gezegd. Wolfje meende een droeve blik in de ogen van zijn moeder te zien toen ze dat zei. Maar misschien was dat verbeelding. Misschien voelde hij zelf verdriet omdat hij wist dat hij vader Wolf en moeder Wolvin moest verlaten[8]. Vroeger of later. Maar zover was het nog niet.

In de lente[9] leek de wereld een feest. De bomen kwamen in het blad. Het was gemakkelijk om een schuilplaats te vinden. Vogels legden eieren, zodat de familie Wolf bijna elke dag wel een ei op het menu had. Kleine eieren van kieviten en grutto's, grotere eieren van eenden en ganzen. Af en toe aten ze scharreleieren van kippen. Maar dat alleen als moeder zich in de buurt van mensen waagde en stiekem naar het kippenhok sloop, of eieren vond onder struiken aan de rand van het erf[10].

Wolfje vond tijd om te dollen en voor vermaak achter fazanten en patrijzen aan te rennen. Wolfje oefende de jacht, maar als het niet lukte een vogel te verschalken, was dat niet erg[11]. Vader Wolf en moeder Wolvin zorgden voor eten. Moeder Wolvin likte de vacht van Wolfje schoon, al vond Wolfje dat niet meer zo prettig als in het begin; toen hij nog klein en dartel was[12]. Wolfje werd groter, al noemde zijn moeder hem nog vaak *mon petit loup*[13]. Moeder was ooit met vader in de Vogezen geweest. *Les Vosges*[14].

Wolfje had veel van zijn vader en moeder geleerd. Eten en drinken, sluipende gang, plotselinge wendingen, grote sprongen, toehappen en doorbijten. Wolfje had geleerd om strotten door te bijten van eenden en van ganzen. Wolfje had geleerd om boerenerven te mijden. Een beetje bang was Wolfje. Hij had geen zin in een schot hagel. Wolfje was bang voor herdershonden die de kippen bewaakten[15]. In het vrije veld, in de openbare natuur, daar voelde Wolfje zich thuis. In het bos, op de heide, in het veen, daar was hij de baas. In het open veld

7. Mattheus 19:5 Daarom zal een mens vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot een vlees zijn.
8. Wat je bij een ander meent te zien, heb je vaak zelf.
9. Kindertijd kan onbezorgd zijn.
10. Ook ouders doen onprettige dingen.
11. Opvoeden en opgroeien in onderzoekende vrijheid.
12. Raak kinderen in de puberteit niet ongevraagd aan. Geldt ook voor ouderen.
13. Moeder heeft moeite kinderen los te laten.
14. Loup is het Franse woord voor wolf. (Mislukt) Grapje met vos.
15. Goed toegerust voor het dagelijks leven.

en aan de bosrand had hij van niemand te duchten. Wolfje had geleerd goed uit zijn doppen – zijn verziende ogen – te kijken. Hij was alert en signaleerde gevaar. Hij had er een neus voor, een spitse neus met een natte zwarte beweeglijke punt. Aan de geur kon hij ruiken welke vijand in de buurt was. Door zijn natte zwarte punt te bewegen wist hij uit welke richting belagers konden toeslaan.

Af en toe kwamen ze onderweg andere wolven[16] tegen. Ze snuffelden aan elkaar en in de late nacht huilden ze samen tegen de maan. Vooral huilen bij volle maan vond Wolfje fijn[17].

Op een van die avonden met heldere lucht en bijna volle maan huilde Wolfje samen met een ander wolfje, een meisje. En na het huilen duwde de meisjeswolf haar natte neus tegen de natte neus van Wolfje. Wolfje wist niet wat dat betekende[18]. Hij snoof een vreemde geur op, maar niet heel vreemd. De lucht van de meisjeswolf was op een vreemde manier ook vertrouwd[19]. Er groeide een stil verlangen in Wolfje. Hij wist niet wat dat verlangen betekende. Hij wist niet wat er met hem aan de hand was[20].

En zonder dat zijn moeder hem had verteld wat hij moest doen, rook Wolfje aan het andere uiteinde van het meisje. Onder haar staart[21]. Ze rook lekker. Maar niet heel lekker. Als Wolfje was gevraagd, had hij gezegd dat bloed van een kip lekkerder rook dan de achterkant van de meisjeswolf[22]. Vader Wolf had nooit verteld wat Wolfje moest doen. Wolfje had gezien wat vader Wolf en moeder Wolvin hadden gedaan na een strooptocht, na een schranspartij met eieren en fazanten[23].

Meisjeswolf had omgekeken naar Wolfje, alsof ze zeggen wou: waar wacht je op? Ze had gehuild en in de uithaal had Wolfje gehoord: Waar wacht je op?[24] Wolfje had gedaan wat hij vader Wolf had zien doen toen moeder Wolf had gehuild. En nadat hij had gedaan wat hij had gedaan, had Wolfje gehuild, al had het meer geleken op het kraaien van een haan[25]. Wolfje kende het kraaien van de haan. Moeder Wolvin had op een mooie dag een haan meegebracht, levend, zodat Wolfje kon leren

16. Andere mensen.
17. Laat in de nacht vervallen (emotionele) grenzen. Instincten overheersen.
18. Voorgelicht, maar nu de praktijk.
19. Van moeder.
20. Verwarring door beginnende verliefdheid.
21. Vrouwelijke feromonen; signaalstoffen. Vluchtige moleculen.
22. Bang voor het onbekende.
23. Na uitbundig eten komt de paring.
24. Het meisje, de vrouw bepaalt.

een strot door te bijten. Dat was de eerste keer geweest dat Wolfje een speciale opwinding had gevoeld in zijn Wolfjeslijf[26]. Een opwinding als na het huilen tegen de maan, samen met meisjeswolf.

Vader Wolf en moeder Wolvin hadden niets gehoord van de huilpartij, ze waren druk met hun buit[27]. Geitjes. Vader Wolf en moeder Wolvin hadden niet gezien hoe Wolfje met de staart tussen zijn benen het hazenpad had gekozen. Ze hadden niet gezien hoe Wolfje in een droge sloot op de nieuwe dag had gewacht. Een nieuwe dag waar de maan nog steeds naar de aarde keek als wilde de maan bedanken voor het gehuil van Wolfje en zijn date.

Het wordt tijd om te gaan, had vader Wolf gezegd. Je hoeft niet meer bij ons te blijven, had moeder Wolvin gezegd. De boodschap was duidelijk. Vader Wolf en moeder Wolvin wilden weer samen zijn zonder pottenkijker. Vader Wolf beet Wolfje zachtjes in de nek, en ook weer hard[28]. Moeder Wolvin likte voor een laatste keer de vacht van Wolfje. Voor een laatste keer drukte moeder Wolvin haar natte rimpelige neus onder de staart van Wolfje, net als meisjeswolf dat bij hem had gedaan. Wolfje wist genoeg. Hij wilde weg. Hij wilde geen beten meer in zijn nek, niet van een oude vaderwolf. Wolfje wist genoeg. Hij wilde geen natte snuit onder zijn staart en tussen zijn achterpoten. Niet van een oude wolvin. Wolfje kreeg een restant van een geitje mee[29]. Hij vertrok. Wolfje keek niet om[30].
Het was dat Wolfje nog niet had leren lezen, anders had hij gezien dat hij van Hannover, via Lingen en Wesuwe, via Roswinkel, langs Emmer-Compascuüm, Barger-Compascuüm, Zwartemeer, Klazienaveen, Vastenow, Erica[31] en Oranjedorp op de grens van veen en zand terecht was gekomen. Heide, dopheide, voor zover zijn oog reikte. Paarse heide met berken en laag struweel. Eikenhakhout om kleine akkers[32]. Bentepollen, gagel, russen,

[25.] Post coitum omne animal triste est sive gallus et mulier. Na de geslachtsdaad is elk dier treurig, behalve de haan en de vrouw. Ook Omne animal post coitum triste praeter gallum, qui cantat. Behalve de haan die kraait.
[26.] Erectie bij doden van een ander. Oorlog en sex zijn aan elkaar verwant.
[27.] Ouders zijn met hun eigen zaken bezig.
[28.] Liefde, of wat daar voor doorgaat.
[29.] Leeftocht mee, en red je zelf.
[30.] Goede opvoeding. Niet bang voor toekomst. Wie een minne jeugd heeft gehad kan zich moeilijker van ouders/opvoeders losmaken.
[31.] Geboortedorp van de schrijver. Voorouders komen (asielzoekers) uit Hannover.
[32.] Celtic fields.

zonnedauw. Wolfje kende de namen niet van de planten. Hij kende niet het onderscheid tussen adders en ringslangen, al wist hij intuïtief dat hij ver moest blijven van addergebroed[33]. Konijnen roofde hij. Wolfje joeg hazen uit hun leger. En omdat het een gewoonte was van vader Wolf en moeder Wolvin roofde Wolfje af en toe een kip of een haan[34]. Het kraaien van de haan[35] deed hem denken aan meisjeswolf bij volle maan[36]. Wolfje beet de strot van de haan door en voelde opnieuw de opwinding. Wolfje huilde graag, ook als er geen maan aan de hemel was om naar hem te luisteren[37].

Op een late zomermiddag trof Wolfje, *Le petit Loup*, onderaan de steile oever van het Oranjekanaal – het was even buiten Zuid-Barge – een mensenmeisje van ongeveer zijn leeftijd. Uiteraard als in aanmerking wordt genomen dat een wolf gemiddeld zeventien jaar oud wordt en een mensenwolf, vooral een mensenwolvin, eind zeventig haalt voor haar leven is voltooid.

Het meisje was zeventien; net zo oud als Wolfje. Het meisje was welgevormd[38]. Ze had donkerblonde krullen. Een paar plukken piepten onder haar rode hoofddoekje vandaan. Onder haar hoofddoekje had ze een paardenstaart[39]. Maar dat wist Wolfje nog niet. Zoals er veel was dat hem was ontgaan.

Wolfje ging naast het meisje zitten. Hij krulde zijn wolvenstaart langs zijn wolvenbillen. De aarde was droog en warm. Het gras was hoog en een beetje geel door de lange droogte. Wolfje snuffelde met zijn natte neus[40] in de rondte, liet zijn lange tong uit zijn bek glijden en lachte zijn tanden bloot[41]. Wolfje voelde zich lekker. Hij voelde zich, ja hoe zou je dat zeggen? Hij voelde zich alsof hij binnenkort een hen bij de strot... Zoiets. Zo ongeveer[42].

'Je heet Roodkapje? Of heet je geen Roodkapje?' Wolfje kende

33. Slang in het Paradijs.
34. Kinderen imiteren hun ouders, ook als ze niet willen. Voorbeeld doet volgen.
35. Conditionering. Zie ook noot 25.
36. Volle maan; ongesteld, monthly period, maandstonde, blote kont.
37. Hormonen doen hun werk in puberjongens. Masturbatie.
38. Maakt opwinding gemakkelijker.
39. Wie wil kan hier ook slipje lezen.
40. Sommigen beweren dat de neus op een penis lijkt.
41. Opzettelijk cliché.
42. Dat is nu wel duidelijk.

het verhaal van Wolf en Roodkapje[43]. In dat verhaal liep het niet goed af met Wolf. Hoe het verder was gegaan met Roodkapje, dat was Wolfje niet bekend. Vader Wolf en moeder Wolvin hadden alleen over opa Wolf gesproken. Opa Wolf met stenen in zijn opengesneden en weer dichtgenaaide buik. Opa Wolf die in het Oranjekanaal[44] – Wolfje had toen niet geweten waar dat kanaal zich bevond – was gegooid en jammerlijk – de woorden van moeder Wolvin – was verdronken. Alle geitjes waren nog in leven na het verblijf in de maag van opa Wolf, maar dit terzijde. Het Oranjekanaal was jarenlang een bron geweest van kinderkoppies[45] , van veldkeien en morenestenen die zich wonderbaarlijk hadden vermenigvuldigd – als het brood en de vissen in het evangelie[46] –sinds opa's martelarendood[47] – woorden van vader Wolf – in het Oranjekanaal.

'Nee,' zei het meisje. 'Ik heet geen Roodkapje. Ik heb een rood hoofddoekje, geen kapje. Dat zie je toch!' Het meisje dat geen Roodkapje heette leek geïrriteerd, maar, alsof ze wilde laten weten dat ze toch aardig[48] was, zei ze: 'Jij heet zeker Wolf? Of niet?'

'Nee,' zei Wolfje die ook dwars wilde zijn[49] omdat hij het meisje dat geen Roodkapje heette aardig begon te vinden. Jammer dat je geen staart hebt en geen zwarte natte neus, dacht Wolfje voor hij zei: 'Ik heet Wolfje. Mijn moeder noemde me *Petit Loup*.'[50]

'Mooie naam,' zei het meisje met het rode hoofddoekje. 'Je hebt een mooie naam en je hebt ook een mooie zwarte knop op je neus[51]. Ik heet Verkã.'

[43.] Gebroeders Grimm.

[44.] Oranjekanaal eindigt op Oranjedorp (onder Emmen) en sluit aan op de Verlengde Hoogeveense Vaart. Het kanaal doorsnijdt een deel van de Hondsrug.

[45.] Benaming van kleine veldkeien van de zandgrond in Drenthe. Volgens William Elliot Griffis ontstaan uit kabouters in de Drentse zandgrond. "Kabouters zijn normaal gesproken onzichtbaar door hun rode puntmutsen. Maar als een kabouter zich heeft misdragen, komt er een offensief vanuit het Drentse volk om bij zoveel mogelijk kabouters de mutsen af te trekken. Zodra de zon opkomt, verstenen de kabouters (The Goblins Turned to Stone) (*Nieuw Letterkundig Magazijn, Jaargang XXXIII, nr. 2, dec. 2015*.). Dat klopt dus niet. Verkã verklaart waar de stenen in werkelijkheid vandaan kwamen: uit de wonderbaarlijke stenenvermenigvuldiging na de dood van Opa Wolf in het Oranjekanaal.

[46.] Mattheus 14. 13-21.

[47.] Verwijzing naar Islam.

[48.] Was sich liebt das neckt sich.

[49.] Spiegelneuronen.

[50.] Jongens die bij hun verkering over hun moeder beginnen.

[51.] Penis.

'Mooie naam; Verkã,' zei Wolfje die voelde hoe de zwarte knop op zijn neus vochtiger werd, als wilde hij nog beter ruiken.

'Ik kom uit Duitsland,'[52] zei Wolfje, als wilde hij zich voor zijn afkomst verontschuldigen.

'Ik woon hier,' zei het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã.

Verkã vertelde niet waar ze was geboren, ze vertelde niet waar ze vandaan kwam[53]. Het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã, vertelde waar ze was. Ze was onderaan de oever van het Oranjekanaal. Ze zat op de plek waar de opa van Wolfje, op een van zijn exotische reizen, met stenen in zijn dichtgenaaide buik was geëindigd. De vader van Verkã was een keuterboer met loslopende geiten[54] om de boerderij.

'Jij bent een mensenmeisje,' zei Wolfje. 'Ik ben een wolvenkind.' Het leek alsof Wolfje het verschil tussen haar en hem wilde benadrukken. Alsof hij wilde zeggen dat ze elkaar niet zouden kunnen leren kennen. Alsof hij wilde zeggen dat het meisje met het rode hoofddoekje, dat geen Roodkapje heette, maar Verkã, van een andere planeet kwam[55]. Van de maan bijvoorbeeld, die boven de molen van Omvlee meekeek. Een volle maan in de late namiddag. Onopvallend aan de hemel boven de stilstaande wieken, maar wel in de buurt. De maan was altijd in de buurt[56], al was het niet altijd volle maan. Vandaag wel. Volle maan met een lachend gezicht, een grijns misschien[57].

'Homo homini lupus est,[58].' zei het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã.

'Lupus est homo homini,' zei Wolfje die van zijn vader de juiste volgorde van de woorden had geleerd. Lupus[59] als eerste woord en de mensen als laatste. Het waren de martelaarwoorden geweest van Opa Wolf voor hij onder Zuid-Barge in het Oranjekanaal verdween.

52. Variant op: van wie ben je er een?
53. Ze wil op haar eigenheid beoordeeld worden, niet op afkomst.
54. Vrijheid.
55. Hij kwam zelf van een andere planeet.
56. Motto RTV-Drenthe: altijd in de buurt.
57. Blote kont laten zien.
58. De mens is de mens een wolf. Een mens gedraagt zicht als een wolf in omgang met andere mensen.
59. Wolf als eerste woord. Volgorde van woorden in het Latijn is variabel, terwijl betekenis niet verandert.

'Dank je wel,' zei Verkã die nog maagd was en oma op bezoek[60] had gehad. Ook haar opa heette Wolf, maar in een andere taal[61]. Niet in het Frans en ook niet in het Engels of in het Nederlands. Ze herhaalde: 'Lupus est homo homini.' Voor Wolfje kon reageren liet ze volgen. 'Eigenlijk zijn we allemaal mensen en eigenlijk zijn we allemaal wolven.'[62]

'Jij hebt geen natte zwarte neus,' zei Wolfje. De woorden waren hem ontsnapt voor hij er op verdacht was geweest. Hij verwachtte op zijn minst een schot hagel, maar Verkã zei: 'Ik heb geen natte zwarte neus. Ik heb donkerblonde krullen onder mijn rode hoofddoek[63]' Verkã was niet op haar mondje gevallen. Een mondje[64] veel kleiner dan de Midasmond van Wolfje. De oortjes van Verkã waren verborgen onder haar hoofddoek. Ze zat met gestrekte benen naast Wolfje onderaan de hoge wal van het Oranjekanaal. Ook zij kende het sprookje van de kinderkoppies in de buik van Opa Wolf. Verkã wist van de zeven geitjes. De nakomelingen van de geitjes.... Wolfje spitste zijn grote oren om niets te missen van het verhaal van Verkã[65] .

'Je kunt op z'n minst nieuwsgierig zijn naar wat ik wel allemaal te bieden heb,' zei Verkã. En alsof ze te fel had gereageerd streek ze met haar hand over de nekharen van Wolfje. Van Wolfjes hoofd, over zijn gespitste oren naar zijn lichtgebogen rug. Wolfje voelde hoe zijn nekharen onder haar aanraking overeind kwamen. Hij voelde hoe zijn natte neus driftig heen en weer bewoog[66]. Deze situatie was nieuw voor hem. Hij rook een kip, een Barnevelder, een Groninger meeuw[67]. Wolfje rook een krielkip, een kwartel, een sierkipje. Wolfje raakte verward. Hij rook bloed, maar er was geen bloed. Verkã was maagd. Wolfje proefde een geitje. Maar hij zag geen geitje. Wolfje zat alleen met Verkã aan het Oranjekanaal. Wolfje kreeg trek in een geitje. Aan wel zeven geitjes[68]. Wolfje leek op zijn opa. Opa de martelaar die zes geitjes had opgegeten en zijn eetlust met de dood had moeten betalen. De martelaarsdood. Maar elke martelaar krijgt in het wolvenwalhalla een geitenbeloning

60. Verhullende Drentse aanduiding van menstruatie.
61. Farsi; Pharsi; Perzisch.
62. Houd op met je nationalisme en benadrukken eigen identiteit.
63. Ik heb geen penis. Ik heb een vagina.
64. Vagina.
65. Wie een vrouw wil vrijen moet naar haar verhalen luisteren.
66. Erectie.
67. Kippenrassen.
68. Hij wil vrijen.

van 27 jonge geiten. Dat laatste had vader Wolf en moeder Wolvin *Le petit Loup* wijsgemaakt[69].
Onderlangs de oever aan de oVerkãnt zwommen twee eenden voorbij. In het eikenhakhout achter hem en Verkã roekoeden houtduiven. Wolfje werd er onrustig van; zoveel prooien in de buurt, allemaal onbereikbaar. Hopeloos gemekker klonk in de oren van Wolfje[70]. De keuterboerderij van Verkã's vader was dichtbij[71].

'Rustig maar,' zei het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã, 'geen paniek. Ik ben bij je.' Met een glimlach rond haar neusje[72] dat steeds spitser en roder werd, streek ze Wolfje met haar kleine handen zachtjes over zijn rug. Deze keer van onderen naar boven. Tegen zijn haren in. De houtduiven roekoeden, de eenden vlogen met kwakende geluiden richting de brug bij café Meppelink en de geiten aan de oVerkãnt van het Oranjekanaal mekkerden zonder aanwijsbare redenen.

'Mag ik je haren zien?' vroeg Wolfje. 'Je hebt me nieuwsgierig gemaakt.' Wolfje had opgemerkt dat de rode hoofddoek ver naar achteren stak. Misschien had het meisje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã, toch een staart.[73]

'Wil je me leren kennen?' vroeg Verkã. Ze hield haar handen over de ogen van Wolfje. Zijn borstelige wenkbrauwen had ze plat tegen zijn wolvenkop gedrukt. De grote ogen van Wolfje klopten tegen haar handpalmen[74].

'Ik, ik....' stamelde Wolfje.

'Weet dan wel dat ik geen Roodkapje ben,' zei het meisje met het rode hoofddoekje dat geen Roodkapje heette, maar Verkã. 'Ik houd niet van sprookjes. Ik houd niet van wolven die kippen stelen, of er met geitjes vandoor gaan. Ik houd niet van wolven die eieren roven.[75] Verkã haalde haar handen van de ogen van Wolfje. Het eerste wat hij zag – toen zijn ogen weer aan het namiddaglicht waren gewend – was de grijns van de maan[76]. De wieken van de molen draaiden voor het gezicht van de maan langs. Alsof de maan kiekeboe speelde.

69. 72 maagden voor jihadgesneuvelden.
70. Schiet op, kleed je uit.
71. Veiligheid.
72. Vagina met vrouwelijke sapstroom.
73. Hij wil iets anders zien en voelen, maar durft dat niet te benoemen.
74. Zo tem je een hitsige man.
75. Ik wil een nette en betrouwbare man.
76. Luna, lunatic, gestoorde.

'Huilen' zei Wolfje. 'Verkã. Je maakt me aan het huilen[77].' Het was de eerste keer dat hij haar naam uitsprak. Alsof hij haar al jaren kende[78].

'Wil je een appel[79]?' vraagt Verkã. Ze steekt haar hand in de zak van haar wijde rok. Verkã wacht het antwoord van Wolf niet af, neemt een hap uit de Notarisappel[80], duwt Wolf met zijn rug tegen de walkant, buigt over hem heen en offreert met haar halfopen mond het lipomrande vruchtvlees[81].

Wolf heeft geen keuze[82]. Deze vrouw maakt hem monddood terwijl ze haar lichaam over het zijne schuift. De appelbeet tussen zijn tanden, tussen haar tanden. Verkã bijt niet door. Wolf bijt niet door.[83] Een aardhommel zoemt om hun hoofden, aangetrokken door het aroma[84] van de jongen en het meisje, van de man en de vrouw, van de Wolf en zijn Wolvin. Aangetrokken door het aroma van de gebeten appel in het gras. Nee, hier in het paradijs aan het Oranjekanaal zijn geen adders en ook geen ringslangen[85].

'Zeven geitjes,' zegt Verkã. Ze duwt haar buik tegen zijn onderlichaam. Zwaar ligt ze op Wolfjes lijf, maar niet zo zwaar als een steen op een maag, niet zo zwaar als kinderkoppies in de buik van Opa Wolf.

'Zes,' zegt Wolf. 'In de buik van de wolf zaten zes geitjes. Het zevende geitje had zich in de klok verstopt en vertelde oma waar de andere geitjes waren gebleven. Wolf legt beide handen in haar nek en schuift haar rode hoofddoek[86] naar boven.

'Je hebt een staart[87],' zegt Wolf. Hij tilt zijn hoofd op en steekt zijn neus in haar nek.

'Ben je verbaasd?' zegt Verkã als Wolf weer plat tegen de walkant ligt. 'Had je dat nog niet gezien?' Ze richt zich kort op en haalt hoofddoek en haarband weg. Verkã knoopt haar bloesje open.

77. Hij geeft zich gewonnen.
78. Vertrouwd als stil verlangen.
79. Uiteraard de appel van Eva in de Hof van Eden. Genesis.
80. Juist bij de schrijver binnengebracht.
81. Haar vagina lipomrand.
82. Eenmaal door de bocht is er geen weg terug.
83. Liefdesbeet.
84. Feromonen van de opwinding.
85. Vrij van zonde. Vrijen zonder zondebesef.
86. Bepaal zelf welke hoofddoek.
87. Wie wil kan een kittelaar lezen. Hoeft niet.

'Gulzige ogen heb je,' zegt Verkã. 'Ben je helemaal zo gulzig?'[88] Haar tong verschijnt kort tussen haar lippen.

Wolf legt zijn handen met de rug plat naast zijn hoofd in het gras[89]. Hij houdt zijn vingers gespreid. Hij doet zijn ogen dicht. Traag opent Wolf zijn mond. De appel is verdwenen. Ruimte, er is ruimte achter zijn tanden, ruimte achter zijn kiezen die hij niet langer op elkaar houdt[90].

Verkã richt zich op, trekt haar knieën op. Droog gras en schoon zand plakken aan haar onderbenen. Verkã drapeert haar rok in een cirkel om zich heen. Bijna niets beweegt aan het Oranjekanaal. Dat hoeft ook niet. De maan lacht.

'Zes geitjes,' zegt Verkã als ze haar lichaam langzaam laat nederdalen[91]. 'Ons project.'

'Geitjes,' zegt Wolf, 'en bokjes.'

88. De wolf uit het sprookje. Oma wat heb je grote ogen....
89. Maximaal ontspannen.
90. Bevrijd, vol overgave.
91. Nederdalen gebeurt uit de hemel.

Autor / Vertalers / Übersetzer / Translators

Carl – Heinz Dirks
Baas van de Schrieverkring Weser-Ems; grondlegger en uitgever van DIESEL, *dat oostfreeske Blad up Platt*; Schriever, Vertaler

Ivor Osgerby Bishop
(London, 1933) Author of *The Ashurst Heritag*e, novel in the spirit of James Bond written under the pseudonym of Victor Cate.

Martin Koster
Grondlegger *Roet*. Auteur diverse (dicht)bundels. Auteur van het beroemde vier woorden tellende Drentse gedicht
Requiem veur een hunebed of petrae in de vrömde
en van het ***six word memoir***
Drents dichter. Weinig lezers. Wou meer.

Madeleine Meursault – Proust
La Boîte à Pains, Maison de la Proustille, Illiers-Combray.

Sjoukje Oosterloo
Schrijft verhaelen en novellen in het Stellingwerfs.
De Stellingwarver Schrieversronte gaf twee verhalenbundels van haar uit: *Malle Meraokels* en *Warkieslappe*.

Gerard Stout
Schrijver te Peize. www.gerardstout.nl

Tonko Ufkes
Dichter / schrijver, auteur diverse bundels.

Maria Ufkes Kayatz (MUK)
Beeldend kunstenares. Vertaalbureau Ueberhaupt.
www.flickr.com/photos/drukmuk;
www.ueberhauptvertalingen.nl

Yonas Kiflom Tekle
M.Sc. International Financial Management, Groningen University.
Eric Bleumink Fund.

Johannes Elzinga
Frysk strider.

Luisteren / Listen / Écouter / Hören
Enkele verhalen* zijn op YouTube te beluisteren via
www.gerardstout.nl/wolf met een ode aan de natuur.

Epiloog

Dit meertalige boek is het resultaat van een opwelling. Ik schreef *Goof Petreaus, Kroniek 2015* met bizarre gebeurtenissen en gewone belevingen over 2015. In dit viersporenboek (578 pag.) staat *Verkã* in het Nederlands en in het Engels.

In *Nieuw Letterkundig Magazijn,* december 2015 las ik een artikel over sprookjes in Drenthe en verre omtrek (Zie voetnoot 45 op pag. 91). Misschien maakte dat artikel mijn initiatief vrij. Ik benaderde goede schrijvers. Ze deden spontaan mee. Mijn dank is groot. Voor een bewijsexemplaar van dit boek en eeuwige roem maakten ze vertalingen van mijn hertaling van *Wolf en de zeven geitjes*.

Naast Nederlands, Engels, Duits, Frans vindt u ook vertalingen in Zuidoost-Drents, Riestendrèents (het mooiste Drents rond de grensrivier de Reest; tussen Drenthe en Overijssel. Preciezer: rond Avereest; en dat betekent Over/Aver de Reest), Westerkwartiers (taal in het westen van de provincie Goningen, tegen de grens met Fryslân), Stellingwerfs (het mooiste Nedersaksisch in Friesland). Het Plattduuts is de taal in Ost-Friesland, aan de andere kant van de grub. De invloed van Nederlandse dominees in dat deel van Duitsland is goed terug te vinden in de taal van Carl-Heinz Dirks. Boppeslach: Een moaie oersetting naar het Frysk heb ik van Johannes Elzinga kunnen bemachtigen. Par bonheur trof ik Madeleine Meursault – Proust bij bakkerij *Ons Belang* in Peize. La langue est tout. Yonas Kiflom studeerde een jaar aan de Rijksuniversiteit Groningen. *I hope it will be one piece of collection from my mother tongue language and also be a memorabilia to the mother tongue alphabets collection*. Misschien komt er een vervolg met meer wereldtalen. De ene taal is net zo goed als de andere taal.

Kunstenares Maria Ufkes – Kayatz zorgde voor de Duitse vertaling en voor de illustraties.

Uitgeverij ***Ter Verpoozing***
en ***NBD Biblion*** maakten deze
bijzondere uitgave mogelijk.

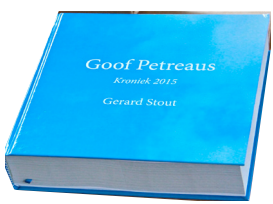

https://www.printen-en-binden.nl

Wilt u zelf een boek uitgeven en weet u niet hoe, neem gerust contact met me op. www.gerardstout.nl